

Serie nouă
AUGUST 2018

8

(CCV)

48 pagini

ISSN

1220-742X

ACTUALITATEA MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIunii COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

D i n s u m a r:

- ✓ Avangpremieră - Concursul "George Enescu"
- ✓ Dan Dediu - *O scrisoare pierdută*
- ✓ World New Music Days la Beijing
- ✓ Serbările verii la Focșani
- ✓ Portret Andrei Kerestely
- ✓ Adio, Alexandru Jula!

În imagine:
compozitoarea și pianista
Livia TEODORESCU-CIOCĂNEA

Tinerete-fără-bătănețe sau despre unele virtuți ale comicului și ludicului

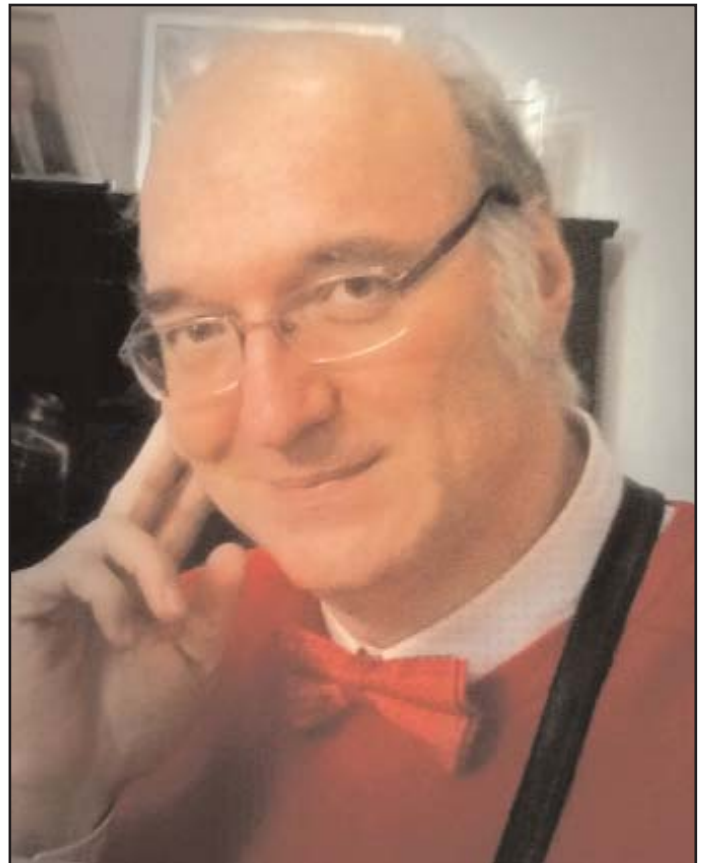
Oglindindu-ne caricatural, comicul figurat artistic ne ajută să devenim conștienți de cotidianul ridicolului incident și, pe cât cu putință, să-l evităm (corectându-ne). Avem nevoie de această inteligență a comicului întru reflectarea comportamentului exterior, de suprafață, la nivelul contactelor inerente. Este aici un resort de necesitate spre a recuperarea *frumusețea* chipului nostru dinspre lume.

Beneficitea ludicului este de alt ordin, radiind o anume *joacă* de spirit: *bucuria*. Este o bucurie asemănătoare copilăriei al cărei joc *în-joacă* (jocularitate) nu conține contrarietatea. Spre deosebire de comic – artizanat pe cale rațională ca joc de caracter – ludicul nu se poate manufactura, căci ține de ființarea lăuntrică, iar nu de praxisul civilizației. Adică nu e conformabil și nici evaluabil ca joc, tocmai pentru că este *în-joacă*. Este un fel de a trăi nemijlocit, ireflexiv, deconturat în natural, tangent unei inmarginale întinderi și timp insecvent. În plus, joaca ludică conferă spontan atributul unei pozitive răsturnări caracteriale prin tot felul de diminutivizări: marele-mic în măricel-micuț, urăciosul-urât în urățel-drăguț, morocănosul-ursuz în simpatic-jovial, linear-asprul în ondulat-mângâietor, arzător-pătimașul în răcoros-moderat, întunecat-abisalul în umbros-ambiental, inund-fatalul în fecund-vital, greoi-ponderalul în repejor-ușurel, uniformitatea în diversitate, singularitatea în pluralitate, norma restrictivă în suport eliberator, datul în oferit, făcutul în nativizat, artificialul în natural, incertul-a-tot în certul-a-totuț(ceva cât de cât), niciunde în aicea (pe loc), nicipândul în acușica (pe dată), adultul în copilăros.

Dacă ne lipsește imaginarul comicului, rămânem cu realitatea ridicolului, cel mai adesea fără să știm, așa cum am duce o boală pe picioare. Dar dacă suntem vitregiți de ludic (precum adultul trecut de copilărie), forul lăuntric se întunecă, cromatica vieții devine indistinctă, iar chipurile se uniformizează în cenușiu. Treptat, văzându-ne, nu ne mai recunoaștem, iar știindu-ne, începem să uităm unii de ceilalți ca bucurie de-a fi împreună. În cele din urmă, printr-o mecanică a dihotomiei și autismului, anima empatizării se atrofiază, lăsându-ne să inerțiem în desolidarizare, până la stadiul de nepăsare. Dramatica *indiferență* este peisajul anost al unei lumi decuplate sensibil (sufletește) și ireversibil de ludic. O lume aparent abstractă, dar cariată pe dinăuntru de instinctualitate; subculturală și fatal monstruoasă.

Ironic spus, dacă e să alegem, mai bine ridicoli, decat anomici. E răul cel mai mic și totuși apt reconvertirii la bine. Metodic, orice bine se scalează începând cu *binisorul*. Iar acest diminutiv al binelui, deja prin el însuși, invocă ludicul. S-ar părea că e posibil, așadar, să ne recuperăm.

Conjugat vremii noastre, cred că merită să reflectăm asupra acestui suport de coeziune între ceea ce ne imaginăm că facem și adevărul propriilor fapte ca

valoare de exemplaritate etică. În cotidianul vieții comunitare (prin consecvență) avem nevoie de virtuțile comicului. Însă, în continuumul vieții personale (prin aferență) ludicul este un pigment catarctic, cel puțin cât pentru o *tinerete-fără-batrânețe* (ca bucurie-în-nemurire). Se impune, deci, să ne-o oferim unii altora. Chiar decum. Și cum de ni s-ar potrivi altfel mai bine decât printr-o cântare ludică?

George BALINT

DIN SUMAR

Comunicat UCMR.....	2
Avanpremieră Concursul "G. Enescu".....	3-4
O scrisoare pierdută de Dan Dediu.....	5-9
Livia Teodorescu-Ciocănea - portret.....	10-11
Corul Pro Arte.....	11-12
Turneu - <i>Twenty Shades of Music</i>	14
Grand Prix of Romania.....	15-16
<i>World New Music Days</i> la Beijing.....	21-22
Serbările verii.....	28-30
Lansări Marius Țeicu, Ioana Sandu.....	31-33
Premiere la Teatrul "C. Tănase".....	34-35
Portret Andrei Kerestely.....	41
Lansari Silvia Dumitrescu, G. Rotaru..	44-46

Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România anunță:

UN SECOL DE MUZICĂ - CONCURS DE PROIECTE DE CREAȚIE MUZICALĂ ȘI MUZICOLOGICĂ ROMÂNEASCĂ DEDICAT CENTENARULUI MARII UNIRI (1918-2018) ȘI PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

REGULAMENT

Art. 1 Prezentul Regulament constituie cadrul organizatoric de desfășurare a concursului de proiecte de creație muzicală și muzicologică românească dedicat Centenarului Marii Uniri (1918-2018) și Primului Război Mondial.

Art. 2 La concurs pot participa membri stagiați și definitivi ai U.C.M.R., cu domiciliul stabil în România.

Art. 3 Calendarul concursului:

a) depunerea proiectelor (compoziții și lucrări de muzicologie originale) se va face până la data de 20 august 2018;

b) analiza proiectelor de către comisia de evaluare se va efectua în perioada 21 august - 28 august 2018;

c) comunicarea rezultatelor prin afișarea pe site-ul www.ucmr.org.ro se va face pe data de 29 august 2018;

d) contractele de achiziție a compozițiilor și lucrărilor de muzicologie, pe baza proiectelor selectate, se vor semna în perioada 1 - 20 septembrie 2018;

e) atât compozițiile, cât și lucrările de muzicologie contractate, se vor preda în formă finală până la data de 26 noiembrie 2018 la Secretariatul U.C.M.R. între orele 10 - 15

Art. 4 Lucrările ce fac obiectul concursului se încadrează la următoarele categorii:

a. Lucrări orchestrale ample (inclusiv fanfară): Simfonie; Uvertură; Concert instrumental; Suită sau ciclu de melodii etc.;

b) Lucrări vocale/ vocal instrumentale ample: Operă; Oratoriu; Cantată; Balet; lucrare corală amplă sau ciclu de piese corale; Ciclu de lieduri, etc.;

c) Lucrări camerale: Lucrări pentru orchestră de cameră; Lucrări pentru ansambluri camerale, în orice combinație timbrală, de la două la zece instrumente (cu sau fără voce); lieduri (cu sau fără acompaniament);

d) Lucrări de divertisment: Operetă/Piese vocale/vocal-instrumentale ample de Rock/ Jazz etc.;

e) Cercetare muzicologică de sinteză având ca tematică Centenarul Marii Uniri și Primul Război Mondial;

Art. 5 Pot fi înscrise în concurs numai proiectele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) sunt creații originale;

b) nu au fost publicate sau aduse la cunoștința publicului până la data înscrierii în concurs;

c) au drept tema și sunt dedicate Centenarului Marii Uniri (1918-2018) și Primului Război Mondial;

Art. 6 Pentru înscrierea în concurs, membrii UCMR care îndeplinesc condiția prevăzută la articolul 2, au obligația să depună formularul de înscriere în concurs, completat și semnat, la sediul UCMR din București, Calea Victoriei nr. 141, Sector 1, în cadrul intervalului orar 10.00 : 15.00, sau pe e-mail, la adresa ucmr.office@gmail.com, cel mai târziu până la data de 20 august 2018. Formularul va fi însoțit de proiectul propus de autor.

Art. 7 Un autor poate participa în concurs cu un singur proiect.

Art. 8 (a) Evaluarea și selecția proiectelor se realizează de către o Comisie formată din șapte compozitori și muzicologi, reprezentanți ai birourilor fiecărei secții și subsecții din cadrul U.C.M.R. (secția de muzică instrumentală și multimedia, subsecția de fanfară, secția de muzică vocală, subsecția didactică, secția de muzicologie, secția de muzică jazz/pop) și a unui reprezentant din cadrul Universității Naționale de Muzică din București.

(b) Componența Comisiei se stabilește prin decizia Biroului Executiv al UCMR.

(c) Din Comisia de evaluare nu poate face parte o persoană care prezintă un proiect în concurs. 3 Regulament Un Secol De Muzica concurs de proiecte de creație muzicală și muzicologică românească dedicată Centenarului României (1918-2018) și Primului Război Mondial

(d) Tarifele pentru compozițiile muzicale și lucrările de muzicologie, se stabilesc de către Biroul Executiv al UCMR, distinct pentru fiecare dintre categoriile menționate la articolul 4.

(e) Biroul executiv al UCMR stabilește valoarea onorariilor pentru remunerarea membrilor Comisiei de selecție pentru activitatea depusă în cadrul acestei Comisii.

Art. 9 Modalitățile de jurizare se stabilesc de către membrii Comisiei de evaluare și selecție. Hotărârile acestea sunt definitive.

Art. 10 Autorii compozițiilor și lucrărilor de muzicologie selectate se angajează și sunt obligați să încheie cu UCMR, un contract de achiziție a lucrării.

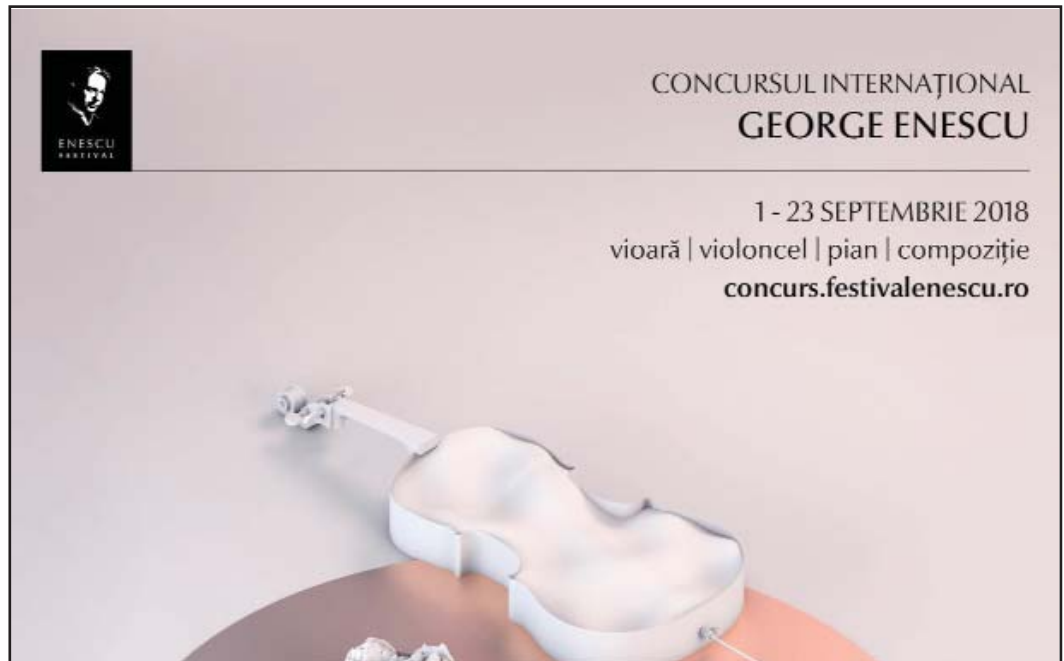
Aprobat în Biroul executiv al U.C.M.R. din data de 08.08.2018

Președinte U.C.M.R. Adrian Iorgulescu

Concursul Internațional George Enescu la a XVI-a ediție

Trecerea la cele veșnice a maestrului George Enescu, la 4 mai 1955, a îndoliat inimile admiratorilor săi din întreaga lume. Atât muzicienii din țară, cât și prietenii din străinătate s-au preocupat în perioada următoare cum să-i perpetueze memoria prin acțiuni cât mai puternice și reprezentative. Grupul de creatori care conducea Uniunea Compozitorilor din România era format din discipoli fervenți ai maestrului, care fuseseră nemulțumiți de faptul că nu primiseră la timp pașapoartele pentru a se deplasa la funeraliile de la Paris. Au reușit să efectueze vizita abia când s-a împlinit un an de la deces. La mormântul din cimitirul Pere Lachaise, Ion Dumitrescu, Mihail Jora, Paul Constantinescu și alți

câțiva membri ai delegației, au făcut atunci un legământ de conștiință. Și-au propus să depună toate eforturile necesare pentru a-i cinste memoria așa cum se cuvine. În acest context s-a născut ideea înființării unui festival și a unui concurs internațional care să-i poarte numele. A trecut ceva timp până când proiectul a prins contur. Grupul de inițiativă al breslei a mizat de la începutul demersurilor pe dorința înfocată a

George Enescu (Berlin, 1900)

foto: //www.georgeenescu.ro/album-foto

oficialităților comuniste de la București de a se legitima politic în fața propriului popor și, deopotrivă, în fața opiniei publice internaționale, oferind sprijin necondiționat acestei inițiative. Așa se explică faptul că ideea a fost îmbrățișată și că s-au găsit în vistieria statului sumele enorme de bani cu care au fost contractate cele mai prestigioase formații, soliștii cei mai în vogă, personalități de top din rândul compozitorilor contemporani.

În septembrie 1958 a avut loc prima ediție, fastuoasă, elegantă și somptuoasă a celor două evenimente. În intervalul celor 60 de ani care au trecut de atunci, s-au derulat 15 ediții ale concursului în capitala României, care, timp de trei săptămâni, devenea, de fiecare dată, cu acest prilej, capitala mondială a muzicii. Au evoluat aici formațiile cele mai cunoscute, interpreții tineri cei mai valoroși, bucurându-se de atenția unor jurii formate din personalitățile cele mai importante ale vieții artistice. Toți aceștia erau impresariați de ARIA, adică Agenția Română de Impresariat Artistic, creată special în acest scop. Trebuie menționat că ARIA a rămas până astăzi principala organizație de stat de la noi care se ocupă de promovarea artiștilor în lume. Laureții fiecărei ediții au primit diplome, premii în bani și angajamente de a susține recitaluri, concerte, colaborări cu orchestre prestigioase, bucurându-se de o difuzare excepțională. Într-o atare continuitate se înscrie cea de a XVI-a ediție a competiției, care va avea startul la 1 septembrie anul

acesta. La cele trei secțiuni - violoncel, vioară, pian, sunt înscriși cei mai mulți participanți din edițiile de până acum. Cei peste 400 de tineri competitori din 46 de țări de pe cinci continente, vor cuprinde și 36 de concurenți români, dintre care 28 sunt pianști.

Directorul artistic al Concursului Enescu, renumitul dirijor Vladimir Jurowski, girează prin prestigiul său buna desfășurare a programului. Juriile chemate să evalueze performanțele candidaților sunt

la 23 septembrie, finala pianștilor va fi dirijată de Vassily Sinaisky. Unii membri ai juriilor vor oferi, la rândul lor, premii speciale și master classes.

Deschiderea din 1 septembrie a evenimentului se va realiza printr-un concert de gală în care, împreună cu Filarmonica *George Enescu*, dirijată de Gabriel Bebeșelea, vor evolua laureați ai edițiilor din 2014 și 2016 - violonistul Ștefan Tarara, violoncelistul Eun - Sun - Hong și pianistul Josu de Solaun. Pe

parcursul celor trei săptămâni, vom putea audia, de asemenea, recitaluri extraordinare oferite de unii membri ai juriilor.

Astfel, violoncelistul Raphael Wallfisch și pianistul John York, violonistul Salvatore Accardo și pianista Laura Manzini, precum și pianistul Peter Jablonski, violoncelistul Zlatomir Fung, violistul Erzhan Kulibaev și pianista Victoria Vassilenko ne invită la programe deosebit de interesante și atractive.

Date fiind premisele atât de promițătoare ale Concursului Internațional *George Enescu*, așteptăm cu nerăbdare ca porțile

Ateneului Român să se deschidă cu generozitate pentru tinerii concurenți, pentru membrii comisiilor de evaluare și publicul larg, invitându-ne pe toți la o nouă

alcătuite din specialiști de primă mărime, precum Philippe Entremont, Pierre Amoyal, Salvatore Accardo, Jean-Jacques Kantorov, Viktor Tretiakov, Peter Jablonski, David Geringas, Zygmund Krauze, Arto Noras, Myung-Whun Chung, Raphael Wallfisch, Jian Wang, Marin Cazacu, Remus Azoitei, Dan Dediu, Silvia Marcovici etc.

Organizatorii actualei ediții au avut în vedere continuarea tradiției sacre de a face cunoscută, difuzată și asimilată muzica lui George Enescu. Fiecare etapă de la fiecare instrument are prevăzută interpretarea unei lucrări enesciene de referință. Finalele cu orchestra se vor bucura de colaborarea cu Filarmonica *George Enescu*.

Finala de la violoncel se va produce la 11 septembrie cu Paul Watkins ca dirijor, finala de la vioară din 17 septembrie îl va avea pe Christoph Poppe ca dirijor, iar

sărbătoare a muzicii, sub aripa protectoare a geniului enescian.

Lavinia COMAN

Vladimir Jurowski

foto: Simon Jay Price

Imagine de la Conferința de presă de la Ateneul Român:
Liliana Staicu (Radio România Muzical), Mihai Constantinescu (Artexim)

O scrisoare pierdută – Radiografia mereu actuală a societății românești

Într-un an a cărui conotație specială ne îndeamnă să ne gândim măcar pentru câteva clipe la momentele glorioase din istoria țării noastre, este necesar să nu uităm să ne privim cu obiectivitate națiunea și să acceptăm că noi românii suntem un popor aparte și prin anumite tare și conduite social-politice care au dăinuit în timp, indiferent de regimul ce a guvernat destinele țării. Un astfel de exercițiu ne-a fost propus încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea de marele dramaturg I. L. Caragiale în celebra piesă de teatru *O scrisoare pierdută*, care tratează cu ironie și chiar sarcasm cele mai sordide aspecte ale unei societăți decadente în care principiile autentice sunt înlocuite de „prințipuri” artificiale, înscriindu-se în ceea ce Titu Maiorescu numea „forme fără fond”.

Excelent scrisă, *O scrisoare pierdută*, a cărui savoare vine din diversele ipostaze ale comicalului (comicalul de

structura decorurilor sugerând tocmai actualitatea piesei lui Caragiale chiar și în primele decenii ale secolului XXI.

În acest cadru minimalist dintr-un anumit punct de vedere, personajele lui Caragiale zugrăvite sonor de muzica lui Dan Dediu, își fac rând pe rând apariția și expun publicului diversele tipologii ale unei societăți tot mai alienate moral. Mai întâi intră în scenă Nae Cațavencu, interpretat de tenorul Andrei Lazăr, aflat într-o foarte bună dispoziție vocală ce i-a permis să fie adaptabil la schimbările stilistice ale partituri ce merg de la hora lungă autohtonă la eleganta romanță sau pasionala habaneră, personajul său conturând tipul politicianului tânăr dornic să obțină râvnitul mandat de deputat prin orice mijloace, fiind dispus să se alieze cu oricine îi poate asigura parvenirea. Urmează apoi, rând pe rând: Tipătescu, în rolul căruia baritonul Ștefan Popov s-a dovedit a fi oarecum linear din punct de vedere muzical, dar echilibrat ca joc actoricesc, subliniind fățărnicia și cinismul personajului, Zoe, devenită în interpretarea Simonidei Luțescu o Zoe rafinată și elegantă ce contrastează cu peisajul provincial în care se desfășoară acțiunea, micile probleme de ordin medical fiind rezolvate de soprană cu delicatețe și cu

inteligentă prin transformarea unor replici muzicale în unele pur dramatice, și Trahanache, un veritabil „capo di tutti capi” întruchipat de tenorul Valentin Racoveanu care fără a avea fluctuații în evoluția sa, a construit un personaj abil, deloc naiv, descurcăreț și capabil să-i manipuleze pe ceilalți, într-un autentic stil balcanic sugerat și de muzica din care răzbat influențe din această zonă geografică. Alături de cei amintiți anterior, s-au mai evidențiat Liviu Indricău, remarcabil atât prin aplombul jocului scenic cât și prin pregnanța glasului său, care l-a portretizat pe Cetățeanul turmentat, Răzvan Georgescu, care și-a etalat din nou calitățile de comedian în rolul

Agamiță Dandanache, Iustinian Zetea, dezinvolt în rolul lui Pristanda, dar parcă puțin cam schematic în realizarea personajului, și tandemul Daniel Filipescu – Daniel Pop, care i-au întruchipat pe Farfuridi și Brânzovenescu, cele două personaje devenite liant al acțiunii, aluziile la comedia mută completând momentele muzicale în care cei doi alternează între bossa-nova și peșrevul turcesc, o trimitere a compozitorului la puternica influență otomană asupra societății românești de acum mai bine de două veacuri.

Menționând că prezența Corului Operei, pregătit de Daniel Jinga, a fost una consistentă și importantă în realizarea unei variante de ținută a operei lui Dan Dediu, și că în debutul actului al II-lea am aplaudat un foarte frumos moment coregrafic realizat de cuplul Monica Petrică și Raul Oprea, trebuie să subliniem contribuția dirijorului Tiberiu Soare care a știut să găsească acele modalități prin care să reliefeze mixtura de sorginte dansantă dintre ritmurile orientale și vals, tango și marș și horă ca elemente autohtone, precum și accelerarea pulsației din finalul operei ce marchează încheierea ostilităților și împăcarea tip „pupat piața independenței” familiară românilor, la un tradițional grătar cu mici.

limbaj, comicalul de situație, comicalul numelor personajelor), a fascinat lumea teatrului autohton din a doua jumătate a secolului XX, care a oferit câteva montări memorabile ale piesei, și mai recent pe cea a muzicii, varianta pentru teatru liric, rod colaborării dintre compozitorul Dan Dediu și regizorul și libretistul Ștefan Neagrău, venind să completeze repertoriul ce abordează textele lui Caragiale cu o pagină contemporană, plină de vervă și energie, dominată de bogăția stilurilor ce sunt suprapuse în textura sa sonoră.

Spre finalul stagiunii 2017-2018 ale cărui ultime ecouri se vor fi auzind la jumătatea anului centenar, Opera Națională București a programat pe 22 iunie o reprezentație a operei compuse de Dan Dediu, aceasta fiind de altfel singura lucrare contemporană autohtonă pentru scena lirică prezentată în ultimii ani de cel mai important teatru de operă din țara noastră. Creată pe libretul lui Ștefan Neagrău, *O scrisoare pierdută* poartă amprenta regizorală a aceluiași Ștefan Neagrău care alături de scenograful Viorica Petrovici a imaginat un spațiu de desfășurare a acțiunii mai degrabă atemporal, în care elegantul fotoliu al lui Zaharia Trahanache devine simbolul puterii râvnite de ceilalți,

Deși dincolo de umorul irezistibil, *O scrisoare pierdută* de Dan Dediu nu este o comedie pură ci mai degrabă o comedie amară, melomanii au plecat din sala de spectacol cu un anumit sentiment de bună dispoziție la care au contribuit deopotrivă textul inspirat de piesa lui Caragiale și muzica exuberantă cu multe nuanțe ludice. De aceea, observând și prezența destul de importantă a tinerilor la reprezentație, chiar dacă publicul per total nu a fost unul prea numeros, ne permitem să sugerăm programarea mai frecventă, poate începând cu stagiunea următoare, a operei *O scrisoare pierdută*, singura lucrare pentru teatru liric din repertoriul contemporan autohton cu succes la public.

Mădălin Alexandru STĂNESCU

Persoane și iar persoane!

– printre lighioanele *Scrisorii pierdute* –

Odată și-odată trebuia să se întâmple: după ce alte nume de prestigiu ale componisticii românești (Sabin Drăgoi, Paul Constantinescu, Anatol Vieru, Adrian

variante de demaraj pe calea operei de factură contemporană, niciuna nu i se impuseseră drept soluția potrivită de abordare stilistică. Practic, nu putuse să scrie mai nimic; aproape că renunțase complet la idee, până ce soluția cu parfum de revelație a putut să apară așa cum știe ea mai bine, adică tocmai atunci când a fost căutată mai puțin:

Conduceam mașina într-un trafic infernal din București și am dat drumul la radio pe canalul România Muzical. Se transmitea un tango de Piazzola. Într-o fracțiune de secundă mi-am dat seama: ăsta e Tipătescu! Restul a venit aproape de la sine...

Cu alte cuvinte, aproape s-ar putea spune, parafrazând faimoasa butadă a lui Caragiale referitoare la progres, că pe compozitor, o dată pornit, nimeni și nimic nu l-a mai putut opri. Elocvente sunt în acest sens și relatările lui Tiberiu Soare, dirijorul premierei absolute din 16 decembrie 2012; potrivit acestuia, pe când începuseră deja repetițiile la actul I,

Dan Dediu încă mai avea de scris știmizele la orchestrație pentru actul II... S-a lucrat cumva în vechea tradiție a operei, așa cum știm că făcea de exemplu Mozart cu Da Ponte. Da Ponte îi scria libretul, Mozart scria muzica pe măsură ce îi venea libretul și apoi știmizele mergeau imediat la repetiție pentru dirijor și orchestră. Cam așa s-a întâmplat și acum.

Dar poate că admiratorul nu cade „la extremitate” dacă îndrăznește să observe o asemănare cu Mozart nu numai în ceea ce privește ritmul zglobiu de lucru; de sorginte mozartiană – și în general tentat de clasicitate – ar putea fi considerat și simțul teatral deosebit de dezinvolt pe care Dan Dediu nu s-a sfiit să-l adopte în opțiunea lui

Iorgulescu ș.a.) s-au tot încumetat să pună pe muzică teatrul lui Caragiale, succesul lor fiind însă unul mai degrabă modest; după ce toți cei dinainte au ocolit – de bună seamă cu prudență și cu copleșită înfiorare – „ceștiunea arzătoare” ce continuă să rămână „la ordinea zilei” de mai bine de un secol; pe scurt, „după lupte seculare”, iată că piesa caragialiană de cea mai iritantă eternitate și-a găsit, în sfârșit, nașul muzical în persoana compozitorului Dan Dediu.

Evident, abordarea muzicală a *Scrisorii pierdute* a pretins cu atât mai mult un curaj aproape nebunesc și o totală anulare a inhibițiilor cu cât piesa lui Caragiale a ajuns demult să ocupe un loc de nestrămutat în fibrele cele mai adânci ale mentalului colectiv românesc. De aceea, numai firești și inevitabile pot fi considerate timorările pe care Dan Dediu a mărturisit că le-a resimțit inițial: deși era deja de aproape un an în posesia libretului, și deși încercase multiple

de a caracteriza personajele prin idei sonore dintre cele mai pregnante, chiar fredonabile prin limpezimea și nedisimulata lor voință de suculență. De fapt, el a dovedit

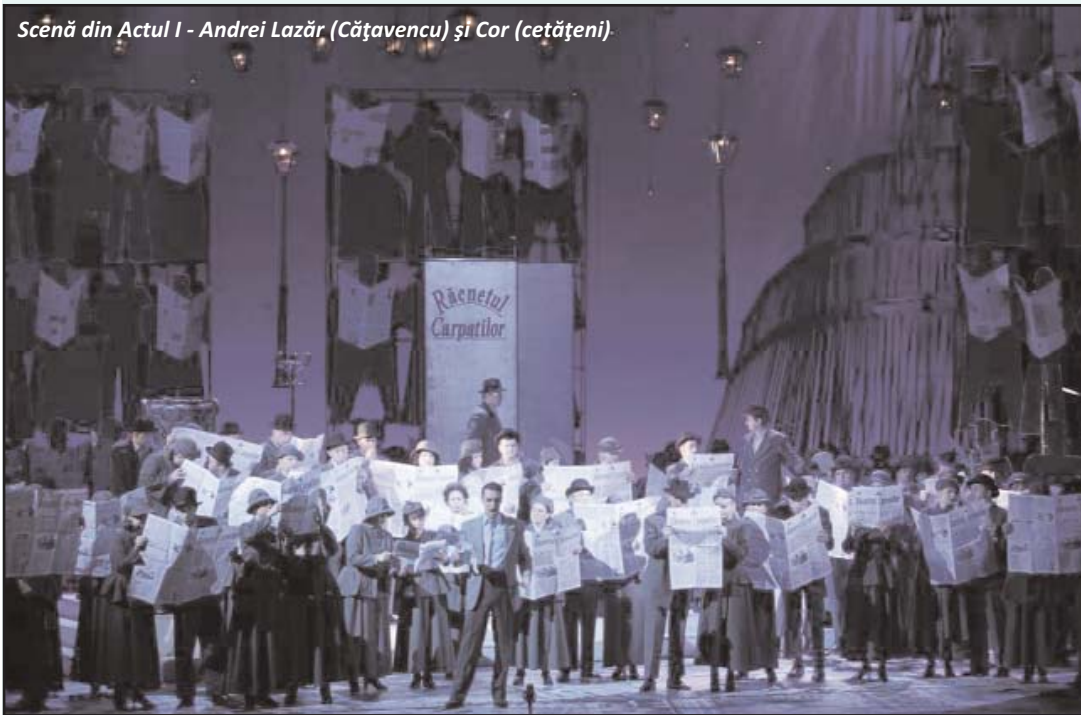
Simonida Luțescu (Zoe) și Ștefan Popov (Tipătescu)

în această privință că are resursele tehnice și temperamentale potrivite pentru a face un pas care unui alt compozitor din sfera muzicii contemporane de factură experimentală i s-ar fi părut poate mai puțin practicabil. Căci, în mod evident, puterea lui Caragiale de a plămădi caractere, situații și replici cu contururi clare, memorabile prin suficiența și eficiența cu care le sunt dozate intervențiile; limpezimea și concizia clasică, chiar calofilia spiritului caragialian nu s-ar fi putut preta decât la o tratare muzicală pe măsură. Anume, una care să recurgă, fără rețineri, la o serie de gesturi creatoare pe care un mai habotnic și, din fericire, deja stins obicei al atitudinii componistice moderniste le-ar fi considerat impure și nițel vetuste: melodicitatea suplă, fluentă, aptă să producă definiții caracterologice picante, antrenanta ritmicitate a

indelebilă figură a lui Caragiale este echivalată cu o amprentă sonoră cât mai memorabilă și mai distinctă față de celelalte, aptă să-și reliefeze particularitatea inconfundabilă în culori cât mai aprinse. De la unduirile valsului, pasiunile tangoului și sincopările sud-americane, până la nestânjenite revărsări de romanețe și neobosite scâldări în baclavaua spiritului lăutăresc balcanic, e sesizabilă o tratare eclectic-postmodernă, aflată în deplină concordanță cu pregnanța caracterelor caragialești, o babilonie sonoră în cadrul căreia cu cât personajele sunt mai găunoase, cu atât îi este fiecăruia flatată mai mult, prin stiluri muzicale aparte, nevoia de unicitate retorică. Nici nu se putea o soluție componistică mai nimerită, căci și Caragiale stabilește coerența lumii în același fel, anume acordând întâietate procesului de reprezentare a fiecărui

personaj. Ceea ce el afirma în 1907 referitor la „sistema românească”, în care persoanele („de la oligarhie până la drojdia clientelei”) covârșesc în importanță instituțiile pe care ele le reprezintă, descrie perfect, ca un motto revelator, modul de funcționare al propriilor piese de teatru: „Persoane și iar persoane!... Aci lumea e a persoanelor, nu persoanele sunt ale lumii...”. La fel și în opera lui Dan Dediu: în loc ca personajele să fie înfățișate ca părți angrenate într-un context oarecare, mai degrabă lumea ce se conturează prin prezentarea personajelor este

Scenă din Actul I - Andrei Lazăr (Cățavencu) și Cor (cețățeni).

ansamblului, amalgamarea stilistică, voita accesibilitate, decizia de a structura opera minuțios, așa cum scrie la carte, în jurul unor arii menite să capete astfel tradiționala și de toți îndrăgita proeminență. Ba Dan Dediu s-a apropiat, după cum el însuși recunoaște, chiar de un oarecare spirit al cabaretului, acolo unde măiestria cea mai apreciată se traduce prin ușurința și ușurătatea alternării frisonate a contrastelor (trăsătură care este, de altfel, atât de compatibilă cu lumea caragialescă):

...m-am aruncat în istoria muzicii și am înotat în ea, făcându-mi sălaş în arhipelagul părăsit al vodevilurilor lui Offenbach, al cabaretului sarcastic (*Zeitoper*) de Kurt Weill, al musicalului de pe Broadway (Jerome Kern și George Gershwin) și operetei naționaliste și realist-socialiste (Filaret Barbu și Dmitri Șostakovici).

În această logică a carnavalescului caleidoscopic, metoda principală de lucru aleasă de către compozitor este aceea de a alcătui și înfățișa lumea operei sale ca pe o rezultantă a debusolantelor interacțiuni și alăturări dintre personaje. Căci de la bun început se evidențiază faptul că fiecare

echivalentă cu, înglobată în însăși menajeria gălăgioasă a lighioanelor politice ce se perindă în jurul „scrisoricii”.

Lui Trahanache i se cuvine întâietatea, deoarece, atât în piesa de teatru, cât și în operă, el pare să domine toate jocurile politice. În varianta muzicală a lui Dan Dediu și în cea regizorală a lui Ștefan Neagrău, el capătă totuși o alură oarecum mai întunecoasă, mai puțin zaharisită decât cea întâlnită în piesa lui Caragiale, pierzându-se nițel din vedere ridicolul posturii de încornorat. Astfel, „stimabilul prezident” lasă impresia că e pus la curent cu toate subteranele și subtilitățile, însă pur și simplu nu are chef să își complice venerabila și cât se poate de confortabila existență printr-o fermă luare de atitudine. El doar găsește de cuviință că o seamă de „delicatețuri”, „machiaverlăcuri” și, când e cazul, insinuări moralizatoare sunt arhi-suficiente pentru a-i asigura poziția supremă (nedeclarată însă niciodată explicit) a unui sultan condescendent și blazat. Dan Dediu îl zugrăvește „uns cu toate alifiile ritmurilor și inflexiunilor melodice balcanice”, conferindu-i prin această alegere stilistică, dincolo de caricaturalul „Ai puținică răbdare!”, chipul greoi și în genere somnolent al unui mahăr care nu se obosește cu inutilele gesturi provenite din afara „interesului” strict personal. La toate aceste impresii au contribuit de asemenea, în cadrul reprezentărilor operei

la ONB, trabucul, ochelarii fumurii și bastonul cu care a fost înzestrat personajul de către scenografa Viorica Petrovici, dar și, mai ales, un somptuos jilț care a tronat aproape în permanență pe scenă, și în jurul căruia au levitat lacomul Cațavencu și junele Tipătescu, dar în sânul căruia doar Trahanache, aidoma unui patriarh recunoscut tacit, se cufunda fără sfială și cu o augustă venerabilitate.

Partitura celui alt monstru politic al piesei, Cațavencu, este fără îndoială cea mai ofertantă și demonstrativă, întrucât practică un spumos traseism stilistic, un carusel logoreic care, de la horă și romanță la habaneră și can-can, îmbină stilurile muzicale cu un fin simț al teatrului, excelent pentru a susține toate alunecoasele perindări ale personajului prin spatele variilor măști de șantajist perfid, orator demagog dar charismatic și, în cele din urmă, lingușitor oportunist al vechilor adversari. Momentul de triumf al lui Cațavencu, anume savuroasa punere în scenă a discursului electoral, se detașează drept unul dintre cele mai atașante din întreaga operă: de o sublimă versatilitate, ce contrastează deplin cu tărăgănatelile dar la fel de atractivele tente de peșrev trucesc ale discursului îngăimat de rivalul Farfuridi, muzica acestei scene are toate șansele să rămână la fel de memorabilă precum textul caragialian. În plus, înflăcărarea întrunirii electorale e întreținută de

cele două grupuri corale care, printr-un joc al răspunsurilor foarte bine gradat, se ironizează reciproc, își susțin cu patetism sfărăitorii tribuni, pentru ca, în final, la aflarea fatidicului nume Agamemnon Dandanache, să degeneze în bine cunoscutul tãmbãlãu.

Între cele mai aplaudate șlagăre ale operei se menține și savuroasa arie a „Trădării” din actul I: în timp ce, în fundal, un irezistibil Brânzovenescu se încâlcește între ițele depeșei de la telegraf, deloc „scurtă și cuprinzătoare”, această contagioasă intervenție este produsă, pe ritmuri și intonații de *bossa nova*, de către un Farfuridi la fel de irezistibil ca partenerul său. În general acest cuplu își păstrează hilaritatea consacrată de textul lui Caragiale, spectacolul muzical amplificându-le însă celor doi izul de „Stan și Bran”, de bufoni inofensivi și patetici care niciodată nu sunt tratați cu prea multă seriozitate, nici măcar de către acoliții lor politici.

Concepția muzicală și regizorală conturează apoi un Dandanache parcă mai malefic, mai bine familiarizat cu toate obscurele cele cu care se mănâncă jocul „curat murdar” al aranjamentelor politice. Afișând postura unui birocrat arid, prea puțin decrepit, personajul pare încercat de ramolism numai sub forma unei măști; căci sub ea se disimulează un mult mai perseverent și versat practicant al șantajului decât Cațavencu, fapt care îl propulsează imediat

în fruntea județului, dar și la rangul de cea mai odioasă apariție din punct de vedere moral. Verbiajul său incoerent și, pe alocuri, ininteligibil este infuzat de către Dan Dediu cu un „iz suspect de manea, dar cu pretenții și reușită de simfonie”. În acest sens, anunțarea candidaturii sale (la sfârșitul actului I și la sfârșitul ședinței electorale) e însoțită de un leitmotiv muzical autoritar, amenințător, intonat de alămuri, ce pare să vestească pogorârea pe pământ a unui „OZN politic arhetipal muiat în sos de vin folcloric”. E o caracterizare muzicală insolită și memorabilă, aptă să potențeze strania și rebarbativa îngemănare dintre șiretenie și caraghioslăc a personajului.

Pot fi formulate totuși unele rețineri în privința cantității exagerate de cuvinte pe care le toacă Dandanache, riscând să-l obosească atât pe interpret, cât și pe ascultător.

Andrei Lazăr (stânga) și Ștefan Popov (dreapta)

Aceeași observație e valabilă și în cazul primului act care, din dorința condensării temporale, se încheie cu un cvintet transformat treptat într-un impunător septet, în final chiar octet, evidențiind discuții desfășurate în paralel. Cu tot rafinamentul cadrajului regizoral, e sesizabilă în aceste puncte o dispensabilă debordare a amănuntelor de text, care fac ca acțiunea să eșueze într-o băltire a interesului și care, din păcate, se diluează într-o flecăreală păstoasă, nereușind să propulseze dincolo de scenă replicile memorabile ale personajelor. „Situatiunea” este însă salvată de meșteșugul niciodată epuizat al discursului orchestral care, cu o flamboaiantă autoîncântare, își angajează timbrurile în învărteli combinatorii dintre cele mai sugestive. În acest fel, des încercatul condei al compozitorului își spune cuvântul decisiv, resuscitând, acolo unde e cazul, căderile în prolixitate ale libretului.

Revenind la personaje, poate fi consemnată tratarea dezamăgitor de modestă a lui Pristanda, personaj căruia nu i se acordă decât la începutul operei un solilocviu expresiv, menit să-i devoaleze consacratul caracter unsuros, dar și să-l zugrăvească în noua lumină propusă de spectacolul de operă, adică drept acel „fante de cartier cu năduf de *music-hall hollywoodian*” pe care îl invocă în prezentarea sa Dan Dediu. Economia, aproape paloarea, cu care este concepută partitura acestui personaj devine totuși explicabilă prin

faptul că plusarea cu încă o prezență puternic conturată ar fi primejduit probabil echilibrul desfășurării. Opera oricum era menită dilatării temporale, întrucât libretul, pe lângă faptul că își împlinește cu o strictețe oarecum insipidă datoria de a-și urma cât mai fidel sursa (neputându-și de altfel permite să supună suprimărilor un text atât de celebru), mai alege în plus, în detrimentul personajului Pristanda, să producă discrete adaosuri (de exemplu, monologul lui Tipătescu din final).

Foarte nimerită se dovedește abordarea muzicală și regizorală a Cetățeanului turmentat. Pe de o parte, el e pus să „ia în piept talazurile fanfarei moldovenești”; pe de altă parte, în lapidarul și lămuritorul Prolog al operei, îi este amplificat rolul-cheie pe care îl deține în mersul acțiunii: pogorându-se, la început, pe raza simbolică a unui felinar stradal sub care zărește infama „scrisorică”, el se înalță, la finalul actului I, pe spinarea aceluiasi fatidic felinar, deasupra vrăjmășiei generate de impunerea de la centru a candidaturii lui Dandanache, proclamând din înălțimi, ca o parodie a unui glas al destinului, că „Eu nu lupt contra guvernului!...”. În scenografia spectacolelor reprezentate la ONB, în cadrul decorului citadin nocturn din prima parte a operei s-a impus un alt simbol deosebit de elocvent, deși nu neapărat original: e vorba despre zierele etajate plutind suprarealiste în văzduh și nimbând uriașe siluete stilizate care – ca reprezentante ale „târgului”, ale „gurii lumii” – veghează din umbră la mersul întâmplărilor. Desigur, în bahicul act al II-lea, aceste eminențe cenușii nu puteau să se încarneze în altceva decât într-un cor dansant, curat mioritic, o beție tricoloră care, nemaideținând deloc spectrul fatidic din actul precedent, devine acum un aluat diform încăput pe mâinile politicianilor.

pasional și languros avatar într-un mic moment de balet alegoric. Compozitorul lasă impresia că tratează aceste două personaje cu o discretă simpatie, consacrandu-le, după consumarea înfierbântatelor discuții electorale, câte o arie revelatoare pentru caracterul fiecăruia: pe de o parte, tristețea îngrijorată a Zoei levitează pe apele sentimentale ale unui vals lent *à la Șostakovici*, pentru ca mai apoi, o dată cu triumful asupra „nenorocitului” Cațavencu, să revină la „platoșa mândră de bolero”, la eleganța orgolioasă și răsfățată arborată pe tot parcursul piesei. Pe de altă parte, monologul lui Tipătescu pune în evidență, dincolo de text, o anume deznădejde a personajului; dintr-odată, „amicul Fănică” pare să-și fi conștientizat neputința în fața amalgamului de urzeli insidioase și „machiaverlăcuri” care l-au înstrăinat de propriul sine. Desigur, dezmățul ambiției generale n-ar fi putut îngădui periculoasa aprofundare a unei astfel de simțiri morale, așa că un anesteziec și mai puternic se impune: peste Tipătescu cel încercat de disperări și muștrări de conștiință năvălește serbarea populară și populistă – „o oaste de zezeci chiuind și chefuind de zor” –, determinându-l să se retragă într-un colț al scenei și să privească de acolo, cu niște ultime rămășițe morale, destrăbălarea emfatică a arhetipalului Dandanache, a traseistului Cațavencu, a bonomului Trahanache și a „bărbatei” Zoe pe fundalul pestriț al panoramei folclorice. Orchestra răsuțește acum eclatant și isteric toate pledoariile și declarațiile muzicale anterioare, le afumă și le învăluie în damful mioriticului grătar cu mititei, le scaldă, aproape le îneacă în suculele amețitor al strugurilor zdrobiți sub picioarele țărănuțelor; toate „cântecile” de iarmaroc, toate leitmotivele, oricât de contrastante, sunt alăturate, suprapuse, aglutinate, până când, laolaltă cu niște

În toată această „lume de lighioane politice”, protagoniștii „ambetatului” cuplu Zoe-Tipătescu par să rămână singurii care reușesc să-și mai păstreze o oarecare doză de omenesc. De aceea, relația lor nelegitimă e la un moment dat accentuată în așa fel, încât să sensibilizeze publicul, adică își găsește, la începutul actului al II-lea, un

subite și dramatice bubuituri acordice ale orchestrei, același felinar al bețivului revine și pecetluiește căderea cortinei, balansându-se peste toată „dandanaua” asemenea limbii mute și fatidice a unui orologiu. Dorința de a închide o lume între propriile rame devine astfel manifestă. Totuși, așa cum, aproape de când se știe, „țărișoara” tinde să se mențină într-o interminabilă tranziție, tot așa admiratorul tinde să fie convins: atât ca piesă de teatru, cât și ca spectacol de operă, *O scrisoare pierdută* va rămâne în

continuare un fel de zgândăritoare monadă care niciodată nu va obosi să ne pună față în față cu exasperanta eternitate a acelei traği-comice, „curat murdare” „soțietăți fără moral și fără prințip” invocate de imoralul, dar suveranul Trahanache.

Vlad VĂIDEAN

Gheizere pe luna de gheață – portret componistic al Liviei Teodorescu-Ciocănea

Recitalul de pian, portret componistic al **Liviei Teodorescu-Ciocănea** din 17 iunie 2018, în Sala mică a Ateneului, a prilejuit un moment de vădită plăcere publicului venit pe o ploaie torențială, iar unora chiar și o dublă confirmare: prezența într-un tur de forță pianistică a **Violettei Ștefănescu** și retrospectiva inversată în timp asupra definirii și dezvoltării stilului compozitoarei pe parcursul a aproape trei decenii. Lucrările recente ale Liviei Teodorescu demonstrează o evoluție complexă și o stăpânire matură a mijloacelor componistice; de la bun început până acum, Livia Teodorescu rămâne fidelă unor idealuri și năzuințe originale, uneori în răspăr cu cerințele “modei”.

Programul a conținut lucrări pentru pian compuse începând cu perioada de studenție, până în 2016. Piesele timpurii fiind plasate la sfârșitul recitalului, programul a lăsat impresia unei pătrunderi în “fântâna timpului”, un soi de scufundare magică – pentru că de-a lungul seriei anumite caracteristici ale muzicii Liviei Teodorescu au produs un efect quasi-hipnotic – către amintiri din tinerețea profundă. Tematica antică și prelungirile sale culturale au asigurat omogenitate ciclică primelor trei piese – *Calypso*, *Enceladus* (*Geysers on Icy Moon* - 2013) și *Briseis* (2016).

Endeavour Bells (2008) s-a potrivit cu ele prin conotațiile maritime, iar *Sonata* din 1979 și cele **două sonatine** au demonstrat faptul că universul și limbajul componistic ale autoarei nu au suferit schimbări radicale de-a lungul anilor, ci au evoluat spre o lărgire și cristalizare a imagisticii, spre o investigare amplă a sensurilor, problematicii filosofice, plastice și gestuale. Căci muzica Liviei Teodorescu este puternic vizuală, fără a fi ilustrativă. Nostalgia transcendentalului se conturează prin contemplație și gest, printr-o reînnoire constantă la surse arhetipale plasate într-un context larg, în care sugerarea naturii concurează cu ideea centrală și cu referința culturală. Universul Liviei Teodorescu este populat de eroi – Odiseu, gigantul Enceladus, Arhimede, navigatorul englez James Cook sunt luptători sau călători, au statură de mari descoperitori sau de stăpâni ai stihurilor – și de femei puternice, fie cu puteri supranaturale – zeița Cybele “Magna Mater” –, fie seducătoare – nimfa Calypso –, fie capabile de abnegație infinită – regina Briseis.

Sursele de inspirație ale Liviei Teodorescu în ultimul deceniu reflectă, cred, o atracție ambivalentă către formele pe care puterea o “îmbracă” la masculin și la feminin; oscilația între fascinația forței manifeste și a celei subtile e evidentă. Tensiunea interioară generată de dificultatea alegerii este absorbită de frumusețe, la nivel ideatic și sonor. În notele anexate programului de sală compozitorea scrie

că ideea centrală a piesei *Calypso* este “aceea că frumusețea e deasupra rațiunii”; în textul scurt despre *Briseis* citim “muzica încearcă să ilustreze frumusețea delicată a lui Briseis, în contrast cu forța și caracterul războinic al lui Achilles precum și ideea de înlănțuire cu dublu sens: de sclavie și iubire”. Într-o epocă a feminismului agresiv și vindicativ, Livia Teodorescu împacă cu eleganță și grație dar și cu mărinimie cavaleriească mitul virilității universal invidiate – și tocmai de aceea atât de contestate – cu ideea feminității, prin atitudini și gesturi muzicale suple și grațioase.

Atmosfera stranie, avcatică a fanteziei *Calypso* se datorează unui limbaj muzical rafinat, ce adaugă antitezei dintre registrele acut-grav dialectica dintre acord și arpeggiu, dintre note repetate (identitate) și tremolouri (opozitie cu

Livia Teodorescu-Ciocănea, Violetta Ștefănescu

alteritatea). *Enceladus* s-ar putea percepe ca o posibilă continuare a lui *Calypso*, în acord stilistic perfect: cursul liber al meloanelor din registrul înalt ține piept clusterelor ritmate de la bași; accelerările melodice de la ambele mâini prefigurează zona agitată a blocurilor sonore cu sugestii seismice; unele ecouri și elanuri vag skriabiniene sugerează efortul desprinderii de teluric, atracția unor înălțimi înghețate. *Briseis*, compusă în 2016, a părut și mai dificilă tehnic, mijloacelor dezvoltate în 2013 adăugându-li-se arpegii-săgeți ascendente în care pianistul trebuie să schimbe sensul direcției cu viteza tăioasă a unui bun patinator, cum spunea pe vremuri Lev Naumov. Violetta Ștefănescu s-a achitat de această sarcină dificilă cu dezinvoltură și cu un calm care a indicat o abordare a muzicii mai degrabă descriptiv-estetizantă, cu predilecție pentru armonizarea contrariilor. Acolo unde un alt interpret ar ascuți antinomiile, Violetta Ștefănescu alege concordia, venind în întâmpinarea atât temperamentului deopotrivă visător și sangvin cât și viziunii universaliste ale compozitoarei. Izbucnirile Liviei Teodorescu nu sunt niciodată colerice, detaliile și spiritul analitic nu bruiază abordarea panoramică a lumii și a istoriei. Ascultând *Endeavour Bells* (2008), câteva caracteristici ale personalității autoarei au apărut formulate ca de la sine: imaginația hrănită de o bună cunoaștere a culturii clasice, simbolistica duală, evidentă chiar și la nivelul paralelismului referinței

istorice/științifice cu cea mitologic-imaginară; spectrul larg de preocupări (astronomie, mineralogie, istorie a religiilor etc) care constituie o sursă permanentă de dezvoltare artistică; viziune de sinteză, lirism visător, o anume detașare și atracția stranietății, nostalgia unor lumi astrale,

După scurta *Sonatină* din 1985, în care liniile melodice cu relief, pulsația ritmică vioaie și sfârșitul veloce au compensat momentul de oboseală a percepției din *Sonata* (1979), Livia Teodorescu a urcat pe scenă și a cântat la patru mâini cu Violetta Ștefanescu piesa finală, *Sonatina buffa (Omagiul lui Charlie Chaplin)* din 1986. Astfel, nevoia publicului de varietate a fost și ea împlinită.

Duo-ul a interpretat cu mult brio această lucrare cu ecouri din *Golliwog's Cakewalk* de Debussy și *Ragtime-ul* lui Stravinsky.

Abundența de culori, efecte de pedală, contraste dinamice și agogice conduce la prolixitate, ceea ce, paradoxal, răpește din spiritul ludic al lucrării; în schimb, pasajul descendent în clustere și dialogul final dintre registre arătau deja, în 1986, mult talent. Recitalul seară-de-autor s-a terminat în aplauze entuziaste meritate pe deplin de ambele muziciene. Violetta Ștefanescu este o pianistă foarte serioasă care și-a asumat un program dificil și a răspuns cu totală dedicație și eleganță, fără a da impresie de mare efort, acestei provocări. Tehnica de acorduri, pasajele de viteză, efectele timbrale au fost foarte bine

Livia Teodorescu-Ciocănea, Violetta Ștefanescu

toate susținute de o poziție morală ireproșabilă. Ascultătorul excesiv de critic ar putea însă găsi reproșuri legate de concizia stilistică ce se face uneori dorită. În *Sonata* din 1979, lucrare de început, în care s-au putut auzi elanuri-întrebări ce anunță stilul matur al compozitoarei, au existat zone mai diluate și uneori au lipsit momente incisive sau de "coagulare" a acțiunii. Din cauza agogicii molcome (inspirate de partitură sau interpretare?), sentimentul orientării în timp s-a pierdut pe alocuri, instalându-se o lejeră monotonie care ar putea fi atribuită capacității limitate de asimilare a publicului. Cât de variat sau unitar stilistic ar trebui să fie un recital sau o seară de autor pentru ca atenția publicului să rămână mereu alertă, poate deveni o întrebare utilă. Nevoia de unitate stilistică a fost pe deplin satisfăcută în seara lui 17 iunie, Livia Teodorescu demonstrând de la început un contur stilistic căruia i-a rămas fidelă.

realizate, or Livia Teodorescu, foarte bună pianistă ea însăși, nu scrie partituri ușoare pentru pian.

În măsura în care artiștii s-ar putea și pot împărți în obsesionali (Mondrian, Soutine, Satie) sau versatili (Picasso, Stravinsky), Livia Teodorescu îmi apare ca un artist nu atât obsesional, cât evolutiv și totodată solid așezat pe repere fixe.

A fost o seară bogată în impresii. După concert, Bucureștiul spălat de ploaia torențială a generat la rândul lui gânduri contradictorii despre raporturile naturii cu cultura, despre dinamica eticii cu estetica, despre pragmatism, idealism și buna măsură. Pe acest fundal, Livia Teodorescu mi-a apărut din nou ca un spirit nobil, idealist, o abilă mânătoare a propriului limbaj muzical, generoasă în relația cu timpul, cu existența, cu arta, cu semenii săi.

Lena VIERU CONTA

Corul Pro Arte – Tradiție și continuitate peste timp

Mișcarea corală românească este una cu puternice rădăcini istorice, primele încercări de conturare a unor formații vocale fiind consemnate în lumea satului de la sfârșitul secolului al XIX-lea, unde astfel de activități reflectau bucuria de a cânta împreună a membrilor micilor comunități și realizau o incipientă formă de socializare în manieră artistică. La scurt timp, în contextul luptei pentru afirmarea identității naționale și pentru realizarea unirii tuturor românilor, mișcarea corală a devenit unul dintre fronturile pe care se ducea această luptă cu precădere în provinciile ocupate de marile imperii ale vremii, unde a contribuit la trezirea sentimentului patriotic autentic și în mediul orășenesc. Prețuită și în perioada interbelică, mișcarea corală alcătuită din formații profesionale, semi-profesionale și de amatori a căpătat din nou semnificații social-politice după încheierea celei de-a doua conflagrații mondiale, când regimul ajuns la conducerea statului a impus transmiterea noilor principii ideologice și prin intermediul creațiilor muzicale.

În ciuda acestui context mai puțin prielnic, mișcarea corală autentică a continuat să existe inclusiv prin formații instituționalizate și să promoveze adevăratele valori naționale românești, un exemplu în acest sens constituindu-l

activitatea Corului Universității București înființat în 1949 de legendarul dirijor Marin Constantin și dezvoltat apoi timp de două decenii de Nicolae Ciobanu, perioada respectivă fiind presărată cu importante succese la diversele concursuri și aprecieri din partea celor mai importante figuri ale lumii muzicale autohtone de atunci. După ce în urma plecării lui Nicolae Ciobanu s-a dizolvat timp de șase ani, Corul Universității și-a reluat aproape de la zero activitatea în 1976 sub conducerea pe atunci tinerei studente a Conservatorului bucureștean, Ligia Balica Vascan, discipolă a lui Marin Constantin și Iovan Miclea. Treptat, Corul Universității devenit din anul 1979 Corul Pro Arte al Universității București s-a făcut remarcat din nou la concursuri importante, fiind apoi invitat să realizeze înregistrări și să susțină concerte la Ateneul Român sau Sala Radio.

Povestea Corului Pro Arte a părut că ajunge la final odată cu plecarea în S.U.A a Ligiei Balica Vascan și încetarea activității ansamblului, însă entuziasta dirijoare, rămasă sufletește alături de foștii săi coriști, a intuit la aniversarea a patru decenii de la reînființare, necesitatea reluării activității Corului Pro Arte și astfel a reușit reuniunea mai multor generații de pro-artiști, așa cum îi numește chiar

domnia sa cu drag, în două concerte desfășurate la mijlocului anului 2017. Dorindu-și să le transforme într-o veritabilă tradiție, Ligia Balica Vascan a reluat concertele și în 2018, la începutul lunii iulie când am putut aplauda bucuria de a cânta a membrilor Corului Pro Arte mai întâi în Aula Magna a Facultății de Drept și apoi în sala de concerte a Centrului Național de Artă Tinerimea Română, acesta din urmă având loc pe 3 iulie. În cadrul concertului de la Tinerimea Română am putut remarca structura repertorială diversificată ce a făcut ca spectacolul să fie practic segmentat în trei tronsoane al căror punct comun l-au reprezentat plăcerea cu care au cântat membrii Corului Pro Arte și bucuria acestora de a fi din nou împreună în fața publicului. Primul segment al concertului a fost dedicat repertoriului coral autohton din care am putut asculta în succesiune cinci dintre piesele foarte cunoscute, acestea fiind precedate firesc de imnul academic *Gaudeamus igitur* și de imnul corului Pro Arte, lucrarea *Frumoase zile de tinerețe* compusă de Nicolae Oancea. Au urmat apoi *Sârba pe loc* de Gheorghe Danga, *La fântână* de Augustin Bena, *Mă luai, luai* de Tudor Jarda și *Stelele-n cer* de Paul Constantinescu, toate ilustrând prețuirea unora dintre compozitorii noștri pentru filonul folcloric și dorința de păstrare a tradiției evidențierii identității naționale prin intermediul mișcării corale a celor de la Pro Arte și a conducătoarei lor, Ligia Balica Vascan. De asemenea, încă

din aceste piese am remarcat naturalețea interpretării unor coriști reuniți doar de pasiunea pentru muzică (membrii Corului Pro Arte nu au o anume pregătire muzicală), precum și atenția acordată semnificațiilor textului ce a contribuit la conturarea unei remarcabile logici a frazărilor melodice dar și a unor scenarii literare ce au căpătat atitudini și expresii diverse specifice fiecăreia dintre bijuteriile corale prezentate.

După ce în zona mediană a concertului i-am remarcat glasul cald și cristalin din care a răzbătut emoția revederii cu publicul autohton al Ligiei Balica Vascan care ne-a oferit trei piese, *Bagă, Doamne, luna'n nori* și *Floricea de pe apă* de Tiberiu Brediceanu și *Eu mă duc, codrul rămâne* de

Corul Pro Arte, dirijor Ligia Balica Vascan, la pian Loredana Baltazar

George Enescu, în interpretarea cărora a fost însoțită cu rafinament și delicatețe de pianista Loredana Baltazar, ultima parte a concertului ne-a dezvăluit versatilitatea repertorială a Corului Pro Arte, prin prezentarea altor cinci piese din repertoriul universal, de această dată, printre care negro spiritual-ul *Everytime I Feel the Spirit* și madrigalele *Tanzen und Springen* de Hans Leo Hassler și *Vezzosette ninfe e belle* de Giovanni Gastoldi, nestemate ale muzicii corale, care au demonstrat că Pro Arte poate să-și reconfirme statutul interpretativ pe care l-a avut cu decenii în urmă când era considerat printre cele mai bune ansambluri neprofesioniste.

În ambianța unui orizont artistic în care scara valorică pare a fi încă fragilă și expusă răsturnării într-o ordine nefirească, reparația Corului Pro Arte la inițiativa doamnei Ligia Balica Vascan poate însemna reaprinderea mișcării corale de amatori din țara noastră care alături de cea profesionistă poate asigura perpetuarea tradiției și continuitatea peste timp a unor manifestări menite a reliefa rolul muzicii corale în promovarea autenticelor valori naționale. Nu în ultimul rând, concertul Corului Pro Arte ne rămâne în minte prin puritatea trăirilor și sentimentelor transmise și prin eleganța gesticii dirijorale a Ligiei Balica Vascan a cărei comunicare sufletească nevăzută cu coriștii s-a simțit în fiecare moment al manifestării.

Mădălin Alexandru STĂNESCU

Vivat musica! Vivat Lipatti! - Retrospectiva stagiunii 2017-2018 a Colegiului Național de Arte „Dinu Lipatti”

Înființată în urmă cu șapte decenii, sub denumirea de Școala de Artă București, cea mai veche instituție de învățământ muzical preuniversitar din țara noastră care astăzi poartă numele de Colegiul Național de Arte „Dinu Lipatti” din București, a cunoscut de-a lungul anilor un deosebit prestigiu în lumea artistică, activitatea strălucită a dascălilor ce au activat în cadrul liceului contribuind la șlefuirea unora dintre cele mai mari talente românești ce au devenit apoi nume consacrate ale lumii muzicale naționale și internaționale.

Prestigiul câștigat în cei 70 de ani de existență în care pe băncile liceului s-au format personalități de marcă precum Angela Gheorghiu, Ileana Cotrubaș, Gheorghe Zamfir, Mihaela Martin, Tudor Dumitrescu, Cristina Anghelescu, Christian Badea, ș.a. obligă și prezentul să-și aducă contribuția la menținerea acestuia, astfel încât și în acești ultimi ani se remarcă preocuparea Colegiului Național de Arte „Dinu Lipatti” pentru oferirea unor condiții de studiu cât mai bune elevilor săi și înlesnirea realizării primilor lor pași într-o viitoare carieră de succes. În acest sens, stagiunea ce

a însoțit recent încheiatul an școlar 2017-2018 este una de referință pentru liceu deoarece a propus poate cele mai diverse activități artistice în care au fost implicați profesorii și elevii de la aproape toate specializările cuprinse în oferta educațională, inclusiv ansamblurile instituției, Colegiul Național de Arte „Dinu Lipatti” arătând astfel o deosebită deschidere pentru promovarea tuturor modalităților de exprimare artistică pentru care îi pregătește pe elevii înscriși în cadrul său.

Astfel, privind retrospectiv stagiunea 2017-2018 a Colegiului Național de Arte „Dinu Lipatti” putem nota printre evenimentele de vârf ale acesteia, concertul prilejuit de sărbătorile de iarnă susținut de Orchestra Simfonică a

Colegiului condusă de Nicolae și Andrei Ștefan Racu pe scena Ateneului Român în cadrul seriei *Clasic e fantastic*, concertul aniversar al profesorului și dirijorului Nicolae Racu din februarie 2018 de asemenea desfășurat pe scena Ateneului Român unde am semnalat și prezența Corului liceului, gala olimpicilor organizată la Centrul Național de Artă Tinerimea Română în care i-am aplaudat pe elevii care au obținut premii la cele două olimpiade naționale de muzică ce au avut loc la Craiova și Baia Mare sau concertul absolvenților promoției 2018 în care unii dintre cei mai talentați elevi ce au absolvit liceul în vara acestui an au cântat alături de Orchestra Simfonică a liceului. Acestor evenimente li s-au adăugat și două manifestări organizate în premieră de Colegiul Național de Arte „Dinu Lipatti” care și-a extins astfel activitățile artistice spre noi direcții, prima dintre acestea fiind Săptămâna Muzicii de Cameră în care elevii liceului au evoluat în diverse formule interpretative camerale prezentând repertorii de o remarcabilă bogăție stilistică în recitaluri organizate la Biblioteca Națională a României, Universitatea Națională de Muzică din București sau Centrul Național de Artă Tinerimea Română. Al doilea eveniment organizat pentru prima dată de Colegiul Național „Dinu Lipatti” a fost spectacolul de folclor *De la Maria Tănase până în prezent* desfășurat pe scena Sălii Radio care s-a bucurat de un real succes și a reprezentat o frumoasă promovare a folclorului românesc printre tineri dar și a celor mai talentați elevi ai claselor de canto popular și instru-

mente populare care au evoluat acompaniați de Orchestra de Muzică Populară Radio.

Alături de aceste momente de excepție, stagiunea 2017-2018 a mai cuprins deja tradiționalele concerte de Crăciun ale Orchestrei de suflători și ale Grupului Tradițional Vocal Rădăcini, ambele ansambluri ale liceului, precum și masterclass-uri susținute printre alții de Elizabeth Sombart și Daniela Andonova, recitaluri ale elevilor diferitelor clase de instrumente, gale în care au evoluat cei mai buni elevi ai colegiului, concerte ale orchestrei de muzică populară și ale elevilor de la clasele de canto popular și instrumente populare, etc.

Toate manifestările organizate în cadrul stagiunii 2017-2018 a Colegiului Național de Arte „Dinu Lipatti” au contribuit așa cum aminteam anterior la promovarea celor care poate în

viitor vor deveni artiști de renume dar și a ofertei educaționale a liceului care devine tot mai diversă astfel încât să răspundă așteptărilor celor ce își doresc să aprofundeze studiul artei muzicale pe băncile celui mai important liceu de specialitate din țară. De aceea, ar fi poate potrivit să amintim de sprijinul de care s-au bucurat aceste evenimente din partea conducerii liceului precum și de eforturile și dăruirea cu care profesorii de specialitate i-au pregătit pe elevi de-a lungul recent încheiatei stagiuni, și să ne exprimăm speranța că odată cu începutul viitorului an școlar, o altă stagiune ne va oferi surprize plăcute din partea Colegiului Național de Arte „Dinu Lipatti”.

Mădălin Alexandru STĂNESCU

“Twenty Shades of Music” – un dialog instrumental seducător

În intimitatea unui dialog instrumental cu rădăcini ancestrale, două nume de prestigiu din palmaresul artei interpretative românești s-au asociat pe coperta unui CD de excepție, metaforic denumit *Twenty Shades of Music*. Ion Bogdan Ștefănescu și Costin Soare, un cuplu instrumental unic pe piața muzicală din România, au ilustrat relația biunivocă dintre flaut și chitară în ambientul a două ample turnee de concerte.

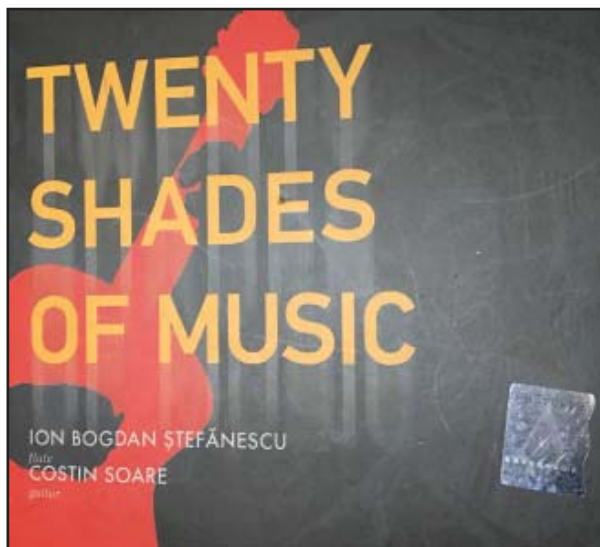
Derulate în perioada 27 septembrie – 8 decembrie 2017 și 3 iunie – 10 iunie 2018 (în spațiul deja tradiționalului turneu anual “Flautul fermecat”) cele două peripluri interpretative care au promovat CD-ul amintit (excelent înregistrat în studioul UNMB, conceptul grafic aparținând lui Bogdan Spătaru și ilustrația originală Ancăi Vidaeff-Ștefănescu) au adus pe scenele unor importante instituții de cultură precum Filarmonicile din Timișoara și Sibiu, Centrul Cultural „Alexandru Marghiloman” din Buzău, Sala „Eusebiu Ștefănescu” a Cercului Militar Național, Teatrul Național din Caracal, Sinagoga din Bistrița, Casa de Cultură din Alba Iulia, Sala Pro Arte din Deva, Sala Teatrelli din București, Ateneul din Tecuci, Teatrul “Matei Vișniec” din Suceava, dar și – sub egida Institutului Cultural Român – la Facultatea de Pedagogie Muzicală și Conservatorul Central de Muzică din Beijing, o mixtură de sonorități rafinat conturată. Protagonistii tandemului solistic, Ion Bogdan Ștefănescu și Costin Soare, și-au dat replica într-un scenariu de gesturi componistice inteligent structurat, în economia căruia profilul senzual asumat al celebrei *L’histoire du Tango “marca” Astor Piazzola (Bordel 1900, Café 1930, Nightclub 1960, Concert d’aujourd’hui)* a ocupat locul central.

Alături de titlul deja menționat din creația lui Piazzola, discursul interpretativ a etalat o alternanță de stiluri și expresii caracteristice, lirico-dansante, fructificată cu abilitate pe măsura derulării fluide a materialului sonor – compozițiile lui Celso Machado (*Paçoca, Piazza Vittorio, Pé de moleque, Quebra*), Béla Bartók (*Șase dansuri populare românești – Jocul cu bătă, Brâul, Pe loc, Buciumeana, Poarga românească, Mărunțelul*), Ariel Ramirez (*Alfonsina y el mar*), Jorge Morel (*Danza brasileira*) și Miroslav Tadic (*Patru piese macedonene – Zajdi, Zajdi, Pajdushka, Jovka Kumanovka, Gajdarsko oro*).

Și dacă aliajul timbral deosebit de sugestiv dintre flaut și chitară s-a pliat cu ușurință pe acel algoritm sentimental propriu peisajului sud-american, exuberanța contaminantă a jocului de proveniență folclorică a scos în evidență perfectă simbioza a celor doi artiști, reflectând în mod special predispoziția către ludic a lui Ion Bogdan Ștefănescu – de altfel un veritabil actor-muzician care își conturează minuțios fiecare apariție scenică. În contrapartidă, unul din principalele atuuri din arsenalul lui Costin Soare – sensibilitatea profundă care-și reflectă nuanțat trăirile emoționale în actul interpretativ – a dat naștere unei superbe versiuni solistice a *Alfonsinei y el mar*, succedată de poeticitatea sinuoasă a fermecătorului *Danza brasileira*.

Un program inspirat, cu o dinamică fără cusur, prin prisma căreia întreaga familie de flaute mânuite cu o naturalețe cuceritoare de către Ion Bogdan Ștefănescu, precum și chitara partenerului său Costin Soare au construit, cu vizibilă plăcere, povestea vie a unui

cuplu instrumental insolit! Și pentru că această poveste merită din plin bucuria de a fi reascultată, CD-ul “*Twenty Shades of Music*” ne așteaptă...

Un program inspirat, cu o dinamică fără cusur, prin prisma căreia întreaga familie de flaute

mânuite cu o naturalețe cuceritoare de către Ion Bogdan Ștefănescu, precum și chitara partenerului său Costin Soare au construit, cu vizibilă plăcere, povestea vie a unui

Costin Soare, Ion Bogdan Ștefănescu

cuplu instrumental insolit! Și pentru că această poveste merită din plin bucuria de a fi reascultată, CD-ul “*Twenty Shades of Music*” ne așteaptă...

Loredana BALTAZAR

The International Grand Prix of Romania - L'Assoluta Virginia Zeani

Anul acesta, The International Gran Prix of Romania a revenit, potrivit algoritmului bianual, la formula de concurs, după ce în 2017 a ființat ca Festival internațional.

În alianță cu recent înființatul concurs internațional "L'Assoluta Virginia Zeani", Grand Prix s-a reîntors în lumea competițiilor de canto (acolo unde a deținut, din 2015, onoranta poziție de membru al Federației Internaționale a Concursurilor Mondiale de Muzică), printr-o ediție-pilot, găzduită de orașul Târgu Mureș. Susținuți financiar de organizatorii Festivalului Internațional "Virginia Zeani" (Marian Jurgiu și Lucia

S-au înscris (în perioada martie-aprilie), 86 de tineri din 27 de țări, din toate colțurile planetei, din SUA până în China, din Africa de Sud până în Rusia, din Australia până în Germania etc. etc.

Au fost acceptați pentru etapa preliminară 76 de concurenți, a căror evoluție artistică a fost notată și evaluată de un juriu de 8 maestri (cântăreți de operă, maestri acompaniatori, dirijori): Carmen Gurban, Mircea Moisa, Melinda Marton, Peter Kolcsar, Gheorghe Victor Dumănescu, Cristian Sandu, împreună cu muzicologul Mihai Cosma.

Pe baza punctajul obținut în această etapă preliminară au fost admiși pentru etapele publice 39 de cântăreți, 32 dintre aceștia urcând pe scenă în 21 iunie, la Teatrul Ariel. S-au calificat în semifinale 22 de tineri, care au evoluat în fața publicului pe 22 iunie, la Palatul Culturii din Târgu Mureș, dintre aceștia 10 fiind admiși în finală.

A doua zi, în fața unui număr mare de spectatori, tot la Palatul Culturii, a avut loc Finala competiției, cu participarea Orchestrei Filarmonicii Naționale "Serghei Lunchevici" din Chișinău, dirijată de Cristian Sandu.

3 frumoase trofee și câteva premii speciale au fost decernate de către membrii juriului și de către invitații speciali ai galei. Palmareșul este următorul: Premiul I **Paride Cataldo** - Tenor - Italia - 25 de

ani; Premiul II **Mihai Urzicana** - Tenor - România - 31 de ani; Premiul III **Bojidar Bojkilov** - Bas - Bulgaria - 24 de ani

Au mai fost acordate distincții, mențiuni, premii speciale și contracte, după cum urmează: Diploma de excelență "Regele Mihai I" - **Antonia Cosmina Stancu** - Mezzosoprană - România (semifinalistă); Premiul Criticii Muzicale Internaționale - **Siphamandla Moyake** - Soprană

Semifinaliștii

Moldovan, secondat de directorul artistic Péter Kolcsár) membrii echipei Grand Prix au coordonat aspectele artistice ale concursului, onorat de un juriu de elită.

Au venit în România, pentru a asculta, nota, ierarhiza și premia voci promițătoare (18-35 de ani) directori ai programelor de tineret de la câteva dintre cele mai importante teatre lirice ale lumii, cum ar fi Mariinsky din Sankt Petersburg (reprezentat de Larisa Gergieva), Royal Opera "Covent Garden" din Londra (reprezentată de David Gowland, la prima sa vizită în România), Opera din Roma (reprezentată de Eleonora Pacetti, și ea pentru prima dată în țara noastră), Teatr Wielki din Varșovia (reprezentat de Beata Klatka). Juriul a fost completat de criticii muzicali John Allison (revista britanică Opera și International Opera Awards) și Mihai Cosma (singurul român din echipa juraților). Vedeta juriului a fost tenorul Vladimir Galuzin, poate cel mai faimos interpret al lui Herman din *Dama de pică* din ultimii ani, un fantastic prinț Calaf, prezență familiară publicului de la toate marile opere ale lumii, de la MET la Scala, de la Mariinsky la Covent Garden, cu o impresionantă listă de roluri și cu o discografie pe măsură, dublată de înregistrări video de referință.

Juriul și laureații

- Africa de Sud; Premiul Special GERMANIA, înmănat de însuși Excelența sa Dl. Ambasador Cord Meyer-Klodt (premiul fiind rezultatul parteneriatului Grand Prix cu Fundația "Michael Schmidt") - **Aleksandra Ribakova** - Soprană - Federația Rusă/Elveția. Această distincție a

recompensat susținerea repertoriului german, și se va concretiza și în revenirea în România a laureatei, pentru a cânta la un eveniment de promovare a culturii germane. Contract oferit de Centrul Cultural "Elena Obraztsova" din Sankt Petersburg, înmănat de directoarea acestuia, doamna Irina Cernova - **Nikolai Statsiuk** - Tenor - Federația Rusă/Italia (semifinalist); Premiul pentru cel mai bun maestru acompaniator (sponsorizat de pianista Kamila Akhmedjanova): **Raluca Ouatu** - România

Au primit Diplome de finaliști: **Agnieszka Grochala** - Mezzosoprană - Polonia; **Jungkwon Jang** - Contratenor - Coreea de Sud; **Chunlai Shang** - Bariton - China; **Sandor-Attila Köpeczi** - Bas - România.

Astfel s-a încheiat o spectaculoasă reuniune muzicală, integrată în Festivalul care poartă numele mării noastre soprano Virginia Zeani, festival care, printre altele, a oferit ca punct de atracție prima audiție românească a

operei *La sonnambula* de Bellini, sub bagheta dirijorului Cristian Sandu. De neuitat a fost și seara rusă, al cărei oaspete special a fost, desigur, tenorul Vladimir Galuzin secondat de soprana Natalia Timcenko, dar și cu o antrenantă parte a doua, în care All's Choir a cântat șlagăre din muzica orășenească și populară rusă, entuziasmând sala.

Ar mai merita remarcat faptul că Grand Prix este singurul concurs din România la care au fost prezenți 3 corespondenți ai unor posturi de radio naționale sau din străinătate, care au transmis mai multe reportaje de la fața locului.

De notat și existența unei cărți a evenimentului, de peste 160 de pagini, în română și în engleză, realizată de Editura Muzicală și redactată de prof.univ.dr. Mihai Cosma.

C. MIHAI

În țară - Câmpina

Finala și Gala Concursului Internațional de vioară "Cornelia Bronzetti" - Câmpina 1-2 iulie 2018

Cea de a 11-a ediție a Concursului Internațional de Vioară, care se desfășoară bienal la Câmpina a reunit în competiție, în acest an, copii și tineri din Albania, România și Ucraina, unii deja cu multe premii naționale și internaționale la activ.

Deasemeni unii dintre acești tineri, pasionați de muzică, arta interpretării violonistice și performanța instrumentală, au deja o activitate concertistică de valoare cu afirmări internaționale.

Vladyslava Haienko, Vasili Makohon

membru în juriul internațional, de a dezvălui celor prezenți cum s-au simțit la Câmpina, cât și planurile muzicale - violonistice pentru viitor.

Într-o atmosferă caldă și entuziastă, fără stresul competiției, am ascultat în Concertul de Gală, la început *H. Wieniawski - Poloneza în La major* cu dezinvoltura cântată de **Maria Izabella Dicu**, împreună cu distinsa pianistă **Olga Babadjan**, deasemeni frumoasa *Baladă de G. Enescu* în interpretarea colorată și dramatică a lui **Radu Damian Florescu**, împreună cu aceeași distinsă pianistă și profesoară **O. Babadjan**, care a parcurs un tur de forță, cântând repertorii diferite la grupele de vârstă B și C.

Cele 2 premii 1, din Kiev, au cântat cu pianistul **Vasili Makohon**, un tânăr foarte abil și eficient acompaniator, cu o pianistică foarte clară și un tușeu extrem de colorat.

Andrei Șerban Corbu, premiul 3 la Categoria B, a cântat în Gală *T. Ciorteza Suită populară din Bihor - partea a 2-a*, împreună cu prof. **O Babadjan**.

Apoi *Introducere și Rondo capriccioso de Saint - Saëns* a fost oferită în Gală, cu bucurie și perfectă realizare de **Zoriana Myliavska** și **Vasili Makohon**, iar **Ștefan Aprodu**, împreună cu prof. **Olga Babadjan** au oferit o versiune poetică, visătoare, dar și dramatică a piesei *Impromptu Concertant de G. Enescu*.

Zoriana Myliavska, Vasili Makohon

Violonista **Marsiona Bardhi** din Tirana, premiul 3 la Categoria C - ne-a oferit, împreună cu **O. Babadjan**, *Sonata KV 301 în Sol major (piesă impusă) de W.A. Mozart*, cu o violonistică foarte cizelată, dar o prea mică implicare artistică din partea violonistei.

Radu Damian Florescu, Olga Babadjan

În încheierea Concertului de Gală a celei de a 11-a ediție a Concursului Internațional de la Cămpina, doresc să relev surpriza evoluției în competiție și în Gală a **Vladyslavei Haienko**, premiul 1 la Categoria A care, la 11 ani, trăiește muzica, iubește vioara și, având toate mijloacele violonistice - instrumentale, oferă lumea ei cu bucurie și pasiune, cu o convingere și dezinvoltură foarte rar întâlnite la această vârstă, tuturor celor care o ascultă.

A cântat *H. Wieniawski - Romance sans paroles et Rondo elegante*.

Concursul și Gala, au avut loc în Sala Praznicală a Parohiei "Sfântul Nicolae", cu sala plină de iubitori de muzică, părinți și profesori.

Mulțumim și pe această cale **Părintelui Grigore Meșteroaie** pentru iubirea de muzică și performanță a copiilor și tinerilor.

Cecilia CONSTANDA

În țară - Focșani

Festivalul coral internațional PASTORALA - a XVIII-a ediție

În perioada 6-8 iulie 2018, a avut loc la Focșani, cea de-a XVIII-a ediție a Festivalului Coral Internațional *Pastorala* care anul acesta a fost dedicat mării sărbători naționale - *Centenarul Marii Uniri*.

Un demers deosebit de inedit și impresionant l-a constituit inițiativa organizatorilor de a realiza în mod simbolic, prin intermediul cântului coral - o reîntregire a ceea ce a însemnat România Mare, a anului 1918, invitând coruri și personalități muzicale din toate provinciile istorice ale României Mari: Transilvania, Moldova, Țara Românească, Bucovina de Nord și Moldova de peste Prut.

Festivalul s-a desfășurat în contextul *Zilelor Municipiului Focșani*, sărbători care a îmbrăcat în veșmânt de sărbătoare vechiul oraș cu profunde rezonanțe istorice.

Festivalul Coral Internațional *Pastorala* a fost organizat sub egida Municipiului Focșani, Președinte de Onoare fiind Primarul Municipiului Focșani - Cristi Valentin Misăilă, un adevărat om de cultură care s-a implicat în organizarea Festivalului desfășurat anul acesta sub semnul Centenarului Marii Uniri, a Coralei *Pastorala* condusă de dirijorul prof. dr. Dumitru Săndulachi și a „Ateneului Popular „Mr. Gheorghe Pastia” - Director Valentin Gheorghiuță.

În juriul de onoare al Festivalului au fost invitați reprezentanți ai culturii muzicale: Constantin Arvinte - compozitor, dirijor, Voicu Enăchescu - președintele Festivalului, dirijorul și fondatorul Corului de Camera *Preludiu*, președintele ANCR, prof. Aneta Arvinte - membru fondator al Corului *Madrigal - Marin Constantin*, Ion Pellearcă

- compozitor, prof. univ. dr. Mariana Popescu - compozitor, muzicolog, prof. Alina Pârvulescu - secretar general ANCR.

Timp de trei zile, orașul Focșani a devenit o capitală a muzicii, în locurile importante ale orașului răsunând vocile celor șase coruri invitate: Capela Corală Academică *Doina* a Filarmonicii Naționale din Chișinău - Republica Moldova, Corul *Dragoș Vodă* din Cernăuți - Ucraina, Corul *Ars Nova* - Pitești, Corala *Universitarilor Clujeni*, Corul *Ștefan Andronic* din Vultur (Vrancea), Corul *Pastorala* din Focșani.

Debutul Festivalului a avut loc în *Piața Unirii*, situată pe vechiul hotar dintre Țara Românească și Moldova, unde este păstrată Borna de hotar.

Pe acest loc cu o mare încărcătură emoțională, corurile au interpretat vechi cântece patriotice. În jurul *Obeliscului Unirii* (realizat de Ion Jalea) s-a cântat *Hora Unirii*, membrii corurilor prinzându-se într-o imensă horă.

De fapt, în toate acțiunile corurilor invitate a predominat ideea de românism, acestea interpretând lucrări corale de rezonanță istorică, predominând lucrările inspirate de evenimentul unirii provinciilor istorice românești: *Pui de lei* - I. C. Brătianu, *Voința neamului* -

I.C. Danielescu, *Treceți batalioane române Carpații*, *Sus, inima români* - N. Oancea, *Trăiască România* - A.L. Ivela, *Pe-al nostru steag* - C. Porumbescu.

Parada corurilor participante a urmat un traseu care a condus la noua construcție a Catedralei Ortodoxe *Nașterea Maicii Domnului și Sfânta Cuvioasa Parascheva*, ridicată în memoria celor ce au înfăptuit Unirea de la 1959, unde s-a cântat *Tatăl nostru*, fiind întâmpinați și binecuvântați de Parohul viitoarei Catedrale - Preotul Florentin Răuță.

A urmat un moment dedicat poetului național Eminescu, în fața statuii „poetului nepereche”, în care corurile au cântat emoționante lucrări pe versuri de Eminescu: *Sara pe deal* - Vasile Popovici, *Pe lângă plopii fărâ*

sof – Marius Cuteanu, *Mai am un singur dor* – Guillhlem Șorban. Momentul Eminescu a fost completat cu o mare sensibilitate, de către actrița Paula Grosu care a recitat versuri de Mihai Eminescu.

Prima seară a Festivalului s-a încheiat cu recitalurile din Piața Teatrului *Maior Gheorghe Pastia*, susținute de Corul Ștefan Andronic din Vultur, *Corul Ars Nova* din Pitești, *Corala universitarilor clujeni*, Corul *Dragoș Vodă* din Cernăuți și Corala *Pastorală* din Focșani.

Cea de-a doua zi a Festivalului a început la Primăria din Focșani unde dirijorii, membrii juriului și reprezentanții ai corurilor au fost primiți de către Primarul Municipiului Focșani Cristi Valentin Misăilă care le-a adresat un cuvânt de salut, urmând apoi o conferință de presă.

Corurile s-au îndreptat înspre Mausoleul de la Mărășești, unde prin cântul lor au adus un omagiu eroilor neamului. În incinta Mausoleului s-au interpretat lucrări religioase, urmând recitalul individual al corurilor desfășurat în fața Mausoleului, urmat de momentul realizat de corurile reunite care au intonat *Deșteaptă-te române*, *Imnul eroilor*, *Pui de lei*, *Eroii de la Mărășești*, *Limba noastră*. Au fost momente de trăire emoțională înălțătoare, greu de exprimat în cuvinte.

Seara celei de-a doua zile a Festivalului a constituit punctul central al Festivalului, prin concertul susținut în frumoasa sală a Teatrului *Maior Gheorghe Pastia*, urmat de festivitatea de premiere.

Corul de cameră *Ars Nova* din Pitești, cor de tradiție, cunoscut în competițiile naționale și internaționale (înființat în anul 1970 de către regretatul dirijor Gh. Gomoiu), sub conducerea din anul 2016 a tânărului dirijor Radu Titi, a interpretat D.G. Kiriac – *Am umblat pădurile*, Al. Pașcanu – *Chindia*, Dariu Pop – *Suita din Țara Oașului*.

Din Bucovina de Nord, a venit la această prestigioasă manifestare Corul Popular „*Dragoș Vodă*” din Cernăuți, înființat în anul 1992. Corul este condus de dirijorul Caulea Dumitru, absolvent al Conservatorului de Stat din Chișinău, care a urmat studii muzicale în România, fiind licențiat al Universității Naționale de Muzică din București – specializarea canto academic.

Corul a emoționat prin patosul interpretării lucrărilor corale patriotice: *Trezește-te române!*, *Aveam o țară mare*, și prin lucrările inspirate din folclor: *Trecui valea*, *Ionel băiat frumos*.

Corala Universitarilor Clujeni, înființată în anul 1977, în cadrul Universității Babeș – *Bolyai*, s-a constituit inițial pe un nucleu alcătuit din foștii membri ai corului studențesc din anii 1950 – 1960.

Corala, constituită în prezent din 50 de membri: universitari, cadre din învățământ și alți iubitori de muzică a susținut numeroase concerte în țară și în străinătate, fiind apreciată pentru pasiunea cu care propagă cântul coral, din dorința de a contribui „la educarea muzicală și socială” a unui număr cât mai mare de spectatori.

Corala dirijată de prof. Doina Miclea, are în palmares peste 90 de lucrări de o mare varietate repertorială. În Festival, corala a impresionat prin interpretarea: Marius Cuteanu – *Rugăciune*, L. van Beethoven – *Imnul nopții* (aranjament Vasile Teodorescu – Iași, Tudor Jarda – *Foaie verde de măr dulce*, *Binecuvântea-ză*, *Doamne, România* – pe o temă din Rapsodia a II-a de George Enescu.

Corul de cameră *Pastorală*, gazda Festivalului, a fost fondat în anul 1977, de către prof. dr. Dumitru Săndulachi,

un adevărat animator al culturii și un creator de școală a cântului coral în Vrancea. A format un număr impresionant de coriști care au devenit pasionați ai cântului coral, corul având o paletă repertorială de peste 200 de lucrări, fiind laureat al unor concursuri naționale și internaționale.

Pastorală a interpretat: Ștefan Andronic – *Rugăciune*, Tudor Jarda – *Cântecul și jocul miresei*, Erasmus Vidmann – *Wohlauf ihr gäste*, Irina Odăgescu – *Cântând plaiul Mioriței*, G. Verdi – *Coro dei schiavi*.

Cel mai tânăr cor din Festival, Corul mixt Ștefan Andronic din Vultur, Vrancea, a fost fondat în anul 2014, de către prof. dr. Dumitru Săndulachi, la inițiativa primarului Nicușor Păcuraru. Într-o perioadă în care exodul din lumea satului a condus la dispariția multor formații, Corul Ștefan Andronic din Vultur reprezintă un adevărat exemplu în ceea ce privește revigorarea cântului coral în lumea satului. Repertoriul corului este de 20 de piese. În Festival au interpretat: Nicolae Șerban – *Hai să-ntindem hora mare*, Ajo mama – *Cântec popular indonezian*, Timotei Popovici – *S-a dus cucul de p-aici*, A. Bena – *La fântână*, Tudor Jarda – *Foaie verde de măr dulce*.

Corul Filarmonicii din Chișinău

Capela Corală Academică „*Doina*” a Filarmonicii Naționale din Chișinău – Republica Moldova, dirijată de Ilona Stepan, a prezentat un concert – adevărat model de măiestrie în arta corală. Înființat în anul 1930, Corul Filarmonicii din Chișinău are în palmares o activitate concertistică de excepție, cuprinzând un repertoriu vast, pornind de lucrări vocal – simfonice până la miniatura corală. Din anul 2013, Ilona Stepan a devenit prim - dirijor al formației. Absolventă a Academiei G. Musicescu din Chișinău, Ilona Stepan a urmat studii post - universitare la Conservatorul din Cluj.

Repertoriul prezentat a demonstrat întreaga paletă interpretativă a unui cor care jonglează cu tehnica vocală. În partea a II-a *Doamne, buzele mele* a *Concertului nr.1* de Gavriil Musicescu s-a realizat o interpretare de o mare expresivitate, prin omogenizarea vocilor într-un pianissimo abia perceptibil. Pe aceeași linie a expresivității s-a înscris *Miorița* de Paul Constantinescu.

În *Arde pământul* de Vasile Zagorski, corul a surprins prin suplețea interpretării. În cele trei coruri din Cantata *De la Tiras la pân' la Tisa* aparținând compozitorului Tudor Chiriac, corul a pus în evidență frumusețea și măiestria tratării modale prin cantabilitate. Punctul culminant al concertului l-a constituit *Ciocârliia*, prelucrare de Ion Enache, realizată într-o tehnică cvasi - instrumentală.

Concertul de la Teatrul Maior „Gheorghe Pastia” s-a încheiat cu festivitatea de premiere a corurilor, prin oferirea trofeului Festivalului și a diplomelor de participare.

În cea de a treia zi Festivalului, corurile au participat la slujbele religioase de la cinci biserici din Focșani, susținând recitaluri de muzică religioasă. A urmat Serata muzicală sub deviza – „Unirea face puterea”, care a constituit încă un prilej de comuniune muzicală, prin interpretarea unor piese corale patriotice.

Cele trei zile ale Festivalului Coral Internațional „Pastorală” au constituit cel mai frumos prilej de cinstire a Centenarului Marii Uniri. Prin dialogul muzical al corurilor s-a demonstrat încă o dată faptul că cei care își unesc glasurile pot vibra la unison, muzica fiind mijlocul ideal de unire a spiritelor.

Mariana POPESCU

Festivalul Internațional Țintea Muzicală 2018 – floare de Nu mă uita

Înainte de începutul ediției a X-a a Festivalului Internațional Țintea Muzicală desfășurat în perioada 2-9 iulie 2018, o ediție cu propuneri generoase și multiple aniversări, m-am întrebat ce voi descoperi oare în această călătorie muzicală. Pe fereastra trenului într-o succesiune aleatorie s-au perindat de-a lungul drumului: interpreți de seamă, floarea soarelui, case impregnate de istorie, coada șoricelului, ape curgătoare, săli de concert, câmpii proaspăt arate, compozitori contemporani sau aparținând deja Istoriei Muzicii, ploi torențiale. Soare și aer condiționat, public numeros, avid de muzică, halte gravate în istorie și mulțimi gălăgioase, schelete de clădiri abandonate, umbra noastră prin timp și flori de Nu mă uita.

Desfășurat în trei orașe – București, Ploiești și Câmpina și patru locații diferite: Muzeul Memorial „Paul Constantinescu” din Ploiești, Sala Auditoriului a Universității Naționale de Muzică din București, Sala Praznicală a Parohiei Sfântul Nicolae din Câmpina și Biserica Romano-Catolică Cristos Rege din Ploiești, festivalul oferă perspectiva unei călătorii prin spațiu și timp. În vremurile în care nu mai avem răgaz să ne bucurăm de călătoria noastră, drumul ne poate oferi timp. Această succesiune ireversibilă mi-a restituit în cazul de față reflecția asupra unor crâmpene de muzică.

Inițiatorii și continuatorii acestui eveniment anual, compozitoarele surori Adina Dumitrescu și Dana Cristina Probst ocrotesc manifestarea cu entuziasm și dedicație, reușind să creeze punți muzicale între trecut și prezent, dar și între diferite culturi europene.

Ediția 2018 s-a transformat într-o continuă sărbătoare muzicală, tema propusă fiind *centenare*; așa cum afirmau cele două compozitoare, s-a dorit celebrarea unor „centenare ale istoriei și centenare ale istoriei muzicii”. Cel mai important dintre ele, pentru poporul român, împlinirea a o sută de ani de la Marea Unire, aniversată pe tot parcursul anului în țară în cadrul activităților culturale și artistice, face parte din ființa noastră. Fără acesta spiritul românesc așa cum îl cunoaștem astăzi și așa cum viețuiește în noi nu ar fi existat, prin urmare firesc era ca și Festivalul

Ziua I

Într-o curte cu ghinde situată la o răscruce de drumuri din Ploiești, într-o casă care a aparținut familiei lui Paul Constantinescu, transformată actualmente în Muzeul Memorial „Paul Constantinescu”, într-o după amiază de iulie a

debutat Festivalul Internațional Țintea Muzicală, cu un concert de lieduri susținut de mezzosoprana Carolina Iulia Astanei și pianistul Otto Probst, într-o atmosferă intimă. Evenimentul a fost prezentat de compozitoarea Dana Cristina Probst și de muzicologul Alexandru Bădulescu, în calitate de coordonator al Muzeului. Decorul idilic s-a dovedit a fi într-adevăr ideal pentru audierea liedurilor semnate de Constantin Brăiloiu, Tiberiu Brediceanu, Gheorghe Dima, Gottfried von Einem, Erich Wolfgang Korngold și Alexander Zemlinsky, interpretate admirabil de către cei doi interpreți. Un public răsfățat cu cafea și cu muzică de calitate, o amintire de neuitat.

Refren: Floarea Soarelui și aer condiționat, public numeros și avid de muzică, halte gravate în istorie și interpreți de seamă, schelete de clădiri abandonate, compozitori contemporani sau aparținând deja istoriei muzicii, umbra noastră prin timp și flori de Nu mă uita.

Ziua a II-a

Cel de-al doilea eveniment din maratonului nostru muzical a avut loc în sala Auditorium a UNMB din București și a fost prezentat de către compozitoarea Dana Cristina Probst și susținut de interpreții Carolina Iulia Astanei, Otto Probst, Vivian Neff (clarinet) și Sebastian Dumitrescu (compozitori și basist). În prima parte am întâlnit lieduri de Alexander Zemlinsky (selecții din *Ciclurile Sechs Gesänge și Walzer- Gesänge nach toskanischen Volksliedern*), Gottfried von Einem (*Ciclul Waldviertler Lieder*) și Erich Wolfgang Korngold (*Ciclurile Sechs Einfache Lieder, Abschiedslieder și Drei Lieder*) – lucrări puțin sau deloc auzite pe plaiuri mioritice, redată spre audiție publicului, iar în cea de-a doua parte am avut de-a face cu o alternare inedită, aproape suprarealistă, de muzici compuse la începutul secolului XX – partituri de Tiberiu Brediceanu selectate din

și pian de George Enescu, *Somnoroase pășărele și Curcile* pentru voce și pian de Gheorghe Dima, *Mnemosyne* pentru clarinet solo de Dora Cojocar și lucrarea *Măguri II* pentru clarinet solo a lui Liviu Comes, lucrare desprinsă parcă din roua unei lacrimi a acelor plaiuri. Ici și colo mușcate roșii...

Refren: ... public numeros ... interpreți de seamă ... compozitori ... umbra noastră prin timp și o fereastră de tren.

Ziua a IV-a

Ultima zi de Festival a adus cu ea din nou muzică de calitate într-un spațiu sacru - Biserica Romano-Catolică Cristos Rege. Un lăcaș împodobit cu gladiole albe și cu o acustică specială a găzduit un concert de taină. Început cu rugăciunea Tatăl Nostru, concertul, susținut de Carolina Iulia Astanei, Otto Probst, Mihaela Mitrofan, Adriana

părintele Iosif Imbrișcă, Sebastian Dumitrescu, Adriana Maier, Adina Dumitrescu, Mihaela Mitrofan, Carolina-Iulia Astanei, Alexandru Bădulescu, Dana-Cristina Probst, Otto Probst, Vivian Neff

Doine și cântece populare românești pentru voce și pian (*Floriciță de pe apă, Cântă puiul cucului, Doina Stăncuței* etc.) și muzici sub formă de flash-uri cu durata de aproximativ un minut scrise de către compozitori români contemporani în marea lor majoritate prime audiții - *Măguri II* pentru clarinet solo de Liviu Comes, *Toccata 0.07* pentru clarinet și bas electric de Cristian Bence-Muk, *Clarobassus* pentru clarinet și bas electric de Gabriel Mălăncioiu, *Studiul nr.1* din *Cinci studii pentru clarinet solo* de Șerban Marcu, *Shard* pentru clarinet și bas electric de Sebastian Androne-Nachanischi. În pauza dintre părți ciori planând în apusul de soare deasupra Cișmigiuului. Și din nou la drum...

Refren: ... aer condiționat, public numeros și..., halte gravate în istorie, interpreți de seamă, schelete de clădiri abandonate, compozitori contemporani sau aparținând deja istoriei muzicii, umbra noastră prin timp și flori de Nu mă uita.

Ziua a III-a

La Câmpina, în Sala Praznicală a Parohiei Sfântul Nicolae așezată pe o pajiște acoperită cu verdeață, pe o scenă cu două ferestre, două icoane și două pianе, flancată din lateral de vestigii arheologice ale locului, cu un public impregnat de curățenia spațiului unde viețuiește, s-a desfășurat cel de-al treilea episod al Festivalului, prezentat de compozitoarea Adina Dumitrescu și susținut de interpreții Carolina Iulia Astanei, Otto Probst, Mihaela Mitrofan (vioară), Adriana Maier (pian) și Vivian Neff. Printre lucrările audiate s-au enumerat *Nuit d'etoiles* pentru voce și pian de Claude Debussy, *Hora Unirii* pentru vioară

Maier, Vivian Neff și Sebastian Dumitrescu a dat viață muzicii, printre compozitorii omagiați numărându-se Grigoraș Dinicu cu *Hora staccato* pentru vioară și pian, Dana Cristina cu *Probst Vers les quatre points* pentru clarinet solo, Ion Scărlătescu cu *Bagatela* pentru vioară și pian, Sebastian Dumitrescu cu *Stângăcie* pentru chitară bass solo. Concertul și Festivalul s-au încheiat în cel mai potrivit mod cu lucrarea compozitoarei Lili Boulanger - *Pie Jesu* pentru voce și orgă, o rugăciune cutremurătoare scrisă pe patul

de moarte care a provocat multă emoție publicului și a lăsat în urmă multiple interogații și momente de introspecție dar și regretul că ediția din anul acesta s-a încheiat.

Concluzionând, compozitoarele Adina Dumitrescu și Dana Cristina Probst, alături de toată echipa de organizare, au reușit să aducă în fața unui public, sufletist și entuziast, interpreți reprezentând trei țări (România, Austria și Finlanda). În cadrul concertelor a putut fi ascultată de către public muzica a douăzeci și unu de compozitori români și străini: Erich Wolfgang Korngold, Alexander Zemlinsky, Gottfried von Einem, Liviu Comes, Tiberiu Brediceanu, Cristian Bence-Muk, Gabriel Mălăncioiu, Șerban Marcu, Sebastian Androne-Nakanishi, Claude Debussy, Lili Boulanger, George Enescu, Gheorghe Dima, Grigoraș Dinicu, Dora Cojocar, Constantin Brăiloiu, Ion Scărlătescu, Louis Vierne, Dana Cristina Probst, Alfonso Castaldi și Sebastian Dumitrescu.

Într-o curte cu ghinde din Poiești, acompaniați de ciorile din Cișmigiu într-un apus de soare impresionist, în Câmpina pe o pajiște acoperită cu verdeață și cu un public numeros în straie de sărbătoare, în ecoul unei Biserici împodobite cu gladiole albe, muzica a prins viață. Mulțumindu-le organizatorilor, interpreților și compozitorilor, dar și publicului pentru momentele unice oferite așteptăm în continuare cu nerăbdare următoarele ediții. Și dacă tema din acest an a fost *Centenare*, urez Festivalului *Țintea Muzicală* să ajungă să sărbătorească nu un deceniu, ci un CENTENAR.

Elena APOSTOL

INTERNATIONAL SOCIETY OF CONTEMPORARY MUSIC - Societatea Internațională a Muzicii Contemporane WORLD NEW MUSIC DAYS - Zilele Internaționale ale Muzicii Noi Beijing 19-26 mai 2018

International Society of Contemporary Music - Societatea Internațională a Muzicii Contemporane (S.I.M.C.), fondată în anul 1922, este primul forum internațional dedicat proiectelor ambițioase, a diseminării informaționale în domeniul muzicii noi și a schimburilor în domeniul creației muzicale contemporane. Prin intermediul acestei societăți compozitorii de pretutindeni au creat o importantă platformă de promovare a operelor lor, propunând dialoguri asupra unor noi tendințe, noi curente ce se configurează în gândirea artistică modernă.

Festivalul anual WORLD NEW MUSIC DAYS - Zilele Internaționale ale Muzicii Noi - se constituie în principalul vehicul al platformei Internației Internaționale a Muzicii Contemporane / Society of Contemporary Music (S.I.M.C./ I.S.C.M.). Organizat în diferite capitale ale lumii sau în orașe cu tradiție muzicală, acesta prezintă marea diversitate a muzicii contemporane. Din 1922 această platformă s-a amplificat, incluzând peste 60 de organizații din peste 50 de țări de pe toate continentele, care astăzi sunt într-o permanentă legătură datorită internetului.

În 1926 SOCIETATEA COMPOZITORILOR ROMÂNI devine membră activă cu drepturi depline a Societății Internaționale a Muzicii Contemporane (S.I.M.C.) / International Society of Contemporary Music. Unul dintre susținătorii acestei apartenențe a fost compozitorul Filip Lazăr. Timp de aproape cinci decenii (1940-1989) România nu a mai făcut parte din această Societate, dar revine, tot cu drepturi depline, în 1990.

Primul Președinte al Secțiunii Naționale Române a Societății Internaționale a Muzicii Contemporane (S.N.R - S.I.M.C.) de după 1990 a fost compozitorul și profesorul Nicolae Brânduș. El a restabilit legăturile cu forul internațional. Secțiunea Națională Română a Societății Internaționale a Muzicii Contemporane (S.N.R - S.I.M.C.) și-a reconfigurat profilul artistic, propunând, de-a lungul anilor, nenumărate opusuri interesante,

apreciate de public și de specialiști. Un moment culminant al activității secțiunii noastre l-a reprezentat organizarea Zilelor Muzicii Contemporane - ediția 1999, în România și Republica Moldova, coordonator și director artistic fiind compozitorul și profesorul Nicolae Brânduș. Ecurile acestei manifestări au fost deosebit de entuziaste și elogiase. Implicați în acest festival au fost numeroși artiști - creatori și interpreți - din întreaga lume.

Anul acesta, WORLD NEW MUSIC DAYS - ISCM s-a desfășurat la Beijing în perioada 19-26 mai, ca parte a festivalului mai amplu "2018 Beijing Modern Music Festival", organizat de Ministerul Culturii și Turismului din China.

Paralel cu evenimentele artistice au avut loc lucrările anuale ale Adunării Generale ale International Society of Contemporary Music - Societatea Internațională a Muzicii Contemporane (I.S.C.M.). În agendă au fost înscrise câteva probleme de organizare internă și statut, dar și propuneri de extindere și intensificare a dialogului inter-cultural, a proiectelor comune de promovare a muzicii contemporane.

Personal am propus în cadrul Adunării generale realizarea unor emisiuni-portret transmise on-line, gazdă fiind RADIO CLASIC ROMÂNIA, cu creatori de pe toate continentele și, de asemenea, constituirea unei biblioteci virtuale ce va cuprinde biografii și opusuri ale creatorilor contemporani și nu numai, opusuri ce vor putea fi interpretate în concerte de cât mai multe formații. Colegii noștri din I.S.C.M. s-au arătat interesați de aceste proiecte. Așteptăm propuneri.

Realizarea unui festival de factura WORLD NEW MUSIC DAYS / Zilele Internaționale ale Muzicii Noi implică o echipă foarte amplă, multe săli de concert și recital, săli de operă multifuncționale, numeroși interpreți pregătiți pentru a aborda un repertoriu contemporan ce include o mare diversitate de probleme. În acest sens, la Beijing am întâlnit o echipă excepțională, o familie de muzicieni deosebiți, dăruți muzicii, deschiși și generoși, care erau mereu prezenți alături de invitați și interpreți. Coordonarea întregului proiect al Festivalului, strategia minuțios detaliată a fost patronată de compozitorul YU FENG, rectorul Conservatorului Central de Muzică din Beijing; lui i s-au alăturat profesorii și studenții Conservatorului, care erau conduși parcă de o baghetă magică.

A fost o săptămână densă informațional și generoasă artistic.

Felicitări echipei de la Beijing. La bună vedere TALLINN - 2019!

Irina HASNAȘ

Prezențe românești la World Music Days Beijing 2018

În același interval cu Săptămâna Internațională a Muzicii Noi de la București s-a desfășurat și festivalul "2018 Beijing Modern Music Festival", care a cooptat "World Music Days -ISCM", așa cum s-a întâmplat și în alte dăți: un festival local de proporții include festivalul-invitat-ISCM ca pe un filon special, dedicat muzicii contemporane. Am participat atât la lucrările Adunării Generale a SIMC în calitate de delegat-ARFA (Asociația Română a Femeilor în Artă), dar și de compozitor-invitat prin selectarea spre

Irina Hasnaș

interpretare în concert a lucrării mele *ORIGAMI cu mierle/ORIGAMI with Black Birds* - titlu care, plăcând organizatorilor festivalului, a fost preluat pentru întreg concertul de piese-solo din 22 mai.

Cumva în proporție directă cu supra-dimensiunile țării și populației, festivalul s-a bucurat de un public numeros, dar eterogen: zeci-sute de studenți ai Conservatorului Central de Muzică - în sălile căruia s-au desfășurat cele mai multe concerte - au fost prezenți la toate concertele, începând cu cele de la ora 14, apoi la 16 și 19.30; acestora li s-au alăturat susținători de toate vârstele ai interpreților, dar și un public... normal, mai ales la concertele cu muzică contemporană chinezească, unde ansamblurile autohtone, dar în special soliștii și dirijorii, evident cunoscuți, erau întâmpinați și răsplătiți apoi cu îndelungi rafale de aplauze.

Ar fi multe de povestit despre multitudinea de concerte, lucrări, muzicieni - alcătuind un tot caleidoscopic, vibrând de energie sonoră și de comunicare... M-am întâlnit prima dată cu muzica contemporană chineză la ea acasă cu ocazia participării la World Music Days Hong Kong, în 2007; acum am regăsit-o, tot la ea acasă (dar mai la nord-est!): un melanj oscilant între aspecte formale, de limbaj și orchestrație preluate din cultura muzicală europeană - și muzica chineză tradițională, cultă și folclorică - filiație subliniată și prin folosirea instrumentelor folcloric-rituale, la care cântau, în strai tradițional - ... și fără partitură! - (grupuri de) soliști entuziasmând printr-un nivel de interpretare de excepție.

Ascultând la Beijing creații ale compozitorilor de pe cele mai îndepărtate meridiane, mi-am reamintit de un gând al meu formulat într-un interviu, acum niște ani, despre muzica contemporană din a doua jumătate a secolului trecut, care, prin răspândire și influență, a transformat mapamondul într-un arhipelag ce vorbește o limbă comună - cea a muzicii noi de sorginte europeană, decelabilă și în... China.

Am întâlnit-o pe flautista **Xinping Gao** (care primise nu cu mult timp înainte partitura piesei mele...) chiar în ziua concertului susținut la Conservatorul Central de Muzică, unul din cele două conservatoare din capitala Chinei. O repetiție scurtă m-a convins imediat de calitățile ei excepționale: Xinping Gao a cântat această lucrare - în primul rând dificilă tehnic, dar și solicitantă în expresie - cu o dezinvoltură cuceritoare pentru cei 21 de ani ai săi, etalând și experiența acumulată în studiile de perfecționare în SUA. Și prin această colaborare, alături de numeroase indicii de ordin diferit (uman, cultural, practic, simbolic etc.), am avut sentimentul existenței unei culturi puternice, protectoare, gata să se plieze pe un trend nou, să reproducă dar să și asimileze orice model care ține de actualitate, tocmai sprijinindu-se pe o neîntreruptă, milenară civilizație (...în pofida bruscărilor istoriei...). Beijing, o capitală veche de 3000 de ani, o metropolă contemporană impresionantă, unde am întâlnit oameni de acțiune, capabili, ambițioși.

A doua lucrare românească selectată de juriu spre a fi cântată în această ediție a World Music Days a fost *Cvartetul nr. 2* de Nicolae Teodoreanu. Interpretată cu multă suplețe de cvartetul American MIVOS, prin luminozitate timbrală și ideea

Carmen Cârnelci, Xinping Gao

componistică piesa lui Nucu s-a detașat net în programul de șase cvartete al concertului din 23 mai, concert intitulat, precum o altă lucrare din program: *White Angels*.... Împreună cu Irina Hasnaș și Elena Racu - prietenoasa gazdă din partea Institutului Cultural Român de la Beijing - am ascultat cu emoție această muzică, aducând - la distanță de casă, dar din arhipelagul muzici noi - un omagiu cu lacrimi de lacrimă colegului nostru plecat dintre noi spre astre acum câteva luni.

Carmen CÂRNECI-CAVASSI

Hronicul Operei Române din București – Povestea celui mai important teatru liric românesc în viziunea lui Octavian Lazăr Cosma

Sinonim conform DEX cu letopisețul definit ca fiind o lucrare istorică amplă în cadrul căreia sunt cuprinse cele mai importante evenimente dintr-o epocă prezentate cronologic, hronicul se constituie în poate cel mai complex demers din sfera cercetării având rolul de a surprinde într-o sinteză ce adesea se poate întinde pe parcursul mai multor sute de pagini, istoria unei panoplii diverse de entități, de la cele statale (este faimos Letopisețul Țării Moldovei) la cele instituționale din anumite epoci.

Astfel de incursiuni în trecut au fost realizate și în domeniul muzicologiei românești, cele mai reprezentative aparținându-i lui Octavian Lazăr Cosma, ilustru profesor și muzicolog care a format generații întregi de profesioniști și a dăruit literaturii de specialitate câteva dintre titlurile devenite astăzi obligatorii în orice documentare privitoare la muzica savantă autohtonă. Primul muzicolog membru titular al Academiei Române, Octavian Lazăr Cosma și-a consacrat mare parte a activității studiilor și cercetărilor în domeniul istoriografiei muzicii românești, încununarea demersurilor sale din acest domeniu fiind constituită de monumentalul *Hronic al muzicii românești*, în care pe parcursul celor nouă volume este relatată istoria artei sunetelor în țara noastră din cele mai vechi timpuri și până în prima jumătate a secolului XX.

Pasionat cercetător, Octavian Lazăr Cosma a continuat seria hronicelor cu volume dedicate unor instituții de mare importanță pentru evoluția muzicii românești în ultimele două secole și jumătate precum Universitatea Națională de Muzică din București, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România, Opera Română din Cluj sau Filarmonica George Enescu din București. O altă instituție a cărei istorie a fost cercetată și sintetizată în volume impresionante de către Octavian Lazăr Cosma este Opera Națională din București, cel mai important teatru liric al țării ale cărui începuturi datează din a doua jumătate a secolului al XIX-lea când George Stephănescu pune bazele unei trupe de operă permanente în cadrul Teatrului Național din București, care avea să susțină o stagiune proprie cu un repertoriu ce cuprindea chiar și titluri a căror premieră avusese loc cu doar câțiva ani în urmă. De altfel, într-un prim volum din *Hronicul Operei Române din București*, apărut la începutul anilor 2000, Octavian Lazăr Cosma a tratat perioada începuturilor teatrului liric din capitală evidențiind eforturile lui George Stephănescu de a

menține constantă activitatea trupei într-o perioadă destul de dificilă și de a oferi astfel premisele instituționalizării acesteia produsă în anul 1921.

Începută așadar în primul volum apărut la Editura Muzicală, povestea Operei bucureștene relatată de Octavian Lazăr Cosma continuă în volumele doi și trei apărute la sfârșitul anului 2017 sub egida Editurii Academiei Române, în condiții grafice excepționale. Acestea explorează istoricul Operei Române din București din anul instituționalizării și până în 1970, surprinzând unele dintre cele mai importante aspecte privitoare la stagiuni, interpreți, momente de reorganizare, turnee, etc., într-un monumental demers editorial întins pe aproape 1900 de pagini, cât însumează cele două volume.

Conceput asemenea unei istorii redactate în mod sintetic, *Hronicul Operei Române din București* este o operă literară dedicată deopotrivă primei scene lirice a țării și culturii românești, informațiile pe care le oferă putându-se constitui în puncte de pornire pentru exegeze ulterioare ce pot urmări mai detaliu o parte din aspecte reliefate sintetic în demersul lui Octavian Lazăr Cosma. Structurat pe perioade temporale, *Hronicul Operei Române din București* tratează în volumul doi perioada anilor 1921-

repertoriul abordat (acesta avea să cuprindă spre finalul perioadei cercetate 132 de titluri), soliștii ce s-au perindat pe scena Operei bucureștene, dirijorii și directorii instituției, primele turnee internaționale, într-o succesiune de capitole în care sunt puse într-o nouă perspectivă momente memorabile precum prezența la București a iluștrilor Pietro Mascagni, Fiodor Șaliapin, John Sullivan dar și evoluțiile de înalt nivel ale unora dintre marii noștri artiști lirici din acea perioadă, aici putând fi amintiți Florica Cristoforeanu, George Niculescu-Basu, Petre Ștefănescu-Goangă, Dinu Bădescu, Margareta Metaxa,

Viorica Ursuleac, Valentina Crețoiu sau mai tinerii pe atunci Nicolae Herlea și Mircea Buciu. De asemenea, sunt prezentate în detaliu marile spectacole ce i-au avut la pupitrul dirijoral pe Egizio Massini, George Georgescu, Ionel Perlea (al cărui debut la Operă s-a produs în decembrie 1928) care s-a remarcat încă de la primele apariții îndeosebi în operele wagneriene, Jean Bobescu, Constantin Silvestri sau Alfred Alessandrescu.

Aceleași elemente cheie – premiere, stagiuni, turnee – sunt prezente și în volumul al III-lea din *Hronicul Operei Române din București*, care tratează perioada 1953-1970, considerată de mulți a fi cea mai strălucită din istoria instituției, în care prestigiul teatrului liric bucureștean a căpătat o alură internațională atât prin turneele colective ce s-au bucurat de mari succese cât și prin prezența individuală, ca invitați, a unora dintre soliștii teatrului în producții realizate pe scene legendare ale liricii mondiale. De altfel, și Octavian Lazăr Cosma subliniază în volumul

său valoarea garniturii de soliști ai operei din acea perioadă, succesiunea sugestivă a unor intertitluri precum „Șerban Tassian – vibrato-ul cald al vocii sale”, „Petre Ștefănescu-Goangă – admirabilul Hans Sachs”, „Zenaida Pally – arsenal vocal și temperamental copleșitor”, „Valentin Teodorian – admirabila muzicalitate”, „David Ohanesian – o creație impresionantă”, „Garbis Zobian – Canio, marele rol”, „Magda Ianculescu – remarcabila sensibilitate”, „Cornel Stavru

a cântat cu strălucire”, „Nicolae Herlea – o rar întâlnită bogăție a armonicelor”, „Elena Cernei – deliciosissima voce”, „Ludovic Spiess posedă în chip superlativ arta cântului”, „Arta Florescu – o imagine convingătoare”, „Ion Buzea – acutele sale strălucitoare”, „Eugenia Moldoveanu debutează”, reliefând numărul impresionant de interpreți de mare valoare pe care îi avea Opera din București în perioada sa de glorie. Această pleiadă de nume de soliști de primă mărime, printre care nu mai puțin de opt baritoni de valoare apropiată (printre aceștia se aflau Petre Ștefănescu-Goangă, Șerban Tassian, Octav Enigărescu, Nicolae Herlea, David Ohanessian sau Dan Iordăchescu), a fost coordonată de la pupitrul dirijoral de Mihai Brediceanu, Constantin Silvestri, Cornel Trăilescu, ș.a. iar din fotoliul regizoral de Jean Rânzescu sau Hero Lupescu. De asemenea, volumul subliniază și succesele avute de trupa de balet a teatrului în care străluciau Oleg Danovski, Irinel Liciu sau Magdalena Popa, precum și aportul pe care l-a avut la realizarea unor premiere memorabile corul excelent pregătit atunci de Gheorghe Kulibin și apoi Stelian Olariu.

Pornind de la evenimentul inaugurării actualului sediu al instituției în 1953, volumul al III-lea din *Hronicul Operei Române din București* evocă și alte momente rămase în istoria teatrului precum premiera românească a *Oedip-ului enescian* din 1958 care l-a consacrat pe David Ohanessian, aniversarea a trei decenii de activitate a lui Petre Ștefănescu-Goangă, turneele realizate în Anglia, RFG sau Italia,

sau directoratele

lui Mihai Brediceanu, Marin Constantin și Constantin Bugeanu, care au marcat perioada 1953-1970 contribuind la valorificarea resurselor umane de o valoare rămasă unică în istoria teatrului. De altfel, prestigiul de care se bucura Opera Română din București a făcut ca în perioada urmărită în acest al treilea volum să se desfășoare spectacole de înaltă ținută care i-au avut oaspeți, printre alții, pe sopranele Virginia Zeani și Lucia Bercescu, mezzosoprana Irina Arhipova, bașii Nikolai Ghiaurov și Nicola Rossi-Lemeni, baritonul Pavel Lisișian, tenorii Dimităr Uzunov și Nicola Nicolov, balerina Maia Plisețkaia.

Aprecierile personale ale autorului, completate cu cele ale altor critici muzicali și chiar ale partenerilor străini ai artiștilor români, zugrăvesc imaginea celor din urmă și confirmă generațiilor tinere că acea perioadă rămâne pentru Opera din București poate cea mai strălucită și densă din punct de vedere al activității, aceasta numărând 97 de titluri cuprinse în repertoriu (printre titluri se numărau și opere aparținând compozitorilor români, în acest sens putând fi amintite *Năpasta* de Sabin Drăgoi, *Amorul doctor* de Pascal Benteoiu, *O noapte furtunoasă* de Paul Constantinescu sau *Apus de soare* de Mansi Barberis), din care multe au fost premiere.

Deși se oprește la borna anului 1970, Octavian Lazăr Cosma dăruiește culturii române o privire completă, exhaustivă asupra activității uneia dintre cele mai importante instituții muzicale din țara noastră, ale cărei vârfuluri reprezintă în egală măsură momente de glorie și de recunoaștere internațională pentru întreaga lume artistică autohtonă. Însotite de o bogată iconografie, selectată cu aceeași rigurozitate binecunoscută, de către autor, cele peste 1900 de pagini ale celor două volume care pot fi parcurse asemenea unui roman se adresează așadar deopotrivă cercetătorilor, muzicienilor și publicului larg, reprezentând un izvor neprețuit de informații pentru toți cei interesați de frumoasa și tumultoasa istorie celui mai important teatru liric românesc, care din păcate după anul la care și autorul s-a oprit a început să-și piardă treptat strălucirea de altădată.

Mădălin Alexandru STĂNESCU

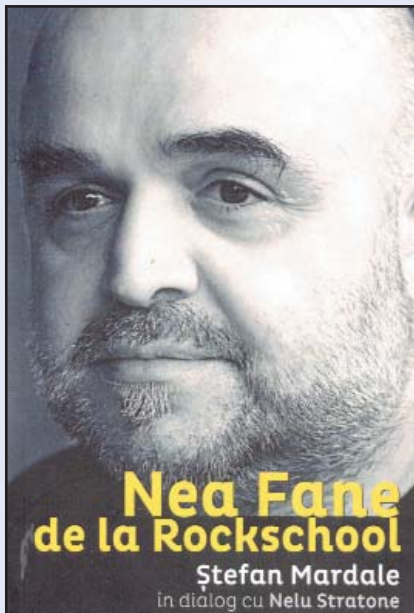

Nea Fane de la Rockschool - Ștefan Mardale

Editura "Casa de pariuri literare" (cdpl) continuă să susțină proiectul intitulat "Seria muzicală" (inițiată de Cristian Un Cosma), serie cu rol istoric- memorialistic- arhivistic, menit a aduce în fața cititorilor istoria muzicii românești folk-rock a anilor 60-70, prea puțin cunoscută și documentată până acum. Volumul de față este conceput, ca și altele din serie, ca un lung interviu, creionând în final biografia completă a unui valoros, dar prea puțin cunoscut, muzician.

De fapt, cine este Ștefan Mardale, cel care răspunde cu sinceritate întrebărilor lui Nelu Stratone?

A făcut parte inițial, un timp, din formația brăileană (locul său de baștină) ECOU, apoi s-a mutat în Timișoara, unde este cooptat succesiv în două formații timișorene cu notabilă popularitate în epocă, FOILETON și ARCA. Cum ambele aveau un apreciabil filon folk-rock, nu este de mirare că Ștefan Mardale (voce, chitară), după destrămarea lor, se axează pe folk, cu rezultate notabile, încununat cu premiul 1 la Festivalul-concurs "Om bun". În cele din urmă se stabilește în București și fondează Cri Gri, formație care lasă o bună impresie la festivalul "Top t

Buzău '98" și obține un premiu la Festivalul "Iuliu Merca" - Cluj Napoca. Nefiind muzician profesionist, ci "om al muncii, încadrat în producție" (cum se spunea altă dată), concertele nu sunt foarte frecvente, dezavantaj balansat, în parte, de reușitele discografice. Formația are la activ albumele "Glas de pește", apărut la Soft Records în 2005 (a colaborat și solista vocală a formațiilor HARMONIX și PONTICE, Florentina Ciobanu), "Urma de mâine", tot la Soft Records, "11 povestioare", a apărut în 2009, la Trompeta Records, "Best Off ! Beast On" (A & A Records, 2014). Actualmente este profesor la clasa "voce" la Rock School, un fel de "Școala populară de artă" privată.

Protagonistul răspunde cu inteligență și umor tuturor întrebărilor, amintind și episodul luării sale "la ochi" de "organele competente" înainte de 1990. Ascultător atent al posturilor de radio, deplânge decăderea calitativă a programelor muzicale de la Radio România, el adresând câteva scrisori cu sugestii conducerii instituției. Compozitor inspirat, dar mai ales textier de valoare, textele sale (de fapt poezii) aflându-se fără dubiu pe tărâmul literaturii autentice, Mardale nu a beneficiat din păcate de o popularizare pe măsură, creațiile rămânând din păcate în zona umbră numită "de nișă".

Volumul are formatul standard al seriei, oarecum de buzunar (18 cm / 11 cm), cu un foarte mic segment

fotografic și cu doar 136 de pagini: un spațiu mai amplu ar fi luminat mai clar universul interesant al unui artist prea puțin cunoscut.

Între Phoenix și... Le Corbusier - Costin Petrescu în dialog cu Nelu Stratone

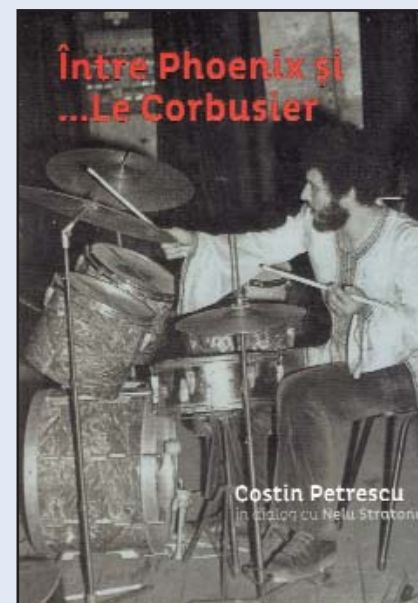
Un alt volum al editurii "Casa de pariuri literare" (cdpl), din tot mai cunoscutul proiect intitulat "Seria muzicală", care aduce în prim plan cea mai valoroasă perioadă a muzicii noastre folk-rock, cea a anilor 60-70.

Neobositul ziarist Nelu Stratone își îndreaptă de data aceasta tirul întrebărilor (30 la număr) către un personaj extrem de interesant și complex, arhitect de valoare în țară și în Franța și totodată baterist legendar al muzicii autohtone.

Născut în 1947, mulți îl știu doar din perioada Phoenix, dar anterior fusese component al formației Olympic 64, iar ulterior a avut colaborări numeroase în jazz și jazz/rock cu Mircea Tiberian, Dan Mândrilă, Marius Popp, Cătălin Târcolea, Dragoș Nedelcu, la proiectele lui Mircea Florian, Nicu Alifantis, Sergiu Cioiu, dar și o prestigioasă activitate în muzica contemporană, de avangardă, alături de Iancu Dumitrescu/ Ansamblul Hyperion, precum și de alți compozitori ca Ulpiu Vlad,

Mihaela Vosganian, în paralel având și proiecte personale individuale.

Este un volum impresionant, de format "roman" (250 mm/140 mm), cu 384 de pagini, cu numeroase fotografii și desene ale protagonistului, cu 3 postfețe (semnate de Doru Ionescu, Florin-Silviu Ursulescu, Mircea Florian), probabil cea mai interesantă apariție din această serie: nu este de mirare că a avut 5 lansări: la

Bookfest, la Club A, la Ordinul Arhitecților București, la Buzău și la Deva.

Iată ce spune Florin-Silviu Ursulescu despre această carte: "Între PHOENIX și... LE CORBUSIER", după cum îi spune și titlul, este un voiaj atrăgător, real, dar și imaginativ, "între MUZICĂ și... ARHITECTURĂ", cele două arte primordiale, voiaj văzut dintr-o anume perspectivă spațială și temporală. Mi-au defilat prin față personaje, figuri, siluete, aparent uitare dar încă vii în memorie, din toate straturile și segmentele social-profesional-sufletești ale vieții "noastre"; zic "noastre", căci știam și am aflat din nou că am mărșăluit prin viață alături de Costin, poate în puncte diferite, dar cu aceleași idei, năzuințe, cu multe repere comune, aproape la "sincron".

Dorin MUNEA

Jimboliind, panoramând blues-ul

La început de august acorduri albastru-nostalgice de blues au rezonat în arealul unor meleaguri binecuvântate de Cel de Sus: minunatul orașel **Jimbolia** (la 43 de km depărtare de Timișoara), zenit al liniștii, al imaculatei primăveri a spiritului, neîntinat refugiu al normalității și, la 250 km distanță, **Pensiunea „Panorama”** suită la 800 metri altitudine, în magnificul decor natural al comunei hunedorene Ghelari (din Ținutul Pădurenilor, unde există o biserică în totalitate construită din marmură) – pensiune de pe geamul căreia se întrezăresc înălțimi ale munților Retezat.

Vineri 3 august 2018, Teatrul de Vară din Jimbolia, aflat în proximitatea impozantului Hotel „Santa Maria” a găzduit cea de a XVI-a (!!!) ediție a **Festivalului „Jimbo Blues”** datorat ca și în anii anteriori Primăriei orașului, cu sprijinul Consiliului Județean Timiș. Intens implicați în organizare, primarul **Darius Postelnicu** și directorul Festivalului, muzicianul timișorean **Johnny Bota** au convenit invitarea pe scenă a trei formații, ale căror recitaluri au fost mult gustate de public.

Grupul timișorean „**Moody Stuff**” (înființat în anul 1997 și având la activ două discuri) a oferit celor prezenți teme standard din domeniul blues-ului („I Don't Need No Doctor”, „Every Day I have The Blues”) și al jazz-ului („Moanin'”, „Twisted”), concretizate creativ, cu dezinvoltură, de protagoniștii vocali **Bogy Nagy** (totodată un excelent interpret la harmonica de gură) și ingenua **Vera Ciocan**, secondai de nu mai puțin talentații **Ionuț Dorobanțu** - gitară, **Levi Molnar** - baterie și **Victor Miclăuș** - gitară bass.

Nelipsită de la sărbătorile blues-ului din Jimbolia, formația „**Bega Blues Band**” (care activează interpretativ de treizecișicinci de ani, aplaudată în sute de evoluții scenice în țară și peste hotare, posesoare a unei discografii ce numără șase albume, al șaptelea așteptându-și în curând lansarea), s-a prezentat în fața publicului cu un program în mare parte reînnoit, care a cuprins zece momente muzicale, dintre care cinci, noi compoziții ale liderului **Johnny Bota** („Mibustomp”, „Rezist”, „Mall Blues”, „Tonic Blue”, „Miracles”). Și-au dovedit odată în plus disponibilitățile interpretative de marcă, inclusiv creativitatea improvizatorică spontană, înzestrată cântăreața titulară **Maria Chioran**, charismatica vocalistă (și redactoarea de radio) **Sanat Deliorman** invitată din Istanbul, instrumentiștii **Mircea Bunea** - gitară, **Lucian Nagy** - saxofon tenor, caval bulgăresc, djembe, **Toni Kühn** - keyboard, melodica, **Sașa Bota** - vioară, **Lică Dolga** - baterie, desigur **Johnny Bota** - gitară bass și backing vocal, cu toții angajați în inspirate intervenții solistice.

Dacă anul trecut nu și-a putut susține decât parțial recitalul din cauza ploii furibunde, de astă dată sub un cer fără pată, trioul „**Axix**” (întemeiat în 2012, prezent la festivalurile de blues de la Focșani, Suceava, Brezoi, Gârâna

și la Festivalul „Blues In Hell” din Norvegia, realizator al albumului „First Punch”), trio compus din protagonistul **Silviu Dan Iliescu** - gitară, vocal și din coechipierii sârbi **Dejan Kotarčić** - gitară bass și **Ranko Varga** - baterie, a încheiat în forță Festivalul cu șase energizante creații proprii de blues-rock (între care „Electric Peace”, „Your Love”, „In My Head”) ale lui **Silviu Dan Iliescu** și cu două teme din repertoriul internațional.

Tot în ipostază de prezentator, schimbând un tren și un automobil, m-am grăbit să ajung sâmbătă 4 august la Pensiunea ce a dat genericul „**Panorama Blues Festival**” - ediția a VI-a, început în seara de 3 august, seară pe care am pierdut-o. Am aflat că în acea primă derulare, pe scena instalată în ampla curte a pensiunii, în fața unui tâpșan în pantă rezervat publicului, au evoluat „**Andrei Cerbu & The Crossroad**”, „**Cyfer Group**”, incomparabilul **Vali SirBlues Răcilă** și „**Iris**”. M-am bucurat să pot prezenta măcar recitalurile din ziua a doua și a treia ale acestui Festival în care a investit nedrămuite ore de efort, o lăudabilă experiență organizatorică, resurse materiale și mai ales multă, multă pasiune, neobositul manager **Sergiu Țent**.

„**Trenul de noapte**” - notoriu grup românesc de blues reunindu-i pe liderul **Marcian Petrescu** - harmonica de gură, vocal, autor de muzică și de versuri, pe **Mihai Taci** - gitară, **Mike Dragomir** - gitară bass și **Constantin Bărbășelu** - baterie, a oferit în stilul alert, plin de culoare și de dinamism conferit de protagonist, un program divers, substanțial de piese preluate din repertoriul standard regândite în manieră proprie și trei compoziții semnate **Marcian Petrescu**: „Vecinul de la 2”, „Pe un drum greșit” iar la cererea publicului, hitul „Femeia ta-i urâtă”.

Drept replică la blues-ul ce este expus cel mai adesea de gitară, specialistul în claviaturi **Florentin Milcoff** supranumit **Othello** (cunoscut și ca autor de emisiuni și director muzical în „Radio Romantic”, în posturile de televiziune „Antena 1”, „Tele 7 ABC”, „Realitatea”, prezent pe genericele a peste zece albume discografice) a propus melomanilor incitantul proiect „**Piano Blues Made In Romania**”. Cu gust și ingeniozitate, pianistul și companiile **Sabin Țăranu** - gitară bass, **Daniel Socheri** - baterie au reactualizat succese de gen ale muzicii americane, de la piese de **Bob Dylan** la **Memphis Slim**, ca și creații românești datorate lui **Dan Andrei Aldea** și **Laurei Sgărcitu**. precum „Scufița Roșie” ori „Pisica blondă”...

Târziu în noapte au urcat pe scenă noii componenți și invitații grupului „**Blue Spirit**” în frunte cu activul promotor de blues, vocalistul și autorul **Mike Godoroja**, binecunoscut și ca un competent realizator de emisiuni de televiziune și de radio. Spre deosebire de alți muzicieni de gen utilizatori de laptop-uri spre a crea timbruri noi și efecte care însă nu odată s-au dovedit artificioase, **Mike Godoroja** preferă mai vechile sintetizatoare analogice pe care le-a procurat și recondiționat. Recitalul grupului său s-a dovedit un foarte reușit show pentru care s-a apelat la actorul **Eugen Cristea**, la invitatul **Marius Mihalache** - virtuoz al țambalului și la graficianul caricaturist **Codrin Cărdu**. În afară de **Vali Vătu** - baterist de forță și dibăcie, unicul păstrat de **Mike Godoroja** din

vechea formulă, componenții noului line up al grupului „Blue Spirit”, -

Tibi Duțu - gitară bass, **Dorian Pârnu** - claviaturi electronice și **Alin Păun** - gitară, gitară double six, mandolină, hurdy-gurdy au dat măsura reală a talentului și a experienței lor, vădite în tălmăcirile vitale, impresionante, conferite unor cunoscute creații ale lui **Robert Johnson** și ale grupului „Led Zeppelin”. Programul coordonat în chip expresiv de lider - vocalist cu ardentă participare de interior, afectivă - a inclus în final și două piese compuse de **Godoroja**, aceea numită „Mă doare” și (nu putea să lipsească!) cea mai izbită creație a sa, „Vă rog s-aveți o viață frumoasă”.

Într-adevăr, am avut o viață frumoasă în cea de a treia zi „Panorama Jazz Festival” duminică 5 august, când epilogul festivalier s-a mutat în incinta unui vechi *furnal* dezafectat, construit în anul 1810, al doilea după cel similar

edificat în Marea Britanie! Putem comenta, convingi că nu exagerăm deloc, despre o premieră absolută: un final de Festival susținut într-un vechi furnal, de un trio recitând și cântând un anume soi năzdrăvan de blues autohton. Trei actori - fiecare unicat în felul său, **Anca Hanu**, **Bogdan „Bobo” Burlăcianu** (folosind împreună o tobă și separat un fel de percuții) animați de actrița compozitoare de excepțională originalitate **Ada Milea** - vocal și gitară (mult apreciată autoare de muzică de scenă), s-au întrecut pe sine într-o veritabilă explozie a insolitului, a umorului rafinat, a nonconformismului ideatic... Firește, am putea cita câteva piese dar titlurile ar apărea banale în comparație cu miezul textelor-muzici, întrutotul surprinzătoare, entuziasmante.

Într-o vară - Jimboliind, Panoramând blues-ul! (Foto Mihaela Petre)

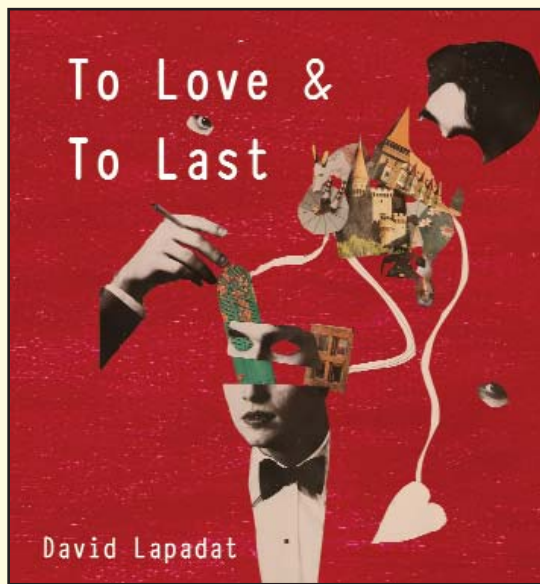
Florian LUNGU

Florian Lungu, Johnny Bota la Jimbo Blues

David Lapadat: “To love & to last”

Absolvent al Universității Naționale de Muzică din București, clasa de Compoziție, David Lapadat este în prezent la Masterat, sub îndrumarea reputatului George Natsis. Pentru foarte talentatul muzician garantează numeroasele compoziții de pe albumele sale, lansate cu succes prin evenimente mediatizate sau în concert de audiență. David Lapadat este în egală măsură orchestrator, instrumentist (pian, chitară, chitară bas) și autor al versurilor. După câteva contacte în viața muzicală britanică, la Londra, și-a reunit o parte din versurile cântecelor sale în limba engleză într-un foarte frumos volum dedicat Ruxandrei Andreea Bănică, apreciată drept “The best”. Cartea este pusă sub motto-ul “Hang on! Souls sometimes get lost...”, ceea ce ar putea suna ca un avertisment: “Atenție, vă puteți pierde sufletul, salvați-l prin iubire!”, pentru că întregul volum este pus sub semnul dragostei. Absolvent strălucit al Liceului Sf. Sava din Capitală, David Lapadat confirmă, atât în muzica sa, cât și în versuri, preocuparea pentru matematică din timpul adolescenței, creațiile sale evidențiind o construcție carteziană, echilibrată, bine gândită din toate punctele de vedere. Volumul include 60 de poeme, parte din ele puse pe muzică (cartea este însoțită de altfel de CD-ul intitulat “People Need To Cry”) în cântece cunoscute marelui public. A nu se înțelege, greșit, că muzicianul cântă și scrie doar în limba engleză, chiar dacă asta îi asigură speranțe pentru o viitoare carieră internațională - el are numeroase creații și în limba română, pe care le va reuni în curând, am înțeles, pe un nou album.

Mihai Bisericanu, David Lapadat

Evenimentul de lansare a avut loc în centrul Bucureștilor, la librăria Cărturești-Verona, în prezența unui public numeros, în majoritate tânăr (am zărit și un admirator venit tocmai de la Londra), care a gustat din plin fondul muzical asigurat de melodiile protagonistului. De notat că talentele tânărului muzician nu se rezumă la muzică și literatură, el fiind și un talentat artist plastic, semnând grafica volumului împreună cu fratele lui mai mic Daniel Lapadat, acesta realizând spectaculoasa ilustrație de pe copertă. La reușitul eveniment a prezentat și a recitat, într-o engleză perfectă (de ce oare cei de la TVR nu s-or gândi la el pentru festivalul internațional “Cerbul de aur” de la Brașov?), actorul Mihai Bisericanu. Artist cu solidă pregătire muzicală, serios, determinat, profesionist, superlativ și la capitolul versuri, evidențiind charismă și prezență scenică agreabilă, David Lapadat reprezintă indiscutabil o certitudine a muzicii pop românești.

Lelia PRUNDU

Serbările verii

Pe vremuri erau de notorietate, pe litoral, "Serbările mării", dar cum acestea au dispărut, am putea spune că s-au mutat la Focșani, unde la început de iulie mii și mii de spectatori se adună în Piața Unirii cu ocazia Zilelor

Temişan, Nico, Daniel Iordăchioae. În felul acesta a fost realizat un echilibru perfect, tineri și maturi (nu mai vorbim de copii, sute dintre ei țipând din toți bojocii și reluând laolaltă cu artiștii fiecare cuvânt), toți au fost mulțumiți, înainte vreme existând unele reproșuri cum că ar fi favorizați suporterii genurilor muzicale moderne în dauna

Andra

tradiționaliștilor. **Daniel Iordăchioae** a melanjat șlagărele semnate de Ion Cristinoiu sau Dumitru Lupu ("Mă-ntorc la tine, mare albastră!") cu piese străine, gen "I Feel Good" (James Brown), dovedind că elevii școlii sale artistice, "Academia de arte frumoase", au un mentor pe cinste. Proiectul dance-house-latino **Narcotic Sound** a aniversat cu această ocazie zece ani de la înființare. Cei doi componenți (firește, n-au lipsit nici încântătoarele dansatoare), Marius Mirică și Christian D. (Dumitrescu), au selecționat în cele 40 de minute de recital toate succesele de top, în frunte cu "Mamasita", "Danța bonito", "Lambada loca", "Te iubesc". Sound-ul lor proaspăt, exotic, a pregătit de minune recitalurile **Claudiei Pavel** (întoarsă dintr-un captivant reality

Municipiului. Și cum să nu fie, în total, la cele trei concerte incendiare, circa zece mii de spectatori, când pe super-modernul eșafodaj scenic, dotat cu lumini, ecrane și sonorizare de clasă (**Ovidiu Popică** - Visual Emotion), au urcat, între alții, Loredana Groza, Andra, La Familia, Antonia, Alex Velea, Connect-R, Anda Adam, presentați de figuri familiare de pe micul ecran, cum ar fi Cătălin Măruță (ProTV) sau Răzvan Simion (Antena 1)? În plus, consilierii artistici **Andreea și Radu Fornea** au avut o inițiativă benefică (ei au de altfel în plan un concert de mari dimensiuni cu corifeii "Generației de aur"), atrăgând și publicul matur, chiar nostalgic, prin invitarea câtorva dintre cele mai frumoase și mai îndrăgite voci ale muzicii ușoare: Mihai Constantinescu, Oana Sârbu, Aurelian

Aurelian Temișan

Oana Sârbu

show în țărmuri îndepărtate) și mai ales Andei Adam, "Selecta" fiind specializată în piese pline de culoare, gustate de numeroșii ei fani. Se înțelege că după asemenea spectacole incitante nimănui nu-i arde de somn, dar cine a dat tonul? Nimeni altul decât Ștefan Mihalache, alias **Connect-R**, care în 2010, coincidentă, a concurat la Eurovision România tocmai alături de Anda Adam! Evident că ne-a povestit cu șarm a nu știu câta oară cum că "Eu vara nu dorm", brodând îndeosebi pe tema iubirii, în cunoscutele sale titluri "Dacă dragostea dispare", "Nu-ți pierde dragostea", "Burning Love", "Mai dă-te-n dragostea mea", "Noi ne potrivim". Un 2018 senzațional are **Andra**, vedeta pornită cu ani în urmă din Câmpia-Turzii pe drumul succesului național și internațional, cu premii la Mamaia,

“Cerbul de aur” (unde va reveni peste câteva săptămâni la a 17-a ediție), toate galele muzicale naționale, premiile Radio România, ș.a. În plus 12 albume, Discuri de aur și de Platină, concerte sold out la Sala Palatului și, anul acesta,

la scară națională. A fost una din primele voci ale genului “lejer” care a colaborat cu artiști hip-hop (BUG Mafia - “Cine e cu noi?”, Puya, Cabron, Don Baxter, Codu Penal), precum și care a colecționat trofee internaționale la festivalurile de la Varna, Istanbul, Alma-Ata (Kazahstan). În anul 2008, Nico a reprezentat România la finala Eurovision de la Belgrad, în duet cu Vlad Miriță, cu piesa “Pe o margine de lume” de Andrei Tudor (distinsă atunci cu premiul pentru cea mai bună orchestrație). De altfel, din creația acestuia din urmă ea a cântat “Spune da, spune nu”, nelipsind nici melodia laureată cândva la Mamaia, “Și dacă viața mea...” de Viorel Gavrilă. A preluat ștafeta exuberanta **Corina** (Bud, nu Chiriac!), o adevărată “Fată din Balcani” (mai de la nord, este sătmăreancă), cu costumații excentrice, care a chemat la dans și ritm cu cunoscutele-i refrene “Boboc”, “Autobronzant”, “Pernele moi” sau “Fără tine”. Băcăuanul Claudiu Husaru, alias

Loredana

Premiul de excelență al revistei “Actualitatea muzicală” a Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, dobândit într-o gală în care au mai strălucit pe podium Marina Voica sau Alina Mavrodin. În blânda, frumoasă seară de la Focșani, inundată de luminile reflectoarelor, Andra ne-a delectat cu șlagărele sale, aduse la microfon cu o voce senzațională, alături de orchestra sa. Între ele: “Vreau sărutarea ta”, “Dragostea rămâne”, “Niciodată să nu spui niciodată”, “Avioane de hârtie”, “K la meteo”.

Seara a doua a fost deschisă exploziv de veșnic tânărul **Mihai Constantinescu**, care a antrenat la cântec, antren, dans și veselie întreaga piață alături de soția sa **Simona Secrier**, spectatorii reluând cu încântare refrenele celebrelor piese “Sus în deal e-o casă”, “O lume minunată”, “Un zâmbet și-o floare”. O altă vedetă autentică a muzicii ușoare, dar în alt registru, a fost Nico (Nicoleta Matei pe numele său real). Ploieșteanca, înzestrată cu calități vocale remarcabile, a aniversat la rândul ei o cifră rotundă – două decenii de la impunerea

Antonia

Maximilian, este un preferat al publicului focșenean, fiind invitat aproape an de an, pentru că tinerii adoră succesele sale hip-hop, simpatice, lipsite de vulgaritate. Cele mai gustate au fost și de această dată “Aseară (Haș-haș)”, “Sophie”, “O vorbă de pe stradă”, “Micii spărgători de rime”, “Jucător cu două fețe”. Seara a fost încheiată apoteotic de o veritabilă campioană a popularității, regizorii de scenă **Alexandra** și **Mihai Paraschiv** recurgând la cele mai abile trucuri pentru a o aduce la scenă printre sutele de fani extaziați. **Loredana** (Groza), într-o carieră superlativă de peste trei decenii, a atins cifre greu de depășit: 40 de albume, mai bine de 2000 de concerte în 20 de țări, sute de premii, roluri în filme, jurat la concursuri TV cu audiență uriașă.

Nico

Super-creativă, "Diva inamorata" este compozitoare, scriitoare și realizează o fuziune etno extrem de atrăgătoare cu formația ei, "Agurida". Fiecare titlu a stârnit ovații numerosului public, fie că a fost vorba de clasicele "Bună

"Dragostea-i nebună", "Tu m-ai făcut praf", "Strig", "Mă mințea", "Topește-mi iarna". Mult mai convingător, de departe, a fost chipeșul **Aurelian Temișan**, în ultima vreme acest adevărat sex symbol fiind și un actor apreciat. Să nu uităm că a jucat alături de Loredana în filmul "A doua cădere a Constantinoplei". Se înțelege că nu a ocolit hiturile sale mai vechi ("Vai, ce bună-i fata asta!", "Poveste din Vest", "Eu nu mai sunt cel de ieri", "Cine oare?"), dar lovitura de grație a dat-o cu cele două recente creații ale lui Mihai Alexandru, în manieră pop-etno-lăutăresc, "Mahala" și "Of, ce doare!". Frumoasa **Antonia** (Clara Iacobescu) a fost așteptată, firesc, cu mare nerăbdare, cele mai aplaudate titluri fiind recentul "Sahara" (video-clip în care îl are alături pe logodnicul său Alex Velea) și mai ales "Pleacă!". **Alex Velea** mai că n-a avut răbdare să intre în scenă, dar când a făcut-o a dovedit, cum spune o piesă a sa, că... "E marfă tare"! Băiatul ăsta este o forță a naturii, este inepuizabil, nu stă o clipă, dansează, cântă, dialoghează cu publicul, povestește cum o adoră pe iubita sa Antonia, "Doar ea", pentru că, nu-i așa, "Iubirea e în minim doi". Mii de oameni au cântat alături de el "Tiki-taka", "Dulce

seara, iubite!", "Lele", "Tzuki", "Zig zagga", fie de mai recentele "Apa", "Născută toamna", "Iubilant". Indiscutabil, Loredana a atins un nivel înalt al maturității artistice, la trei decenii și mai bine de când triumfa la "Steaua fără nume" și la Mamaia.

Un traseu asemănător a parcurs **Oana Sârbu**, câștigătoare și ea a "Stelei fără nume", a unui premiu al Tinereții la Mamaia, numai că rolurile din filme au fost nu doar mai numeroase, dar și mai aducătoare de audiențe uriașe, în primul rând seria "Liceenilor" (de altfel și-a încheiat prestația cu interpretarea a capella a "Anilor de liceu", șlagărul lui Florin Bogardo). Așa cum era de așteptat, recitalul său s-a bazat pe creațiile lui Virgil Popescu, în frunte cu "Te iubeam", dar a oferit, ca la Amara anul trecut, o versiune rafinată a mai mult decât secolarului "Până când nu te iubeam" de Anton Pann. A fost o seară a... craiovenilor - Virgil Popescu, Temișan, Alex Velea și

împăcare", "Degeaba", "Defectul tău sunt eu", "Din vina ta". Colectivul de organizare a acestor veritabile gale

Oana Radu! Aceasta din urmă a fost eleva lui Cornel Fugaru, s-a lansat la un concurs TV și a acumulat în șapte ani câteva titluri cunoscute publicului, cum ar fi

naționale și internaționale de la Focșani este o adevărată familie, ceea ce se verifică de fiecare dată la "centrul de comandă" de la hotelul Laguna, de unde doamna **Mirela Cristea** îi trimite la scenă pe artiști și organizatori în cea mai bună formă. Da, **La Familia**, asemeni duetului care a încheiat înaintea focului de artificii veritabilul festival estival de la Focșani. Puya (Tudor Gărdescu) și Tudor Sișu, "Băieți de cartier", sunt împreună de 22 de ani, cu unele întreruperi, reîntregirea trupei fiind marcată de primul album după 11 ani, "Codul bunelor maniere". Dar publicul fidel, extrem de numeros, a reacționat pozitiv îndeosebi la vechile hit-uri, cum ar fi "Tupeu de borfaș", "Vorbe", "Probleme de familie", "În realitate", "Portret de politician", "Nicăieri nu-i ca acasă". Evident, nicăieri nu-i ca la... Focșani, unde "bunele maniere" ale unui public avizat cuceresc și sunt de fiecare dată garanția unor evenimente fără cusur, cu imens succes de public. (Foto: Like FX by Infinity Sounds)

Octavian URSULESCU

Marius Țeicu, triplu campion Eurostar

Titlul nu este deloc întâmplător, fiindcă din anul 1992, de când a început colaborarea sa cu casa de discuri Eurostar, reputatul și îndrăgitul compozitor a editat aici nu mai puțin de 16 albume! Unele din ele dedicate unor colaboratori trainici, cu care a împărțit atâtea succese (Angela Similea, Corina Chiriac, Mirabela Dauer și... Marius Țeicu), dar cele mai multe sub forma unor colecții de șlagăre și creații diverse, pentru că este cunoscută complexitatea talentului său componistic, materializată în

Discul de aur pentru Marius Țeicu oferit de producătorii Venera și Paul Stîngă

muzică ușoară, film, musical, colinde, teatru, show-uri TV. Dacă în trecut au fost câteva ocazii în care a lansat câte două albume pe an, de această dată compozitorul (și, după cum se va vedea, interpretul) Marius Țeicu s-a autodepășit, lansând nu mai puțin de trei CD-uri excepționale în cadrul aceluiași eveniment! Este vorba de "Autobiografie muzicală" (album pe care cântă toate cele 17 melodii), "Musicalurile copilăriei" ("Micuța Dorothy", "Frumoasa din pădurea adormită", "Gulliver în țara piticilor"), "Melodii din filme, musical-uri și show-uri TV". Pe acest din urmă album apar mulți dintre soliștii care îi datorează lui Marius Țeicu unele din cele mai însemnate succese din carieră, așa că ne-am fi așteptat ca numărul lor să fie mult mai însemnat la evenimentul găzduit, ca de obicei, de magazinul Muzica, fiind anunțat de un afiș superb. Au ținut nu numai să fie alături de compozitor, dar să și cânte piesele de pe disc Silvia Dumitrescu ("Nu-mi pare rău"), Mihai Constantinescu (cine poate uita faimosul trio Marius, Olimpia și Mihai din show-urile TV ale lui Titus Munteanu?) și Adrian Daminescu ("Eu te voi iubi"), în timp ce Mirabela Dauer a fost prezentă și... i-a acordat nota 10 lui Țeicu pentru interpretarea piesei lansate de ea, "Dormeau pe-o frunză două stele"! Aflat într-o formă de zile mari, compozitorul a suplinit însă absența altor soliști prin prestația sa extraordinară, prin vivacitate și umor, inclusiv

în depănarea unor amintiri spumoase alături de colegii de breaslă, compozitorii Horia Moculescu, Jolt Kerestely și Mircea Drăgan (cu ultimii doi se reîntâlnește și în această toamnă în juriul secțiunii de Creație de la festivalul de romanțe "Crizantema de aur" de la Târgoviște). Într-un dialog permanent, interactiv, cu numerosul public, Marius Țeicu a cântat celebrele sale șlagăre "Proverbe", "M-am îndrăgostit la prima vedere" și "Te-aștept, draga mea" (cu ochii pe soția sa, Rodica...), rezultând o atmosferă de comuniune totală, rar întâlnită la asemenea evenimente. Pe viitorul său album Eurostar, Natalia Guberna ne-a anunțat că vor figura câteva melodii de Marius Țeicu, pe care i le oferise chiar în acele zile; n-a cântat, dar a rememorat sprijinul cald și neprecupețit pe care muzicianul i l-a dat în cursul unui turneu întreprins în Germania. Paul Surugiu-Fuego (fost student al lui Țeicu la o facultate de teatru), Stela Enache și Marina Florea au transmis mesaje, fiind angrenați chiar în acea perioadă în turneul național "Tu ești primăvara mea", în schimb au luat parte la lansare personalități din generații diferite, cu toții însă marcați de muzica lui Țeicu: Sergiu Cioiu ("canadianul" nostru, la rândul-i vedetă Eurostar, se afla în acele zile în țară pentru o serie de proiecte artistice), Aurel Moga, George Rotaru, Marian Stere (la rândul lor cu albume în catalogul Eurostar, deci avem de-a face cu o familie unită!), textiera Corina Despot (mama lui Adrian Despot are câteva texte pe aceste discuri), Carmen Anton (Juvină) și, surpriză, Elena Constantinescu. Aceasta a concurat la festivalul de la Mamaia (de fapt de la Constanța, fiindcă a avut loc la Teatrul Dramatic, datorită vremii ploioase) în...1969, la o ediție în care laureați au fost Dan Spătaru, Dorin Anastasiu (premiul I), Aura Urziceanu, Anca Agemolu (pr. II), Sergiu Cioiu (pr. III), Doina Spătaru, Acvilina Severin (între cei distinși cu mențiuni), dar n-au intrat în palmares Puica Igiroșanu sau... Angela Similea! Între invitații de onoare s-au numărat Alexandra Dobre (directoarea Centrului pentru Seniori al Municipiului București), Valentina Spânu (președinte al Asociației

"Credința și Demnitate"), fosta balerină a Teatrului de Operetă Maria Mitrache. Ea s-a întâlnit cu bucurie cu soprana Bianca Ionescu, actuala directoare a Teatrului

Bianca Ionescu, M. Țeicu, S. Dumitrescu, N. Guberna

Național de Operetă și Musical "Ion Dacian", care a ilustrat, inclusiv prin cântec, albumul "Musicalurile copilăriei". Ea a vorbit elogios despre cele trei producții de mare succes, aduse pe disc, ca și pe scenă, de soliștii Teatrului Național de Operetă și Musical "Ion Dacian". Iar unul dintre elevii preferați ai lui Marius Țeicu (se știe că el predă cu rezultate superlative lecții de canto, mulți tineri datorându-i consacrarea), simpaticul Robert, a fost un adorabil pitic, cu costumația de rigoare, spre bucuria celor câțiva copii din incintă (of, cât o să mai auzim în mass-media aberația cu "locație"?), între care nepoțelul Andei Călugăreanu, care cândva va afla cum cânta bunica sa "O portocală"...

Înainte de fotografia de grup și de prelungita sesiune de autografe și fotografii,

reprezentanții casei de discuri Eurostar, Venera și Paul Stîngă, i-au înmănat unui Marius Țeicu sincer emoționat (dacă ar fi știut că România TV a transmis câteva minute în direct...!) și surprins "Discul de aur" pentru vânzările-record ale albumelor sale. Cu siguranță la următorul eveniment de acest gen îi vor decerna "Discul de platină", pe care Marius Țeicu îl merită din plin pentru zecile de șlagăre cu care ne-a înseninat viața, pentru muzica sa optimistă, prin care ne-a ajutat să trecem peste multe din momentele grele ale existenței, pentru că de aproape cinci decenii (iată o nouă cifră de serbat!) se numără între autenticii corifei ai muzicii ușoare românești!

H. Moculescu, A. Daminescu, M. Țeicu, M. Dărgan, M. Constantinescu

Ioana Sandu, omagiu pentru Julia

Interpreta și textiera Ioana Sandu este o adevărată campioană discografică, având la activ peste 15 albume, majoritatea apărută la casa de discuri Eurostar. Sub aceeași emblemă a fost lansat de curând foarte reușitul CD "Tu și eu", subintitulat "Tu y yo" (cunoscuta piesă a lui Julio Iglesias încheie albumul), pentru că este, practic, un dialog muzical româno-hispanic, cu o singură excepție, celebrul "Volare", al italianului Domenico Modugno. Din cele 17 titluri, 7 aparțin soțului cântăreței, valorosul compozitor Francisc Reiter, care semnează în egală măsură orchestrațiile, mixajul și masterizarea pentru întregul album. Partea autohtonă mai este reprezentată de autorul Mircea Andreescu, cunoscut de la festivalul de romanțe "Crizantema de aur" de la Târgoviște, manifestare unde, de altfel, Ioana Sandu a intrat de două ori în palmares, cu creații semnate de Francisc

Reiter și Ionel Bratu Voicescu. Cel din urmă a fost prezent la evenimentul de la magazinul "Muzica" și a urcat pe scenă, elogiind calitățile interpretative ale solistei. Pentru cei care îl cunosc mai puțin, amintim că "Ucu" Voicescu a fost bateristul legendarei formații conduse de Cornel Fugaru, Sincron, și că, la 80 de ani (!), predă în continuare percuția. Cu perioada aceea de pionierat din rockul autohton este foarte familiarizat un alt invitat care, iată,

I. Sandu, S. Enache, T. Andrei, M. Florea

iubește și muzica ușoară, Bebe Astur (formația Solaris), care a patronat zeci de concerte la Casa de cultură a studenților. Vorbeam în titlu de omagiul adus lui Alexandru Jula, care ne-a părăsit la 84 de ani și fusese înmormântat chiar în aceea zi, la Galați. Pe vremuri, Jula realiza și prezenta la TV Galați emisiunea intitulată "Alexandru Jula și prietenii". Pentru una din ediții, reputatul realizator de la Radio România, Titus Andrei, i-a recomandat-o pe Ioana Sandu, care tocmai lansase un album pentru care Titus scrisese o prezentare elogioasă. Jula a fost cucerit de vocea și de repertoriul Ioanei Sandu, care din acea clipă n-a mai lipsit din nici un

cinste în rafturile Eurostar de la magazinul Muzica (readus în circuitul public al lansărilor fastuoase tocmai de această casă de discuri). A ținut de asemenea să nu lipsească, deși abia se întorsese de la Bruxelles, unde condusesse o delegație culturală, doamna Valentina Spânu, manager al Institutului Teologic. Dânsa, după ce ani la rând a fost o apreciată realizatoare și prezentatoare TV, s-a consacrat unor proiecte culturale importante, în multe din ele fiind implicați și George Rotaru (prezent și el în Belgia), Ioana Sandu sau Aurel Moga. O "activitate" intensă – fotografii, îmbrățișări, discursuri, amintiri – am notat în dreptul unui trio feminin spectaculos. Camelia Florescu, cu zeci de premii înainte de 1989 (între care Trofeul festivalului de la Amara), conduce în prezent o agenție, cântă și scrie texte, pe discul Ioanei Sandu figurând cu versurile la piesa "Din viața mea". Cu un palmares impresionant "pe vremuri" (nu atât de îndepărtate însă), între care și "Steaua fără nume", trofeul celebrului concurs TVR, se laudă și Carmen Anton (Juvină), care la un moment dat a avut și un rol într-un film. O mare surpriză a reprezentat-o apariția, pentru prima dată la un asemenea eveniment, mai ales pentru că venea de la Constanța, a cunoscutei soliste (cei de azi o cunosc mai puțin, deși are o activitate intensă alături de formația sa) Denise Ștefănescu, care s-a reîntâlnit fericită cu numeroși colegi de generație. Se înțelege, a fost un public extrem de numeros (Eurostar anunță de fiecare dată evenimentele prin afișe superbe), între care mulți colegi și elevi, Ioana Sandu fiind profesoară de limba română la un liceu bucureștean. N-au lipsit de la eveniment Silvia Dumitrescu, violonistul Petrică Pană și fiica sa Georgiana, valoroasă naistă, Crinuța Popescu (Facultatea de muzică a Universității "Spiru Haret"), precum și câștigătorul Trofeului Mamaia din 1988, Florin Apostol. Din partea casei de discuri Eurostar a oferit un cald "laudatio" producătorul Paul Stîngă. Protagonista a reamintit câteva dintre refrenele importante ale discului, după care s-a supus cu plăcere asaltului admiratorilor, pentru o sesiune de autografe ce a durat mai bine de o oră, plecând acasă cu brațele pline de

I. Sandu, Ionel Bratu Voicescu

spectacol al lui. Mai mult, cei doi au realizat și două albume excelente la casa de discuri Eurostar. Așa încât, cu durere în suflet, artista i-a invitat pe toți cei prezenți să păstreze un moment de reculegere în memoria neuitatului artist...

Înafara lui Titus Andrei, specialist care o cunoaște foarte bine pe cântăreață, Radio România, dar Internațional, a fost reprezentat de Marian Stere, care în discursul său a subliniat, ca un cunoscător, și înzestrările poetice ale protagonistei, care și pe acest disc semnează textul piesei "C-un prieten și-un pahar". Este normal, Stere fiind nu numai cântăreț și realizator radio, ci și unul dintre cei mai titrați textieri ai noștri. În aceeași postură a venit și cunoscuta poetă și editoare Rodica Elena Lupu, care în trecut a colaborat cu Ioana Sandu la un album Eurostar de succes. De mare efect a fost sosirea și urcarea imediat pe scenă a Stelei Enache și a Marinei Florea, tocmai revenite din turneul cu ecou uriaș "Tu ești primăvara mea", al lui Paul Surugiu Fuego. Ca și Stere, ele fac parte din "familia Eurostar" (Marina Florea cu un disc în pregătire), casa de discuri fiind de departe singura care este aproape de muzica ușoară românească de calitate. Alți doi artiști Eurostar care au ținut să fie alături de colega lor au fost George Rotaru, proaspăt întors din SUA (jumătate din an locuiește și cântă peste Ocean), și Aurel Moga, ale căror discuri strălucesc la loc de

buchete de flori. Cine spunea că reprezentanții de seamă ai muzicii ușoare românești au fost uitați și că nu se bucură de succes?

Pagini de Octavian URSULESCU

Premiere la Teatrul de revistă "Constantin Tănase"

"Un Cântec... O Glumă..."

Cea mai nouă premieră a Teatrului de Revistă "Constantin Tănase" a avut-o ca invitată specială pe marea interpretă Marina Voica. Sala Savoy a fost arhiplină la avanpremieră și premiera oficială a spectacolului "Un Cântec... O Glumă...", în regia lui Cezar Ghioca. Succesul, unul pe măsură, publicul ridicat în picioare aplaudând-o pe Marina Voica - în mare vervă, minute-n șir. Cu toții au fredonat și aplaudat șlagărele lansate de vedeta distinsă în acest an la gala Premiilor Anuale ale Revistei „Actualitatea Muzicală” a UCMR pentru anul 2017 cu Trofeul "O viață dedicată cântecului" - 60 de ani de carieră muzicală exemplară, cu peste 500 de melodii înregistrate, cu trofee în țară și peste hotare și colaborări cu toți marii noștri compozitori de muzică ușoară.

"Un Cântec... O Glumă..." este o revistă muzicală cu momente artistice, cu reprize

Mălineanu), „Love on the brain” (celebrul single al Rihannei), „Gusarskaya Ruletka” (de Lyubov Uspenskaya), „Când prea mult iubești”, „Sway with me” (Michael Buble), „Meglio stasera” - o samba compusă în 1963 de Henry Mancini și cupletele muzicale „Hai, să-ți arăt Bucureștii noaptea”, „Luță” sau „Matelotul” sunt doar câteva dintre ingredientele artistice ale spectacolului de succes care a marcat oficial și

Marina Voica

încheierea stagiunii estivale 2018 de la Teatrul de Vară „Herăstrău”. (Foto: Dragoș Constantin)

"Hai, Hai, România!"

"Hai, Hai Romania!", în regia lui Alexandru Arșinel și „Un cântec... O Glumă...", în regia lui Cezar Ghioca au fost spectacolele (ambele, premiere 2018) care au încheiat stagiunea estivală a Teatrului de Revistă „Constantin Tănase”. Aceasta a debutat în iunie la Teatrul de Vară "Herăstrău", cea mai mare (2.500 de locuri) și cea mai modernă grădină de vară din țară, iar până la sfârșitul lunii iulie, în fiecare week-end s-a desfășurat o veritabilă paradă

Daria Crișan

spectaculoase de balet (coregrafia Cornel Popovici), cu muzică live - Orchestra Teatrului de Revistă "Constantin Tănase" (dirijor Dan Dimitriu) și cu un invitat-surpriză la fiecare reprezentație. La următoarele spectacole, invitați au fost Mirabela Dauer și Sergiu Cioiu (Canada).

Din distribuție fac parte Adrian Enache, Cristian Simion și Nae Alexandru, Liliana Mocanu, Oana Ghioca, Alin Gheorghisan, George Enache, Radu Ghencea, Alexandra Penciu, Irina Ionescu, Cristina Isac, Daria Crișan (fiică de artiști - Lucia Bubulac și Cătălin Crișan) și Adriana Gavrilă (Trofeul Festivalului Național de Interpretare "Aurelian Andreescu", 2016). Scenografia aparține Anei Iulia Popov, iar aranjamente muzicale sunt semnate de compozitorul Dan Dimitriu. Piese precum „Me as more”, „Autumn leaves”, „Ce cauți tu în viața mea” (muzica Henri

Adrian Enache

a spectacolelor de Revistă, care a culminat cu Premiera oficială a actualei stagiuni - "Hai, Hai România!". Un

proiect inclus în programul de evenimente cultural-artistice dedicate aniversării Centenarului Marii Uniri de la 1918. Din distribuție - o impresionantă desfășurare de forțe, alături de Baletul și Orchestra Teatrului de Revistă "Constantin Tănase" (dirijor Dan Dimitriu) fac parte actorii Alexandru Arșinel, Vasile Muraru și Valentina Fătu,

1953 de Maria Tănase cu ocazia Festivalului Mondial al tineretului și studenților. Trebuie să amintim faptul că marele Dan Spătaru cucerea în 1969 Premiul I de Interpretare la Festivalul de la Mamaia cu melodiile „Țărăncuță, țărăncuță” și „Cu cine semeni dumneata?”

Adrian Enache a interpretat „Pe tine te vreau” - cel mai nou single lansat de artist și compus de Rareș Varniote, cunoscut pentru single-ul „Mi-e sete de tine” lansat de „Alb Negru”, și „Mă dor, ochii mă dor”, un cântec compus în anii '70 de artistul folk băimărean Valentin Moldovan, lansat în 1977 de formația Orizont 77 și preluat în mod constant de mulți interpreți timp de 30 de ani. Chiar și Joan Baez l-a cântat în limba română, în concertul său de la București susținut în 2004. În 2015, Adi Sînă, și el băimărean de origine, l-a relansat oficial, ca un remake, în formula Sandra N & Adi Sînă, videoclipul piesei adunând aproape 7 milioane de vizualizări.

Coregrafia spectacolului "Hai, Hai Romania!" este semnată de Cornel Popovici, iar scenografia de Ana Iulia Popov.

În această vară s-au mai jucat și spectacolele din repertoriul actual "Aer bun! De Herăstrău!", "Vivat Revista!", "Hai, zâmbeste", "Piei, drace!" și Lasă supărarea-n hol".

Alexandru Arșinel, Ana-Maria Donosa

Alexandru Lulescu, Ana Maria Donosa, Nae Alexandru și Cristian Simion, Monalisa Basarab, Oana Ghioca, Miruna Birău, Diana Radu, soliștii de muzică ușoară Adrian Enache, Alin Gheorghisan, Adriana Gavrilă Lungu, Bianca Sârbu Romanescu, Radu Ghencea, Alexandra Penciu, Daniela Tănase, dar și artista acrobata Tatiana Fecioru. Trebuie remarcate prologul și epilogul dedicate României și interpretat de actrița Ana Maria Donosa și alegerea inspirată a șlagărelor „Țărăncuța, țărăncuță” (compozitor: Ion Vasilescu, textier: Puiu Maximilian, interpretat Alin Gheorghisan), „Inima ta” (compozitor: Horia Moculescu, textier: Mihai Maximilian, interpretă Daniela Tănase) - cu care Corina Chiriac a cucerit Marele Premiu la "Melodii '81" și "Șlagăre în devenire", „Vin' la mama de mă cere" (compozitor Laurențiu Profeta, interpretă Alexandra Penciu), „Cu cine semeni dumneata?" (compozitor: Temistocle Popa, textier: Aurel Storin, interpret Radu Ghencea), „Aseară vântul bătea" (interpretă Bianca Sârbu Romanescu), un cântec transilvănean descoperit de folcloristul și etnomuzicologul Harry Brauner și lansat în

Herăstrău!", "Vivat Revista!", "Hai, zâmbeste", "Piei, drace!" și Lasă supărarea-n hol".

Alin Gherghisan

Cu sloganul "Sărbătorim împreună Anul Centenarului", Catena - un partener de tradiție al evenimentelor culturale din țara noastră a susținut și în acest an Stagiunea Estivală a Teatrului de Revistă "Constantin Tănase". În condițiile în care și în acest an „Alexandru Arșinel, care reprezintă un etalon în peisajul artistic al României, a pregătit spectacole deosebite, pline de umor și de acte artistice unice pe scena teatrului românesc”, Catena își reafirmă sprijinul pentru proiectele în care marele actor român este implicat, menționând: "Datorită maestrului Alexandru Arșinel, unul dintre cei mai mari actori de comedie ai României, spectacolele au savoarea comediei pure de odinioară și a scenetelor inteligente. Catena continuă, astfel, colaborarea de tradiție cu maestrul Alexandru Arșinel, un parteneriat de lungă durată cu rezultate deosebite, în beneficiul publicului dornic de momente artistice de calitate". (Foto: Dragoș Constantin)

Pagini de Oana GEORGESCU

Vasile Muraru, Valentina Fătu

Viitoarele stele

Un afiș frumos, atrăgător, premii mai mari ca la ediția trecută, juriu prestigios (între membri: Ionel Tudor – președinte, Titus Andrei) și mai ales participare mult mai numeroasă și mai ales mai valoroasă ca în anii precedenți – așa s-ar putea rezuma a 4-a ediție a excelentului Concurs național de muzică ușoară pentru copii “Inocența de copil” de la Focșani. Inspirație de ultimă oră, el s-a desfășurat tot în sala Balada – primitoare, cu acustică bună, pentru că la un moment dat era vorba să aibă loc în Crângul Petrești, situat la 7 km de oraș: una la mână că nu toți concurenții puteau ajunge ușor acolo (iar unii aveau tren seara), dar nu

este indicat ca un concurs să aibă loc în aer liber, unde cu siguranță ar fi fost elemente disturbatoare, fiind vorba de marea sărbătoare a celor mici. Așa încât încă o dată felicitări organizatorilor – Consiliul județean Vrancea, Centrul cultural Vrancea, în parteneriat cu Ansamblul folcloric “Țara Vrancei” - și mai ales managerului Centrului cultural Vrancea, prof. dr. Liviu Nedelcu, pentru că datorită strădaniei lor Focșanii au înscris pe harta muzicală a țării și o foarte puternică manifestare pentru copii, după ce la nivel de adulți domină cu autoritate spectacolele de orice gen. Toți concurenții au primit cadouri și pachete de hrană, iar cei sosiți de la distanțe mai mari de 300 de km și cazare; unde se mai întâmplă asta? Această grijă pentru “vlăstarele tinere ale cântecului”, cum se spunea pe vremuri (și chiar că e adevărat) este un garant pentru schimbul de mâine al muzicii ușoare românești, atât de vitregită la toate nivelurile.

50 de copii din 14 județe ale țării (o surpriză mai mult decât plăcută cele două surori din Harghita, dintre care cel puțin una merita o distincție de încurajare, pentru că acolo mai că nu se mai vorbește românește, dar să se mai și cânte!) și-au disputat premiile la cele trei categorii de vârstă: 7-9, 10-12 și 13-16 ani. Legat de nivelul ridicat al întrecerii și de echilibrul evident al notelor, membrii juriului au propus, pe drept cuvânt, ca de la ediția viitoare să se poată acorda distincții “ex aequo”, dar și mențiuni și premii speciale. La ediția de față organizatorii au dat dovadă de înțelegere și au acceptat redistribuirea premiului III de la categoria 13-16 ani la 10-12 ani, mult mai puternică și cu o densitate mai mare de voci bune. Fiecare competitor a

interpretat o singură melodie de muzică ușoară românească (cu câteva excepții, prelucrări de folclor, deși la acest nivel ar fi bine să se precizeze în regulamentul obligativitatea de a cânta numai creații originale, pentru prelucrări și cântece străine au timp, slavă Domnului, mai târziu), numele cele mai vehiculate fiind ale acelor compozitori care predau canto, scriu pentru copii sau chiar organizează competiții de gen: Mihai Alexandru, Cristian Alivej, Gabriel Băruță, Cristian Faur, Claudiu Bulete, Viorela Filip, Nicolae Caragia, Valeriu Pașa. De asemenea se cuvine elogiată truda unor dascăli care, la școli populare de artă sau la cercuri private, descoperă și șlefuesc talente care altminteri ar rămâne necunoscute și mai ales se străduiesc să le faciliteze acestora participarea la asemenea concursuri, unde se înfruntă cu colegii de generație, închegând prietenii, schimbând “negative” și idei repertoriale. Tocmai de aceea apreciem că în fișa fiecărui concurent au fost menționate numele profesorului și al școlii reprezentate, o mică bilă neagră fiind, în câteva cazuri, necunoașterea autorilor melodiei alese. La toate manifestările de gen întâlnim, astfel, numele unor Dragoș Gheorghiu (Bîrlad), Viorela Filip (București), Alexandra Canareica (Tulcea), Emilia Savu (Galați), Claudiu Botoroagă (care ne spunea cu amărăciune că Palatul Copiilor din Sibiu a fost “retrocedat”, probabil va deveni restaurant sau hotel... Ce vremuri trăim!), Jalon Szasz (o profesoară de etnie maghiară îndrumă copiii din Miercurea-Ciuc să cânte muzică ușoară românească, dovadă de normalitate), Claudiu Vișan (Tecuci), Anca Apetroaiei (Iași), unii dintre ei interpreți de muzică ușoară încă în activitate, cum ar fi Viorela Filip sau Alexandra Canareica. Ar fi de dorit, însă, să dispară impresia că suprema performanță este ca solistul să țipe din toți bojocii, ținând câteva zeci de secunde note lungi, aspect amendat de membrii juriului. Dincolo de piesele aparținând autorilor specializați pe acest segment de vârstă, de care am amintit, ne-am bucurat să constatăm că mulți

copii și adolescenți au ales titluri reprezentative ale compozitorilor noștri de frunte, chiar dacă uneori tematica pieselor și mesajul nu erau deloc potrivite cu vârsta lor (mai multă atenție, profesori și părinți, dar și organizatorii pot fi mai fermi!): Ion Vasilescu, Jolt Kerestely, Horia Moculescu, Marius Țeicu, Marcel Dragomir, George Natsis, Viorel Gavrilă, Andrei Tudor, Dan Dimitriu, Marian Nistor, Vasile Șirli. A fost o ocazie minunată să reascultăm fericiți melodii fără vârstă puse în pagină de vocile inocente ale copiilor: “Copacul”, “Mi-am pus busuioc în păr”, “Mulțumesc, iubită mamă”, “De-ai fi tu salcie la mal”, “Un

albastru infinit", "Nu-mi pare rău", "Dor de viață", "Ce va fi cu iubirea mea?", "Spune da, spune nu", "Ciao, amore", "Cât de frumoasă ești!", deși, repetăm, unele din texte nu cadrau nicidecum cu vârsta soliștilor.

La final, absolut toți finaliștii (a avut loc o preselecție prealabilă) au primit diplome de participare, iar celor mai merituoși Liviu Nedelcu, Ionel Tudor și Titus Andrei, după recomandările de rigoare, le-au înmănat distincțiile. La categoria 7-9 ani bucurie mare pentru gazde, premiul I revenind solistei Teodora Miruna Anică-Ifrim, urmată pe podium de Raluca Maria Bălaș din Târgoviște și Filip Cioc din Galați. Cum spuneam, categoria 10-12 ani a fost cea mai ofertantă, impunându-se acordarea a două premii III, ex aequo, unor soliste, interesant, ambele din Tecuci, Raluca Elena Alexe și Daria Emanuela Șarban. Premiul I i-a revenit lui Răzvan Popa din Bârlad, iar pe poziția a doua s-a clasat Alexandra Ciobotaru din com. I. C. Brătianu, jud. Tulcea. La 13-16 ani a triumfat, absolut pe merit, Cristina Frățilă din Amara (vedeți ce important este să ai un asemenea concurs formidabil la tine acasă?), jud. Ialomița, elevă la Liceul de arte "Ionel Perlea" din Slobozia. Alt atu major: este pregătită chiar de Marius Țeicu, căruia i-a cântat impecabil "Ce va fi cu iubirea mea?". Cu premiul II a fost creditată Karina Ioana Todireanu din Botoșani. Chiar dacă, procentual, numărul băieților a fost inferior celui al fetelor, ei au obținut nu numai un premiu I și unul III, dar și Trofeul concursului, prin Eduard Ungureanu din Brașov, de la cea mai mare categorie de vârstă. El a interpretat superlativ, cu finețe și nuanță, piesa lui Andrei Tudor

"Cât de frumoasă ești!", laude meritate cuvenindu-se și dascălului său, Ioan Pancea. Au mai avut evoluții bune, punându-și candidatura la un palmares mai extins, Roberta Porumboiu (Buzău), Ruxandra Ilinca Ionescu (Broșteni, jud. Vrancea), Ioana Alexandra Găvojde (Miercurea-Ciuc), Alexandra Nicoleta Zaharia (Umbrărești, jud. Galați), Mădălina Sandu (Gugești, jud. Vrancea), Amalia Maria Bleoju (Bîrlad), Carmen Mustață

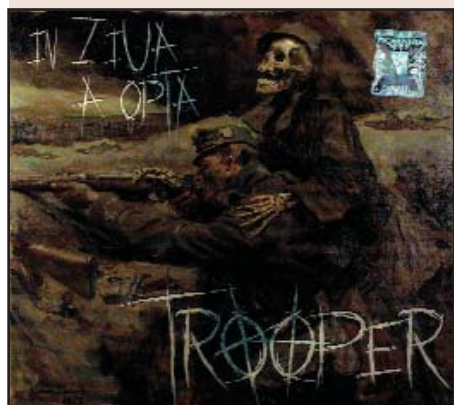
(Țifești, jud. Vrancea), Lavinia Liliana Angheluță (Lungești, jud. Galați), Daria Petrina Crețu (Vaslui). După cum se vede, reprezentanții gazdelor n-au fost favorizați, din contră! Important este nivelul valoric ridicat, dovadă că din cei 50 de finaliști, circa 20 au fost la nivel de laureați potențiali. Cu siguranță la ediția următoare, a 5-a, "Inocență de copil" va demonstra tuturor că a intrat în topul manifestărilor juvenile.

Bianca POPOVICI

Discuri

Trooper: „În ziua a opta”

Formație cu titulatura preluată din piesa "The Trooper" - Iron Maiden, înființată la Târgoviște în 1995 (pentru a urma succesul grupului local Chrom Dioxid), cu o activitate intensă, concertistică și discografică. Este al optulea album, înregistrat în componența: Cristian Oftez, Laurențiu Popa, Aurelian "Balaurul" Dincă - chitare, Alin "Coiotul" Dincă - voce, Ionuț "Oscar" Rădulescu - bas, Ionuț "John" Covalciuc - baterie, dar și cu numeoriși colaboratori. Conține nouă cântece, printre care o preluare după Phoenix - "Nunța", o piesă cu puternic mesaj social - "Corupția ucide" și cântecul care vestește tema

viitorului album - "Ștefan cel Mare". Digipack, prezentare atractivă, un heavy metal sănătos, bine conceput și interpretat, pe linia bine cunoscută a formației.

Stepan Project Blues Foundation: „Concertul”

DVD aparținând noului proiect pus pe picioare de Ilie Stepan, adică o formație timișoreană de blues, alcătuită din Ilie Stepan și Horia Crișovan (chitare), Bogy Nagy (voce, muzicuță), Florin Cvașa (baterie) cu aportul lui Doru Apreotesei (claviaturi) și Dixie Krauser (bas, voce), timișoreni și ei, veniți din Suedia respectiv Germania la festivalul de la Gărnăna. Căci albumul este de fapt un film, realizat de Dragoș Neacșu la festivalul de blues înființat acolo, în Poiana Lupului, de Nicu Covaci, film înfățișând drumul, interviuri, scena, repetiții, precum și 7 preluări celebre de blues-rock. Grafica multicoloră, în stil hippy, certifică faptul că discul este dedicat memoriei lui Cornel Chiriac. Încă o realizare aparte a neobositului Ilie Stepan. (FSU)

De la blues la heavy

Formația vocal-instrumentală bucureșteană **Runna** a lansat un nou single - "Flip The World". Bateristul Andrei Doboș este de părere că "piesa este un apel către pozitivism", în timp ce chitaristul Alex Xero spune că "dorința noastră e să mișcăm prin energie, atât fizic cât și emoțional", celălalt chitarist, Bop, susține că "este o piesă cu vibe de petrecere", iar bassistul Alexandru Ene - „muzica să vorbească de la sine”. Muzică & versuri: Alex Costan,

Marius Acsintoaie, Alexandru Ene, Andrei Doboș, producător: Robert Iulian Acsintoaie, Mix & Master: Dan Georgescu @ UNDA Recording, Visuals: BlueCat Studio.

Travka a aniversat 15 de activitate ani și a lansat în premieră pe CD albumele "Vreau să simt Praga" și "Okean", la Teatrul Național București - Sala Studio printr-un concert. "Chiar dacă în 15 ani am scos doar 3 albume și nu am avut un succes în adevăratul sens al cuvântului, Travka a parcurs o bună bucată de istorie muzicală contemporană, într-o societate destul de închisă și amorțită socio-cultural. Am cântat și spus în versuri o mică parte din

angoasele și neîmplinirile unei generații" - George Gâdei - voce. Alături de el: Alexei Țurcan - chitară, keys, Misha Gâlcă - bass, Cristian Chirodea - baterie.

Liderul formației Cargo, **Adi Bărar**, a lansat albumul de blues „Hold On!”. Albumul include reinterpretări ale unor cântece din repertoriul unor artiști precum JJ Cale, Fleetwood Mac, Willie Dixon, ZZ Top sau The Doors. Piese sunt înregistrate alături de invitați ca Loris Negruț (chitară și claviaturi), Claudia Negruț (backing vocal) și Teodor Pop (orgă Hammond, pian). „Chiar dacă unii spun că blues-ul este un gen de nișă, mie nu mi se pare așa. Eu consider că blues-ul e la baza tuturor muzicilor, inclusiv a rock-ului”, a

declarat Adi Bărar. Grupul Adi Bărar Band a luat naștere în anul 2009, iar alături de el, chitară și voce, îi găsim pe Kombell Cramba la bass și Cristi Rațiu „Aciduțu” la baterie.

Formația **Phaser** revine cu single-ul "Până vine dimineața". Videoclipul a fost conceput de membrii formației și a fost creat împreună cu Sebastian MARU Films din Timișoara, după colaborările la videoclipurile "Călători" și "Mă aprinzi". "Mulțumim actorilor principali Horea Bite și Jacqueline Bugilan". Muzica și versurile sunt scrise de membrii formației, iar producția și masterizarea au fost efectuate la Studio66 împreună cu George Hora. În toamna anului trecut, Phaser a început colaborarea cu MediaPro Music și Universal Music Romania. Componența: Carina Dumitru (voce), Radu Racz (bas), Sebi Bârzeianu (chitară), Lucian Opreșan (clape) și Arnold Birta (tobe)

Formația bucureșteană **JINXY VON D'ERS** a lansat videoclip oficial la piesa „Glow”. Concertul de lansare a avut loc în Expirat Halele Carol, alături de The Pixels. Videoclipul a fost regizat de Radu M. Savin, iar cântecul a fost înregistrat și mixat la Cutover Studio (București). JINXY VON D'ERS este o formație nouă pe scena alternativă din România, au debutat în 2016 prin

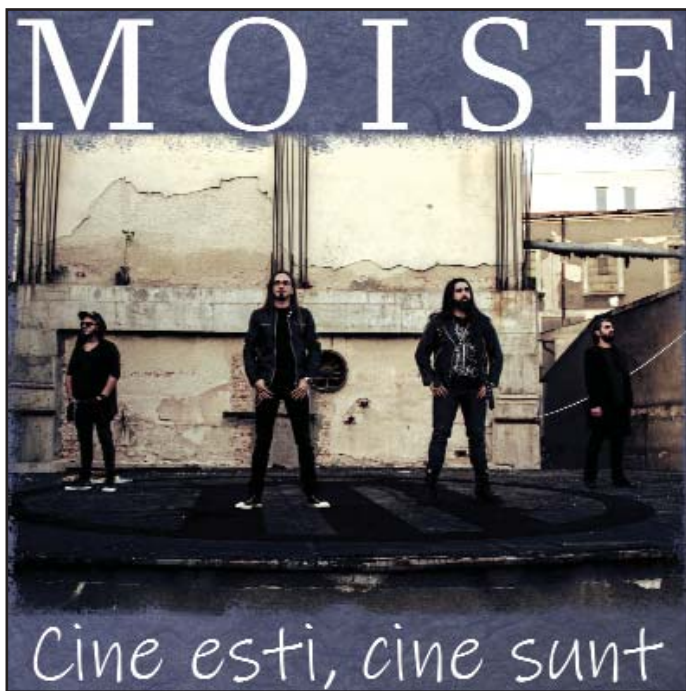

intermediul Universal Music România, iar până în prezent au lansat trei single-uri. Genul abordat de ei este Alternative Rock, iar componența trupei este: Iris Danciu (voce), Cătălin Boltașu (chitară), Dragoș Popa (bas) și Nestor Petruș (tobe).

Finala națională GBOB România s-a desfășurat la Kruhnen Musik Halle, Brașov. Locul 1: **Paper Magik** (București) - va reprezenta România la finala mondială GBOB de la Atena din octombrie 2017. Totodată, a câștigat **Premiul GuerriLive** oferit de Radio Guerrilla și **Premiul ArtMania Festival**, fiind invitată în programul festivalului de la Sibiu. Locul 2. **Riot Monk** (Baia-Mare), iar **B.E.A.R.** (Simeria) a câștigat **Premiul Universal Music Romania**. **Alte formații premiate: The Wax Road** (Ungheni, MD) ,**Blue Night Shadow** (București), **Recursive Delusion** (București), **A.L.L. Friends**

Band (Timișoara), **B.P.C** (Iasi). **GBOB România** este o comunitate artistică, muzicală, care a adunat 16 formații din toate regiunile țării, precum și oameni activi din industria muzicală pe plan național, la Brașov, pentru un spectacol - festival de club. În 2021, când Capitala Culturală Europeană va fi în România, Casa Tineretului Timișoara va găzdui Finala Mondială GBOB (**GBOB World Final**).

Formația **MOISE** lansează single-ul "Cine ești, cine sunt", în așteptarea primului album. MOISE este o titulatură nouă pe piața muzicală din România, fondată de chitaristul Alin Moise, căruia i s-au alăturat muzicienii

Adrian "Geagea" Mariaș (voce), Robert Rîșteiu (tobe) și Alexei Nichiforov (bass). Stilul abordat este hard'n'heavy,

un sound modern bazat pe riff-uri puternice și apăstate, precum și pe solo-uri de chitară melodice.

O nouă piesă cu **The Motans**: „Mr. Tort”, pe muzica și versurile lui Denis Roabeș, solistul vocal al formației. El îi mulțumește lui Achi Petre pentru producția muzicală, băieților de la NGM pentru producția video (Bogdan Păun, Alexandru Mureșan) și colegilor: Damian Rusu care a filmat cu un simplu telefon, Ali Said și Matei Căpitanul .

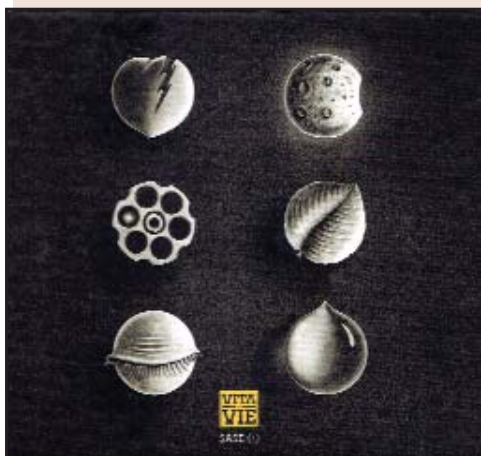
Alex & the Fat Penguins au decis să scoată din sertarele studio-ului o piesă de care s-au reîndrăgostit - Crazy Drummer. Piesa a fost înregistrată în studioul formației din Franța, iar clipul a fost filmat pe străzile din București. Ei au dat startul serialului Acoustic Rooftop cu piesa "Just A Fool", cântată chiar pe terasa casei Pinguinilor. Alex & The Fat Penguins este o trupă de rock alternativ care s-a făcut remarcată în zona indie. Piese lansate până acum abordează diverse teme sociale, inspirate din contemporaneitate: „Just A Fool”, „The Anatomy of My Soul”, „Regele și Dragonul”, „Broken Heart In A Motel” sau „Amiral”.

Aeon Blank a lansat prin Universal Music Romania cel mai nou single și videoclip al formației, numit I WISH I HAD A GUN. Single-ul este primul extras de pe noul album al trupei, care se va numi DYSTOPIA și care va fi lansat în toamna acestui an. Având ca teme principale political corectness-ul și totalitarismul, în special cel de stânga, DYSTOPIA se anunță un album cu tentă politică ce vizează în primul rând comunismul. Este prima colaborare a trupei cu Iustin Șurpănelu, realizatorul videoclipului, împreună cu Sorin Florea. La filmări au participat actorii Cezar Antal, Tudor Morgovan, Rareș Zimbran, Daniel Nuță, Ioana Chiriac și Magda Dimitrescu, cărora Aeon Blank le mulțumește din suflet. Mixul și masterul piesei sunt semnate de Adam Whittaker.

Gabi MATEI

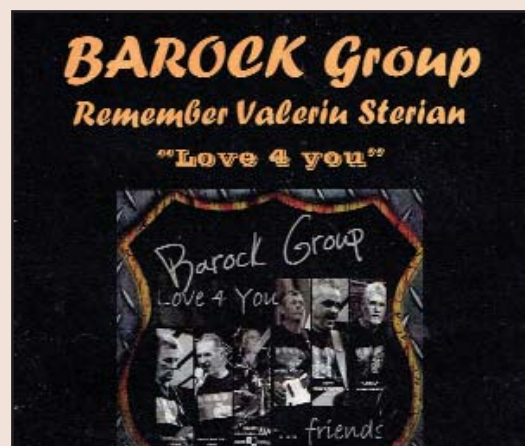
Vița de Vie: „Șase (+)”

Formația bucureșteană a împlinit 22 de ani de existență, perioadă în care a primit numeroase distincții, printre care și prestigiosul premiu pentru rock al revistei "Actualitatea muzicală". Acesta este al noulea album al formației, editat de Universal Music Romania, într-o prezentare specială, digipack "ghintuit" cu booklet conținând versurile cântecelor. Protagonisti sunt membrii formulei stabile (Adrian Despot - voce, chitară, Adrian Ciuplea - chitară bas, Cezar Popescu - chitară, Sorin "Pupe" Tănase - baterie, Mihai Ardelean - claviaturi) cu câțiva colaboratori la părți vocale și programări. Principala forță creativă rămâne Despot (muzică și texte), el ocupându-se și de înregistrări și mixaje (alături de Tănase) în studioul VdVmusic studio. Un disc ale cărui sonorități interesante depășesc cu mult granițele stilului "alternativ" pentru care era cunoscută formația.

Barock Grup: „Remember Valeriu Sterian (Love 4 You)”

Vechea formație bucureșteană, "readusă la viață" de Mihai "cROCo" Manea, include deseori în concertele sale un segment Valeriu Sterian. Cei 5 componenți (Dan Oancea-voce, Cristi Luca și Deny Crăiniceanu-chitare, voci, Viorel Pascu-bas, voce, Daniel Croitoru-baterie, voce) ne oferă 17 coveruri reușite, înregistrate live în sala de concerte a Palatului "Tinerimea Română". Sonorizarea și înregistrările - același omniprezent Mihai Manea. Un frumos gest de tip "remember". (FSU)

Legende folk

Nimeni nu poate contesta faptul că în perioada sa de maximă popularitate Cenaclul "Flacăra" a constituit un fenomen. Pe stadioane, în săli de sport sau în uriașe spații deschise poetul Adrian Păunescu și artiștii implicați adunau zeci de mii de oameni, care cunoșteau cântecele pe dinafară și care vedeau în această manifestare o formă de evadare din cenușii cotidian. Chiar dacă în spectacole, îndeosebi în anii de început, apăreau și formații rock sau actori, procentul majoritar era dat de muzica folk, aici lansându-se sau consacându-se toți corifeii genului. Iar cei care erau tineri pe atunci nu-și reneagă preferințele și vin cu nostalgie la concertele, tot mai numeroase, care reînvie cenaclul. O primă dovadă am avut-o anul trecut, în Piața Unirii din Focșani, când mii de spectatori au vibrat la

unison cu numele grele ale folk-ului, în concertul "Remember Cenaclul Flacăra", coordonat de Andrei Păunescu. De fapt, toate evenimentele ce reînvie amintirea acestuia îl au în centrul lor pe artistul (compozitor, poet, chitarist) care păstrează cu sfințenie memoria părintelui său. Astfel, în toamna anului trecut a reeditat, la Sala Palatului (și o va face din nou, la început de noiembrie), într-un concert care a ținut până la ziua, entuziasmul cenaclurilor de altădată și tot el este motorul numeroaselor spectacole, de mai mică anvergură, cu aceeași tematică, organizate în acest an. În această categorie se înscrie și recentul "A fost odată... Cenaclul Flacăra", inițiat de Primăria Capitalei prin Centrul pentru Seniori al Municipiului București (CSMB). Pentru că sutele de spectatori care au făcut arhipline sala Gloria (fostul cinematograful a fost excelent renovat și aparține acum de Teatrul Metropolis) și cea a Teatrului Elisabeta au aparținut în cea mai mare parte persoanelor mai în vârstă, care au reluat cu lacrimi în ochi refrenele cântecelor tinereții lor. În mesajul primarului general Gabriela Firea se precizează clar: "Am înființat Centrul pentru Seniori din respect și considerație pentru seniorii din viața noastră, cei care au creat în anii pe care acum îi poartă pe umerii lor, indiferent de cât de greu le-a fost. Vă

asigur că mereu voi fi aproape de seniorii Capitalei, de problemele și dorințele lor, pentru a le oferi împliniri și bucurii chiar și la vârsta a treia!". Iar publicul, în bună parte feminin (tot ele, doamnele, sunt mai sensibile și mai nostalgice...), a răspuns invitației, creând o atmosferă incredibilă, ca în vremurile bune, cum se spune. Chiar și prin bilețele aduse din sală, cum se proceda pe atunci, părinții și bunicii din sală solicitând, firește, celebra "Rugă pentru părinți" compusă de Ștefan Hrușcă, la care, literalmente, s-a plîns în sală... Și cum să nu fie așa? În cuvântul său introductiv și înainte de a înmâna artiștilor flori și plachete, directoarea CSMB, Elena Alexandra Dobre a povestit că, deși este tânără, ascultă mereu în mașină cântecele folk de la cenaclu, deci acestea nu s-au demonetizat, nu și-au pierdut magia. Nimic mai firesc, pentru că ele vorbesc despre părinți, bunici, familie, iubire, țară, patriotism. De altfel, la final toți protagoniștii au ridicat brațul drept cu faimosul L: Lumină, Luptă, Libertate... Înafara lui Ștefan Hrușcă, au fost evocați, prin cântecele lor, și alți artiști reprezentativi ai cenaclului Flacăra, cum ar fi Gil Ioniță sau Emilian Onciul, totul fiind pus firește sub semnul poeziei lui Adrian Păunescu. Andrei Păunescu a moderat cu eleganță și umor, mărturisind, înainte de a da viață compoziției sale "Haide mamă, haide tată": "Sunt crescut pe scena cenaclului Flacăra, dar și într-o familie care a avut mereu cultul părinților, al seniorilor, o dureroasă și miraculoasă "Repetabilă povară". Viața și activitatea mea au însemnat exact asta: tradiție, bun simț, echilibru între generații". Alături de Andrei Păunescu, în spectacolul-maraton de trei ore au mai apărut două nume din anii cei mai frumoși ai manifestării. Este vorba de Madga Pușkaș (fosta componentă a duetului "Ecoul" a venit special de la Reghin, cu vocea sa superbă) și Vanghele Gogu. Valorosul artist aromân (a cântat, firește, și în dialect), cu nelipsita sa armonică, este nelipsit și din spectacolele și evenimentele

discografice ale colegei sale Corina Elena Badea din Tulcea. A mai cântat, frumos, ca de obicei, Maria Maria, iar tinerețea fenomenului a fost dovedită din plin de cei 20 de copii și adolescenți veniți de la Craiova cu chitarele la piept. Cunoscători ai întregului repertoriu, grație profesoarei lor, Mădălina Amon, componentii grupului "Generația folk" reprezintă ziua de mâine a unui gen muzical care, iată, își trăiește o nouă tinerețe.

Octavian URSULESCU

Trăind pentru muzică

Discret, cu un bun-simț moștenit din familie, Andrei Kerestely este mai puțin mediatizat, preferând studioul de înregistrări aparițiilor publice, de aceea mi se pare important să punctăm câteva repere biografice. S-a născut la București pe 15 februarie 1971, este elegant, distins, echilibrat, cumpătat, cu un aer vădit occidental. Vorbește fluent engleza ("predată" încă din pruncie de mama sa Roxana, profesoară emerită), firește maghiara, dar și germana, fiind "școlit" la München. Tatăl lui, reputatul Jolt Kerestely, i-a insuflat dragostea pentru muzică, dar, prin prisma experienței sale de regizor muzical mai bine de 30 de ani în TVR, l-a apropiat și de profesiunea de inginer de sunet. Cum el a urmat linia paternă, cea a muzicii, sora sa Melinda este, ca și mama, profesoară de engleză. De mic a studiat pianul, apoi flautul, a fost elev la Liceul de muzică, student la Conservator, dar până la urmă ingineria de sunet are câștig de cauză: urmează cursurile de specialitate la School of Audio Engineering (SAE) din München, iar în paralel lucrează și compune în studioul lui Werner Keul de lângă Stuttgart, lansând grupul de succes Charisma. Revine în țară în 1998, compunând, orchestrând, mixînd și re-mixînd în studioul Midi Sound, înființat de tatăl său în 1987. De atunci s-a aflat la butoanele pupitrului de înregistrări în colaborări cu toți "monștrii sacri" ai muzicii ușoare, dar și ai altor genuri muzicale. Astfel, înafara titlurilor binecunoscute alte cântece legate de numele său sunt pe buzele melomanilor de toate vârstele și mai ales ale celor tineri: "O poartă de vis" (Loredana Groza), "Duminica promisă" (Marius Voicu), "Tu ești soare în viața mea" (Gabriel Cotabiță), "Te voi aștepta", "Duminici" (Geanina Olaru), "Nu mi ucide sufletul" (Monica Anghel), "Nu e prea tîrziu" (Luminița Anghel-Gabriel Cotabiță), "Vrei prea RPD" (Cătălina Toma), Paula Seling și Puya ("Nu te grăbi"), "Cum să fac?" (duetul Elixir - surorile Manuela și Liliana Fedorca), "Rece" (Irina Gligor), "Într-o zi" (Adrian Enache). Larga sa disponibilitate îi permite să colaboreze cu aceeași lejeritate cu celebra soprană Angela Gheorghiu, dar și cu reprezentanți ai curentelor moderne, cum ar fi BUG Mafia, La Familia, Don Baxter, Royală Mare, Illegal, reținând în recenta selecție Eurostar două piese cu Moni-K (Monica Mîndrescu, ploieșteancă posesoare a unei voci foarte bune, stabilită actualmente în Anglia) și Papa Junior, "Ploaia" și "Ai să-nțelegi". Patru dintre creațiile sale, firește toate gravate pe acest album, au fost recompensate cu prestigioase distincții de creație, impunându-l drept unul din numele importante ale muzicii pop, "aripa tânără".

Andrei Kerestely

Începutul l-a făcut "Călători în pustiu", cu regretata Laura Stoica - Trofeul festivalului "București 1990". Unul din interpretii săi preferați, Gabriel Cotabiță (și în ipostază de textier) a dat viață la Mamaia, în 1998, piesei distinse cu Trofeul concursului de Creație, "Balada timidului etern". Tot la festivalul de la Mamaia, Andrei Kerestely este distins în 2007 cu premiul I pentru melodia pe versuri proprii "You Took My Soul", cu Luminița Anghel. Dar cu siguranță cel

mai mare și mai cântat șlagăr al său, pe care Adrian Enache îl include în fiecare recital, este superbul "O singură noapte", Trofeu la Mamaia 2002, deloc întâmplător ales să deschidă albumul. Se înțelege, nu doar titlurile amintite sunt definitorii pentru talentul de compozitor și de orchestrator al lui Andrei Kerestely. Revelații veți avea ascultând și cântecele cu Paul Surugiu-Fuego ("Nu sunt singur" - piesa titulară a celui mai recent album al său), Monica Anghel, Paula Seling, Cătălin Crișan, Mălina Olinescu, Cătălina Toma sau cu trio-ul Sanda Ladoși - Luminița Anghel - Marcel Pavel, între altele, dar nu numai acestea, fiindcă

"Portretul" pe care vi-l propune casa de discuri Eurostar include 22 de creații extrem de atractive și de diferite stilistice.

Când părăsește liniștea casei sale (pentru că studioul Midi Sound se află în aceeași clădire cu întreaga familie Kerestely, care în prezent include și pe cei doi copii ai săi), Andrei o face în primul rând pentru a-i asista profesional la concertele lor pe colaboratorii săi fideli: Marcel Pavel, Grigore Leșe, Gheorghe Zamfir, Daniel Jinga, dar și Cătălin

Alături de tatăl său, Jolt Kerestely

Crișan, Gabriel Cotabiță, Paula Seling, care sunt liniștiți când îl știu la pupitru. Perfecționist, auto-exigent, pretențios și serios, Andrei Kerestely, membru al Uniunii compozitorilor și muzicologilor din România, vorbea acum câțiva ani despre crezul său artistic: "Îmi pun mari speranțe în muzica românească, încercând să contribuie atât pe plan muzical, cât și tehnic. Pentru că muzica e lumea mea!".

Lelia PRUNDU

Dacă vă uitați pe youtube, puteți găsi acolo o filmare din 1963 a TVR Cluj, realizată la Opera din Cluj-Napoca pe scenariul lui Radu Anagnoste și în regia lui Valeriu Lazarov. Piesa se cheamă "Îmi placi din ce în ce mai mult" și este interpretată de un tinerel chipes, **Octavian Cadia**. Anagnoste a fost mâna dreaptă a lui Tudor Vornicu la primele ediții ale "Cerbului de aur", iar Lazarov a regizat edițiile din 1968 și 1969. Octavian Cadia a avut o certă notorietate în epocă, fiind coleg cu Stela Enache la Casa studenților din Cluj, la orchestra dirijată de Gabriel Mărgărint. În urmă cu doi sau trei

Octavian Cadia, în tinerețe

ani ei s-au reîntâlnit la festivalul de romanețe "Te-aștept pe același drum" de la Zlatna, Cadia reîntorcându-se după multă vreme din exilul din SUA. Ar fi vrut să... concureze, dar reputata interpretă, membră în juriu, l-a sfătuit cu blândețe să renunțe, pentru că evident vocea de altădată se pierduse... Un vârf de formă fusese atins de solist la ediția 1969 a festivalului de la Mamaia, care din cauza timpului nefavorabil s-a ținut la Teatrul dramatic din Constanța. Atunci, el a fost distins cu o mențiune în concursul de Interpretare, fiind coleg de palmares cu Dan Spătaru, Dorin Anastasiu (premiul I, ex aequo). Cel dintâi a cântat "Țărăncuță, țărăncuță" de Ion Vasilescu, iar al doilea "Plop înfrânt" de Florin Bogardo. Ca să vă dați seama de forța competiției,

Octavian Cadia

în palmares îi întâlnim pe Aura Urziceanu, Anca Agemolu (pr. II), Sergiu Cioiu (pr. III), mențiuni primind, înafara lui Cadia, Doina Spătaru, Acvilina Severin, Gabriela Teodorescu,

Valentina Popescu. Cea mai răsunătoare realizare a lui Octavian Cadia (care ne-a părăsit de curând) dincolo de Ocean a fost apariția, în rolul Deacon, în distribuția filmului de imens succes din 1992 al lui Francis Ford Coppola, "Dracula", alături de celebrități cum ar fi Gary Oldman, Wynona Ryder, Anthony Hopkins, Keenu Reeves, Monica Bellucci. Cum pe generic mai apare un nume cu rezonanțe românești, Michaela Bercu, ne întrebăm de ce n-au fost consultați cei doi de către scenariști. Pentru că așa-zisele cuvinte și denumiri românești sunt stîlcite rău (pasul "Borgo" este, desigur, Bîrgău, din Bistrița-Năsăud), iar geografic se stă și mai rău. Astfel, corabia cu care Dracula se întoarce în țară acostează la... Varna, apoi se ajunge la Galați, deci nici vorbă de Constanța. Iar de acolo se ajungea, chipurile, una-două cu trăsura la Bistrița! Așadar, înainte de a se stinge din viață, revenit pe pământul patriei, fostul solist de muzică ușoară Octavian Cadia a jucat în SUA în câteva filme, dintre care "Dracula" se detașează. (O. U.)

Ilie Micolov (n. 2 iulie 1950, Suceava - d. 21 iulie 2018). A făcut sport (atletism, hochei, motocros), la 12 ani a învățat să cânte la chitară, profesează ca economist până la 29 de ani. Apoi apare în spectacolele Teatrului „Constantin Tănase” (voce și chitară, stil pop-folk) și susține turnee alături de formația Romanticii. În 1983, când avea 34 de ani, compune "Dragoste la prima vedere": albumul omonim a fost reeditat de 20 de ori și s-a ajuns la 600.000 de exemplare vândute. A avut cancer osos, în metastază și s-a stins la Oglinzi, județul Neamț, departe de soție și de fată, mutate în Germania. Discografie: „Dragoste la prima vedere” (1986), „Cine te iubește” (1992), Electrecord „Muzică ușoară de la țară” (2005).

Ilie Micolov

Vali Rotari (chitară bas, voce) - cucerește cu formația craioveană Magazinul de Muzică premiul I la Festivalul folk, jazz, rock - Craiova 1984, face parte din Mircea Rusu Band, iar în 2000 înființează Foișorul de Foc, formație de pop rock. Obține premiul 2 la secția compoziție la Festivalul de la Mamaia - 2000 cu cântecul său "Doar o zi" și Premiul pentru formații debutante acordat de Radio România. Devine un bun maestru de sunet în studioul său Black Box. Este învins de cancer la 59 de ani.

Vali Rotari

Dennis Edwards

Dennis Edwards, voce principală a cvintetului vocal The Temptations, a murit la 75 de ani din cauza meningitei. A făcut parte din grup între 1968 și 1977, înlocuindu-l pe David Ruffin și a fost solistul marilor hituri "Papa Was a Rollin' Stone" și "Just My Imagination". S-a axat pe cariera solistică și a revenit uneori în componența grupului. A fost inclus în galeria Rock and Roll Hall of Fame cu The Temptations în 1989 și a primit Lifetime Achievement Grammy cu grupul în 2013.

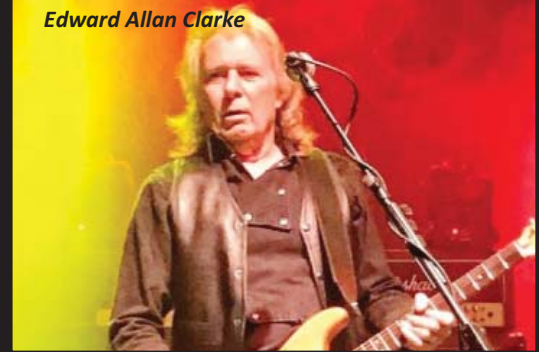
Yvonne Staples

Yvonne Staples, componentă a trio-ului vocal the Staple Singers (fondat în 1948), moare la Chicago (81 de ani) - cancer la colon. Grupul este primit în galeria Rock and Roll Hall of Fame în 1999. S-a alăturat surorilor Mavis and Cleotha în 1971, acompaniate la chitară de tatăl Roebuck "Pops" Staples și a interpretat marile hituri "Respect Yourself," "I'll Take You There" sau "Heavy Makes You Happy" în maniere ca gospel, pop, funk sau soul.

Edward Allan Clarke (n. 5 octombrie 1950), zis "Fast" Eddie Clarke, chitarist englez în cadrul formației de heavy metal Motorhead în formula celebră de trio (cu Lemmy și Phil Taylor) cu albumele notabile Overkill, Ace of Spades, Bomber.

Părăsește formația în 1982, formează Fastway, scoate un album solo în 2014 - Make My Day: Back To Blues - și moare la 68 de ani răpus de pneumonie.

Charles Neville (28 dec., 1938, New Orleans). La 15 deprinde tainele saxofonului, își satisface serviciul militar, face închisoare (posesie de droguri) - unde se perfecționează în "music room" cu alți deținuți muzicieni și formează cu frații săi cvartetul The Neville Brothers. Vor imprima peste 12 albume în stil rhythm- and- blues și jazz cu impact deosebit și primesc un premiu Grammy (best pop instrumental performance) pentru cântecul "Healing Chant". Retras la țară mai scoate discul Safe in Buddha's Palm ancorat în spiritualitatea orientală și moare la 79 de ani.

Edward Allan Clarke

Charles Neville

Dan CHIRIAC

Dan Manciulea: „Aproape imperfect”

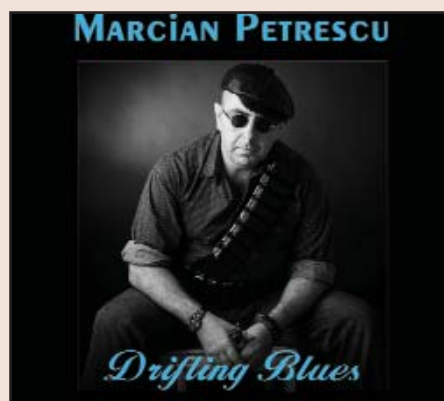
Locotenent-colonelul Dan Manciulea (40 de ani) este șeful pompierilor din Râmnicu Sărat, dar și

folkist - solo sau cu grupul „Forțele de Muncă” (ajuns în finală la festivalul de la Mamaia). Compoziții proprii, cu 6 din cele 12 cântece pe textele sale, celelalte șase - ale unor poeți români mai puțin cunoscuți. Șase cântece înregistrate simplu, doar voce, chitare și muzicuță, celelalte - orchestrate și mixate de autor, imprimările efectuându-se în micul său studio de sufragerie. Colaboratori: Gabriel Isac (bas, care a realizat și premixajul) și, la acordeon, Lucian Irimia. Mai mult decât folk, un cantautor din păcate prea puțin popularizat.

Marcian Petrescu: „Drifting Blues”

La 6 ani de la lansarea albumului „desCÂNTECE DE BLUES”, un album în întregime de autor, în limba română, virtuozul muzicuței revine cu un disc "solo", compus din prelucrări ale unor piese celebre, din catalogul pop-rock-blues modern american și britanic, un album de fuziune de genuri și stiluri. Printre invitați se numără Mișu Constantinescu - claviaturi, mixing,

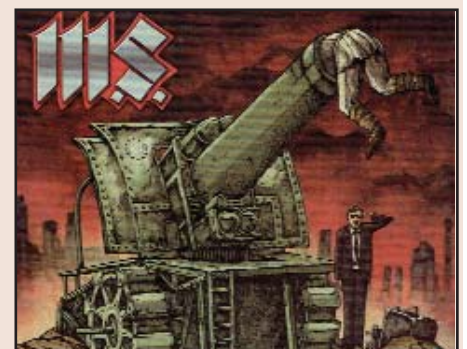

masterizare, orchestrații; ghitariștii Nicu Patoș, Mihai Tacoș, Alex Vișan, Marian Aciobăniței, Marius Mihalache- țambal, americanul Rick Estrin.

Înregistrat în studioul Vița de Vie (VdV Music Studio), albumul beneficiază de calitățile grafice și sonore care recomandă casa de discuri Soft Records.

M.S.: „Carne de tun”

Plecat în 1992 din țară, bateristul Doru Istudor (ex-Voltaj) revine periodic pentru a înregistra cu "proiectul" său M.S. Al patrulea album al formației conține 11 piese pe tiparul hard și heavy, cu mici elemente funk și alternativ. Compoziții semnate de Doru Istudor (muzică și versuri), cu excepția pieselor „Crezul tău” (muzică de Mike Vlahopol, text de George Costinescu), respectiv „Satch & Such” (instrumental de chitară aparținând lui Vlahopol). Au colaborat Sandu Costică „Damigeană” - vocal, Mike Vlahopol, Cristi „Porta” Marinescu, Teodor Moderau, Gabriel Nacu - chitare, George Costinescu - bas, Doru Istudor - baterie. Înregistrări: Studio Tracking Mix & Master, mixaje și editare: Mike Vlahopol, Doru Istudor, George Costinescu.

Producător: Doru Istudor (sub egida Star Media Production). (FSU)

După 25 de ani...

E reconfortant, când vezi în jurul tău atâtea scandaluri și despărțiri spectaculoase în lumea artistică, să constăți că mai există cupluri echilibrate, cu o exemplară viață de familie transferată și activității muzicale. Silvia Dumitrescu și Florin Ochescu alcătuiesc un cuplu discret (calitate tot mai rară), cei doi fiind părinții talentatului pianist Iulian Ochescu. Pe nonconformista Silvia Dumitrescu, cu părul vopsit în cele mai uluitoare culori (așa a apărut, firește, și la evenimentul de la magazinul Muzica), dezlănțuită pe scenă, inclusiv pe patine cu roțile, o știe toată lumea: voce

premiului I la secțiunea "Videoclip" la a 8-a ediție a "Cerbului de aur" de la Brașov. Bună parte din piesele acestui album au fost reamintite pe scenă, la lansare, unele cu discrete irizări sau chiar cu citate folclorice, cu texte simpatice, mai toate semnate de cei doi protagoniști, puse în valoare de vocea inconfundabilă a Silviei Dumitrescu. Recomandat cu căldură de doamna Venera Stîngă de la casa de discuri Eurostar, discul este o realizare de calitate și a reunit la evenimentul de lansare un public numeros și participativ. Firește, în rândul întâi au fost colegii de breaslă: Stela Enache, Marina Florea (care au cântat și au dansat cu ea), Ioana Sandu (care i-a întors "vizita", și Silvia nelipsind de la lansarea colegei sale), Anca Țurcașiu (vine rar la asemenea evenimente), Oana Sîrbu, George

Paul Stîngă, Florin Ochescu, Silvia Dumitrescu, Venera Stîngă

de top, pianistă, profesoară, absolventă de Conservator, înzestrările permițându-i să treacă în ultima vreme cu ușurință la jazz. Autorul tuturor pieselor de pe albumul "Asta sunt!", editat de casa de discuri Eurostar, este Florin Ochescu. Redutabil chitarist, trecutul său pop-rock este jalonat de formații cum ar fi Curtea veche nr. 43, Roșu și Negru (inclusiv în asocierea cu Progresiv TM), Monolit, Iris, Sfinx, Holograf. Nemaivorbind de Big-band-ul Radio, pentru acesta din urmă producând două albume originale, "Big Band Blues" și "Big Band Boogie", în ultimii ani fiind tot mai atașat de blues. Dar mai ales atașat de talentata sa soție, căreia i-a compus, între altele, cele 15 moderne cântece de pe albumul la a cărui lansare magazinul Muzica a fost plin. Nu lipsește "Vă place genul meu", prima lor colaborare (Mamaia 1992), tot la Mamaia fiind lansate "Vino" (1997) sau "Șarica" (1998). Un an luminos a fost 1995, când "Lumea mea" a cucerit aplauze la Mamaia, iar în toamnă a intrat în posesia

Rotaru, Aurel Moga, Camelia Florescu, Denise Ștefănescu, Carmen Anton. Prezențe discrete de fiecare dată, Miki (Mihaela Marinache, fosta voce de la K-pital) și Geanina Olaru (fosta cântăreață este în prezent designerul vestimentar al Silviei, fiind foarte înzestrată și în acest domeniu) au ezitat să urce pe scenă, din modestie, asemenea altor artiști care au onorat lansarea. Dintre personalități s-au distins Valentina Spânu (președinte al Asociației "Credință și demnitate"), poeta Rodica Elena Lupu, chitaristul Vlad Crețu, în timp ce Radio România de...ieri a fost reprezentat de Lucia Popescu-Moraru, Titus Andrei, în timp ce acela de... azi de Olivia Cristina Sima, Marian Stere (Radio România Internațional), Teodora Ionescu. Să nu uităm că mulți dintre cei de față sunt foarte legați de casa de discuri Eurostar, unica din țară care editează consecvent muzică ușoară

Protagoniștii împreună cu Anca Țurcașiu

românească (cu această ocazie am văzut cu surprindere în magazin înregistrările de muzică ușoară de altădată ale casei Electrecord editate de o altă casă de discuri, care n-

a manifestat niciodată interes pentru acest gen...dar are instinct comercial!). Este vorba de cei care au deja la activ albume lansate la casa de discuri Eurostar (Stela Enache, George Rotaru, Ioana Sandu, Oana Sîrbu, Aurel Moga, Marian Stere), în timp ce alții, cum ar fi Marina Florea, le au în pregătire. De asemenea, Marian Stere are zeci de texte pe discurile Eurostar, iar Vlad Crețu este mereu alături de Sergiu Cioiu atât pe discurile Eurostar, cât și la lansările de la Muzica și în concerte. Putem vorbi așadar de solidaritatea și prietenia acestor artiști remarcabili, reuniți sub "stindardul" unei case de discuri care, fără a face tam-tam, a devenit în ultimii ani lider în branșă numai cu muzică românească. Dovada cea mai bună este faptul că n-a fost uitată textiera și solista Roxana Popescu, decedată cu câteva zile înainte, în memoria căreia s-a păstrat un minut de reculegere... Din partea admirabililor artiști Silvia Dumitrescu și Florin Ochescu așteptăm acum un nou album, sperând să nu apară abia la... nunta de aur!

Un artist româno-american

După aproape patru decenii de carieră internațională, George Rotaru și-a reunit câteva din melodile de succes din ultima vreme pe un foarte reușit album editat de casa de discuri Eurostar și purtând titlul autenticului său șlagăr "Dar eu continui să te iubesc". Biografia sa este extrem de interesantă, ca și faptul că stăpânește perfect mai toate genurile muzicale, fiind revendicat în egală măsură de muzica ușoară, romanța, muzica populară, cântecul de petrecere, stăpânind cu aceeași siguranță repertoriul internațional. S-a născut la Făgăraș, deprinzând dragostea pentru muzică de la mamă și bunică, ceea ce i-a decis viitoarea carieră. Între 1976-1978 a fost solist al secției de revistă a Teatrului "Toma Caragiu" din Ploiești, interval în care a susținut numeroase turnee alături de Naarghita, cântând alături de ea muzică indiană. Din 1980 devine solist al ansamblului "Măceșul" din Sfântu Gheorghe, fiind remarcat imediat de cunoscuta realizatoare TV Florentina Satmari, sub îndrumarea căreia face primele înregistrări, cu orchestra dirijată de Paraschiv Oprea. Acesta, împreună cu Aurel Giroveanu, se află și în fruntea orchestrei cu care George Rotaru editează în 1988 primul său disc la Electrecord, "Ochii tăi". O cotitură importantă ia cariera sa după 1990, când se stabilește în Statele Unite, devenind extrem de cunoscut și de popular nu numai în rândul comunităților românești de acolo, cu reprezentații la New York (îl

leagă o mare prietenie de Gigi Marga), Las Vegas (pe scena unor cazinouri faimoase), Miami sau Los Angeles. Dar, în egală măsură este un globe-trotter, susținând recitaluri și în Canada, Australia, Israel (între altele un turneu de mare succes alături de Marina Voica), Spania, Italia, Germania. La ora actuală, în sezonul estival cântă pe litoral, iar iarna îl găsește mereu dincolo de Ocean, așteptat cu nerăbdare de românii din diaspora. În urmă cu câțiva ani, cu ocazia unui asemenea concert de sfârșit de an, Fundația "Bread of life ministry linked in" din Miami i-a decernat un Premiu de excelență "pentru contribuția adusă imaginii României".

Succinta prezentare de mai sus era necesară, dat fiind faptul că muzica ușoară românească, în care George Rotaru excelează, nu este mai deloc difuzată la radio și televiziune. Evenimentul de lansare a albumului

Eurostar, găzduit ca de obicei de magazinul Muzica de pe Calea Victoriei, a bătut toate recordurile de participare, afluența de public fiind uriașă. Meritul principal revine doamnei Valentina Spânu, manager al Institutului Teologic din București, cea care conduce Asociația culturală "Credință și demnitate", al cărei membru activ este și artistul. Firește, au fost prezenți mulți dintre membrii asociației (care peste câteva zile au plecat pentru

George Rotaru, Valentina Spânu

o acțiune culturală la Bruxelles), dar și mulți colegi de breaslă și prieteni. Între personalități i-am zărit pe prof. univ. dr. Maria Voinea, prorector al Universității bucureștene, Monica Tatoi, dr. Mircea Slăvilă, prof. Robert Saljizian (care a venit cu o surpriză – un cvartet încântător feminin de dans modern-aerobic), Nick Voicu (de la "Avocatul poporului"). Impresionant prin solidaritate a fost "detașamentul" colegilor de la muzică populară, fiecare ținând să vină pe scenă, să rostească un mic discurs apreciativ și să cânte câteva refrene. Este vorba de Marioara Man Gheorghe (mama Elenei Gheorghe), Marisena Zamfir, Georgel Nucă (acesta a și filmat, pentru Etno TV), Vasile

Topîrceanu, Mariana Biriță, Gabriel Gorjanu. Florin Grigore, lider al trupei Etno, a dat viață foarte reușitului imn al asociației "Credință și demnitate", compus de el, cântec cu un profund mesaj patriotic, reluat în cor de toți cei prezenți. Cel mai avizat vorbitor a fost interpretul Cătălin Maximiuc, realizator de emisiuni la Radio România și la Televiziune, cel care semnează documentata prezentare bilingvă din booklet-ul CD-ului.

Muzica ușoară a adus și ea pe podium o serie de interpreți cunoscuți, care au ținut la rândul lor să-și exprime aprecierea față de artist: Sergiu Cioiu (stabilit la rândul lui dincolo de Ocean, în Canada), Natalia Guberna, Simona Florescu (într-o formă extraordinară, fosta câștigătoare de acum trei decenii a Trofeului Mamaia este alături de Rotaru în turneul de pe litoral), Aurel Moga, Marian Stere (coleg cu Maximiuc la Radio România Internațional). Ultimii doi au editat la rândul lor albume de succes la casa de discuri Eurostar, iar Guberna are unul în pregătire. Înafara grupului studențesc de dans modern și a colegilor de muzică populară, un alt invitat-surpriză a fost copilul-minune Rareș Mihai Florescu, violonist remarcat la popularul concurs TV "Românii au talent". Evident, partea leului i-a revenit solistului sărbătorit, care ne-a reamintit câteva din șlagărele albumului: "Cafeaua de după-amiază" (autorul, Radu Galfi, s-a aflat în sală, înregistrările discului fiind făcute în studioul lui din Făgăraș), "Dacă taci", "Te vreau în suflet, primăvară", "N-am visat", "Vinzător de iluzii", "Cîntec pentru prieteni", "Gând hoinar" și, evident, piesa titulară, aflată pe toate buzele. Producătorul Paul Stîngă l-a elogiat la rându-i pe Rotaru pentru profesionalism, talent și seriozitate (se simte, când cânti jumătate din viață în America!), după care a dat semnalul felicitărilor, florilor și sesiunii prelungite de autografe. Un recital și mai consistent a susținut George Rotaru după festivitate în fața tuturor prietenilor și colaboratorilor, la invitația

doamnei Valentina Spânu, la restaurantul unde este acționar interpretul Florin Grigore, absolvent, puțini știu asta, al Institutului Teologic! Prin această nouă producție, casa de discuri Eurostar dovedește că nu mizează doar pe nume celebre, ci scoate la lumină și talente reale, cunoscute marelui public, dar ignorate la posturile de radio.

Pagini de **Octavian URSULESCU**

Alexandru Jula, eternul romantic

„Azi a plecat dintre noi un OM, dar a rămas un ÎNGER. Va cânta mereu în RAI și în SUFLETELE NOASTRE. La revedere Babuțule!” – Dr. Radu Jula, 3 iunie 2018

Îl știam și îl vedeam, îl ascultam și-i fredonam șlagărele de-o viață. Și tot parcă de-o viață îl cunoaștem, îl

împreună cu Oana Georgescu, autoarea cărții biografice

considerăm de-al nostru, un prieten adevărat, mereu prezent, mereu aproape, de fiecare dată alături de noi. De câte ori nu l-am aplaudat, nu l-am admirat, nu am cântat împreună cu el și nu am dansat pe melodiile sale?! Călătoria mereu, nu stătea o clipă, tot timpul era tonic, plin de viață, activ, organiza turnee, concerte, lansa albume după albume... Chiar și atunci când i s-a făcut rău, venise de la un concert. Toată lumea a crezut că a murit – zvonul s-a răspândit cu repeziciunea ...luminii și a sunetului, iar avalanșele de mesaje nu mai conteneau. Și totuși a refuzat să se conformeze zvonurilor și a hotărât să le... supraviețuiască, să le sfideze, ba chiar să se și amuze pe seama lor. Și totuși, destinul implacabil lucra și tot lucra în defavoarea marelui interpret. Și atunci când inevitabilul chiar s-a produs, toată lumea a refuzat să mai creadă!... De ce el? De ce tocmai el?! Pentru că Alexandru Jula era el însuși un model despre cum trebuie să fii și să exiști, despre cum să iubești oamenii și muzica și să te dăruiești necondiționat lor.

Alexandru Jula, a fost, este și va rămâne "un ROMANTIC incurabil"!

Am avut privilegiul de a scrie două cărți despre regretatul Alexandru Jula, artistul care ne-a părăsit atât de brusc și de repede. Odată cu poveștile vieții unui minunat Om și ale Carierei unui mare artist, demn reprezentant al muzicii ușoare românești, mi-am însușit "lecțiile" sale de profesionalism, de voință și altruism. Și le-am transmis mai departe. „Mă face să zâmbesc orice motiv demn de zâmbet” – mărturisirea cel care deborda de exuberanța și optimismul unei vieți dedicate muzicii ușoare românești. "Îmi place să trăiesc momentul! Cânt, citesc, râd, plâng, iar cânt, mă distrez cu familia, cu prietenii, călătoresc, cânt și tot așa! Adică așa îmi trece viața! Sincer, eu cred că trebuie să-ți faci mereu de lucru, pentru ca să nu ai timp să mori..." – mărturisirea îndrăgitul interpret născut în județul Sălaj, la Șimleu - Silvaniei, dar devenit pentru toată lumea gălățeanul get-beget cu o carieră de peste șase decenii, cu zeci și zeci de albume lansate și cu sute de șlagăre de cele mai diverse genuri.

"Dacă aș fi renunțat la activitatea mea de fiecare zi, cred că aș fi murit foarte repede..."

Alexandru Jula a cântat dintodeauna IUBIREA, iar succesul nu a întârziat să apară, pentru că a fost artistul iubit, necondiționat, cu un bun simț desăvârșit, modest, poate prea modest pentru valoarea sa incontestabilă. "Cred că toți artiștii ar trebui să știe un lucru: nu poți trăi doar din ce ai fost! Și, atât cât se poate, nu trebuie să depui armele. Un artist iese la pensie doar atunci când vrea Dumnezeu! Dacă aș fi renunțat la activitatea mea de fiecare zi, cred că aș murit foarte repede..."

Să știți că Alexandru Jula nu a renunțat nici o clipă la activitatea lui, a muncit și a cântat, a lansat albume, a organizat concerte și turnee până în ultimul moment! Și a crezut că va reveni, că se va face bine, așa cum s-a întâmplat de fiecare dată! Numai că Alexandru Jula avea să devină Ultimul Romantic de pe Pământ și Primul Romantic din Ceruri!

Rămas bun, Căpitane de Cursă Lungă!

Oana GEORGESCU

Imagine de la lansare, la Târgul de carte de la Romexpo

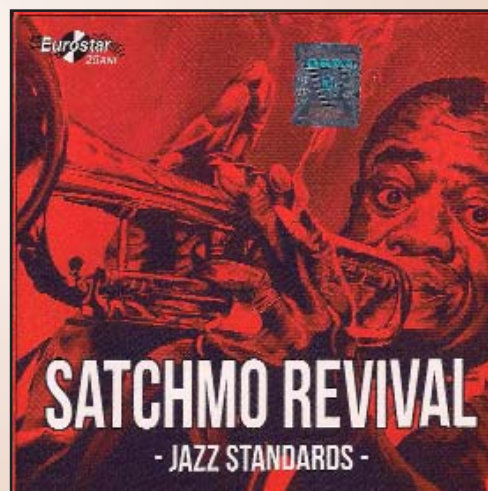
Mirabela Dauer: „Îmi amintesc”

Discul de față, editat de casa de discuri Eurostar, este o colecție de șlagăre marca Marius Țeicu, toate cele 13 melodii fiind semnate de reputatul compozitor. În două dintre ele Mirabela Dauer are parteneri de valoare cu care cântă în duet: Aurelian Andreescu (“Dac-ai ști cât te iubesc”), respectiv Paul Surugiu-Fuego (“Pentru voi”). Textele sunt semnate de Eugen Rotaru, Corina Despot, Angel Grigoriu/ Romeo Iorgulescu, Sașa Georgescu, Theodora Popa Mazilu. Dintre titlurile de pe CD nu lipsesc “Dormeau pe-o frunză două stele”, “Ești visul meu”, “Vine iar vacanța”, “Îți voi cânta”, “Stai, nu pleca!”, “Poate tu ești omul mult-visat” și, firește, piesa titulară. Pentru orice iubitor al muzicii ușoare românești este o bucurie să țină în mână un album reunind doi monștri sacri ai muzicii ușoare românești, Marius Țeicu și Mirabela Dauer!

LM Jazz Unit: „Satchmo revival”

Titlatura provine de la Liviu Mărculescu (trombon), personalitate a jazz-ului ieșean. De altfel întreg albumul editat de discuri Eurostar este o producție moldavă. A fost înregistrat în studioul TVR Iași (instituție foarte harnică), inginer de sunet și mixaj – Andrei Goanță, iar instrumentiștii aparțin cu toții acestui spațiu muzical atât de ofertant: Elena Gacın (pian, voce), Eugen Toboș (chitară), Eugen Amarandei (contrabas), Theo Popescu (tobe), Liviu Mărculescu (trombon), invitat Nico Belu (trompetă, voce). CD-ul beneficiază de ampla și documentată prezentare a reputatului specialist, evident tot ieșean, Alex Vasiliu și include 10 lucrări care ne amintesc de Louis Armstrong, între care nu se putea să lipsească acest standard al jazz-ului care este “What A Wonderful World”. După muzică ușoară și populară, ne bucurăm să constatăm că Eurostar înscrie în catalog și valori autentice ale jazz-ului.

Angela Similea: „Mari succese”

Marile succese, cu adevărat indiscutabile, sunt în număr de 15 și aparțin toate marelui creator de șlagăre Marius Țeicu, “marcă înregistrată”. Lui Țeicu îi aparțin de asemenea orchestrațiile și conducerea muzicală, nu mai vorbim de selecția inspirată. Practic, automat fredonezi oricare dintre piese, doar citindu-i titlul: “Viața merge înainte”, “Nu-mi lua iubirea”, “Trăiesc”, “Voi râde iar”, “Cheamă iubirea, ad-o-napoi”, “Ce-ar fi să fii”, “Flacăra nestinsei iubiri”, “Tu, iubirea mea”...

Textierii sunt cei cu care compozitorul a împărțit atâtea succese și premii: Eugen Rotaru, Theodora Popa Mazilu, Ovidiu Dumitru, Angel Grigoriu, Dan V. Dumitriu. În condițiile în care, din păcate,

Angela Similea a decis să se retragă din viața artistică, cu siguranță decepționată de tratamentul aplicat muzicii ușoare românești, melomanii trebuie să profite de un asemenea disc de arhivă! (FSU)

Revistă lunară de informare, opinie și dezbateri editată de
UNIUNEA COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA
și finanțată cu sprijinul MINISTERULUI CULTURII ȘI IDENTITĂȚII NAȚIONALE

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Redactor șef:

George BALINT

Redactori: Mihai COSMA, Octavian URSULESCU

Editorialist: George BALINT

Secretar de redacție: Costin ASLAM

Colegiu redacțional:

Mariana POPESCU, MIHAELA SILVIA ROȘCA,
Vasilica STOICIU-FRUNZĂ, Cristina ȘUTEU,
Petre-Marcel VĂRLAN

Semnează în acest număr:

Elena APOSTOL, Loredana BALTAZAR, Cornelia BRONZETTI,
Carmen CĂRNECI-CAVASSI, Lavinia COMAN, Cecilia CONSTANDA,
Oana GEORGESCU, Irina HASNAȘ, Carmen MANEA,
Mariana POPESCU, Mădălin Alexandru STĂNESCU,
Florin-Silviu URSULESCU, Vlad VĂIDEAN, Lena VIERU-CONTA

www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: București, Calea Victoriei 141, sect. 1, 010071,
România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67

E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - INTERSIGMA-ERICOM SRL

TEL: 021-242.30.32

ISSN: 1220-742X